

Бестселър на всички времена

АДМИРАЛ МОРГАН



ЧАРЛС МУН БЕНЕТ 

ЧАРЛС МУН БЕНЕТ

АДМИРАЛ МОРГАН

Превод: Ив. Йорданов, А. Радославов

chitanka.info

Дългият път към мъжеството, доблестта и себеотрицанието, към достойнството и храбростта тръгва още с първите несигурни стъпки на юношата. Той ще види непознати морета и непознати страни, ще се излага на неподозирани опасности, ще преодолява непреодолими препятствия. Пред очите му винаги ще бъде примерът на силните мъже — все едно дали са благородници или прости моряци... И ще се опита да бъде като тях...

За да завърши и повествованието на тази книга като в щастлива приказка.

Чарлс Мун Бенет е роден през 1899 година в град Кентърбъри — Англия. Членувал е в Обществото на английските учители. През 1934 година излиза за първи път на български език романът му „Адмирал Морган“. Това е времето, когато младият български читател се запознава и с още няколко негови романа, посветени на английските пирати — „Бунтовният остров“, „Педро от «Черната смърт»“ и „Двойникът на капитан Гrim“, който е по-правилно да се нарече „Дневникът на пирата“. Чарлс Мун Бенет не е бил широко популярен у нас. Това личи от самата корица на първото издание на „Адмирал Морган“, където името на писателя е напечатано С. М. Бенет. Но едно е несъмнено — този роман става извънредно бързо известен, тъй като в него истината за жестокостта на пиратите е пълнокръвна, както и самите характеристи на фона на необикновената екзотика.

Такава е съдбата на един и двама големи писатели: колкото книгите им са търсени, обичани, толкова биографиите им са забулени в безмълвие, в сянка, отсъстват от енциклопедиите.

Кой знае, може би и животът на самия писател да е бил необикновен. Но понякога неизвестността около името придава особено очарование на твореца на приключения.

АДМИРАЛ МОРГАН

ОБГРАДЕНИ ОТ ГАЛЕОНИ^[1]

С приближаването ни до Ямайка, където баща ми, сър Хю Елиъс, беше назначен за заместник на губернатора, загриженост започна да се чете по лицата на всички от кораба. Вярно е, че нашият кораб „Скитник“ притежаваше достатъчно хора и беше добре въоръжен, но времената бяха опасни и испанските галеони — твърде многобройни из тези води.

— Испанците не са така смели, както някога — обърна се към баща ми капитан Барет, когато един ден заедно кръстосваха палубата.
— Буканиерите бързо ги изгонват от морето.

Баща ми се намръщи.

— Слушал съм за тези разбойници — каза той. — Струва ми се твърде жалко, че английският флот се осланя на такива като тях.

— Не, сър Хю, вие онеправдавате тези хора. Истина е, че допреди няколко месеца буканиерите гледаха стадата си и водеха един доста миролюбив живот, продавайки пушено месо на минаващите кораби. Испанците сами прекратиха търговията им, като започнаха да преследват и изтребват стадата, които буканиерите ловяха преди. Това накара буканиерите да хванат морето със своите лодки и да преследват и пленяват всеки видян испански кораб. По този начин те успяха да си създадат един доста храбър флот и се оказаха изкусни моряци и храбри борци.

Баща ми затананика стара мелодийка, като че искаше да покаже колко малко вярва на това, което капитан Барет казва.

— Още ли мислите, че тези буканиери не могат да бъдат добри моряци само защото някога са били скотовъдци? Ще видите грешката си, сър Хю, и то скоро, след като слезем на Ямайка. Генерал-губернаторът усилено работи, за да ги запази като част от английския флот.

Разговорът беше прекъснат от един вик, идещ откъм главната мачта.

— Вижда се платно!

Капитан Барет веднага вдигна бинокъла към очите си и го насочи към хоризонта. Когато се обърна към баща ми, лицето му беше добило необикновено сериозно изражение.

— Не едно платно, сър Хю, а три — каза той. — Ако това са испанци, както подозирам, дано успеем да се измъкнем. Три на един! Работата е малко опасна и предпочитам да не рискувам кораба си.

Той издаде някакви кратки заповеди да се вдигнат още платна и промени нашия курс с няколко градуса. „Скитник“ беше доста бърз и хората му не се страхуваха от преследване. Вероятно бихме се отървали лесно, ако пред нас на хоризонта не се бяха появили два нови кораба. А това значеше, в случай че са неприятелски, че сме обградени.

Капитан Барет захапа долната си устна до кръв.

— Смятам, че не съм страхливец — каза той, — но всеки би се подвоумил при едно неравенство пет на един.

— Успокой се, човече, не губи кураж — отвърна весело баща ми.

— Хората са влизали в още по-неравни битки и са излизали живи и здрави от тях. Поддържайте „Скитник“ право напред и може би ще успеем да се справим с неприятелските кораби пред нас, докато тези отзад ни приближат на пущечен изстрел.

Понеже това беше най-умният план, капитан Барет го прие, като в същото време се надяваше, че корабите пред нас може да се окажат приятелски. Но дълго преди да влезем в обсега на двата кораба, забелязахме с биноклите си златния флаг на Испания да се развява от главната мачта на всеки кораб. Нашата палуба беше вече готова за действие и капитан Барет, приел реалността на нещата, се показва като умен и храбър шкипер, какъвто бяхме слушали, че е.

— Има да се борим срещу многооброен неприятел, момчета — викна той към хората си, на които беше заповядал да се съберат в центъра на палубата, — но никога не забравяйте, че не сме бити, докато корабът не потъне под краката ни. Чували ли сте някога за сър Ричард Гренвил? А! Виждам по начина, по който очите ви светват и мускулите ви се изопват, че разбираете какво искам да кажа. Кажете, мислите ли, че ще можем да се справим?

Уверяващите викове „да, да, сър“, които изпратиха малката реч на шкипера, ме изпълниха с надежда. Както всяко момче аз смятах

тези обгорели, неуморими и безгрижни моряци за непобедими. Не мислех, че моряците на борда на испанските кораби могат да бъдат също така храбри. Почти без какъвто и да било страх, но с голямо любопитство аз се настаних на носа на кораба, решен да изпитам напълно насладата от първата си морска битка.

Хората вече се бяха наредили по местата си и жадно очакваха приближаването на неприятеля. Всяка група се беше струпала около своето оръдие, готова да изпълни всеки момент командалата „огън!“ на шефа си, стоящ със запален фитил в ръка.

— Мислите ли, че можем да ги достигнем вече? — попита капитан Барет един от мерачите по прякор Суомпи.

Като че ли за присмех на неговия въпрос по-близкият от испанските кораби пусна първата граната, която падна достатъчно близко, за да ме измокри, и накара баща ми да ми заповядва да се прибера на защитено място.

— Каквото могат те, можем го и ние, сър — проговори Суомпи, като подреждаше оръжието си.

И като получи разрешение от шкипера да стреля, той допря фитила до запалката и застана прав, за да гледа ефекта от изстрела си.

— Ура! — извика той и хвърли шапката си във въздуха.

Всички се присъединиха към радостта му. Ударена беше палубата на предния испански кораб и хората смятаха този първи успех като щастливо предсказание за победоносен край.

С напредването на нашия кораб и двата пред нас, оръдията и от двете страни се пълнеха, палеха и стреляха непрекъснато. Ранените бяха така многобройни, че хирургът и неговите неопитни помощници имаха много повече работа, отколкото бяха очаквали. Аз скоро разбрах, че морската битка има и лоша страна, много по-различна от героичната картина, която моето младежко въображение ми беше нарисувало.

Наистина тежко нещо е да виждаш хора, повалени от хвърчащи гранатни парчета, да виждаш широко отворени рани, откъснати ръце и нозе и приближаващия се неприятел. Прилоша ми при вида на натъркаляните по палубата тела и бях готов да избягам долу, ако не беше баща ми, който желаеше да помогам при превързването на ранените.

Потискайки страха си, доколкото можех, аз го последвах при обиколката му на ранените и подкрепян и окуражаван от неговото спокойно и твърдо изражение, се почувствах горд, че не се бях посрамил. И наистина, след известно време работата така ме погълна, че почти не забелязвах обкръжаващата ме опасност. Поглеждайки нагоре, след като бях привършил превръзката на един моряк с отнесен крак, бях изненадан да открия високите мачти на един от испанските кораби да се приближават към нас и в следващия миг чух твърдия глас на капитан Барет, обръщащ се към екипажа:

— Пригответе се да отблъснете прехвърлящите се нападатели!

Забравяйки собствената си работа, аз скочих на крака, затичах се към раклите, където бяха окачени пики и широки испански ножове, и сграбчвайки една пика, побързах натам, откъдето заплашващо опасността.

Първите хвърлени от испанците въжета бяха отрязани от нашия екипаж, но други, нови, паднаха на борда. Последва отчаян залп от пушечни изстrelи. Беше лудост да се опитваме да прекъснем така направената свръзка между испанския и нашия кораб.

С бавното приближаване на двата кораба капитан Барет забеляза и отчаяните погледи на някои от своите хора. Той запита къде е свирачът Джим. Свирачът излезе от прикритието с инструмента, окачен както обикновено през рамо.

— Подкарай една от твоите весели песни, момко! — извика шкиперът и очите на моряка заблестяха от щастие.

Без да мисли за куршумите и неприятелските стрели в този момент, той откачи инструмента си, нагласи го грижливо и дръпна лъка по струните. Пръстите му живо се раздвишиха, лъкът бързо заигра и радостните звуци на една ирландска песен прозвучаха победоносно над шума от битката. Големите оръдия бяха почти спрели огъня си, но имаше още достатъчно шум от кръстосването на стоманените мечове, пуката на пушките и високите команди.

— Сега, момчета, не отстъпвайте нито педя! — ревна един глас близо до мене и аз вече знаех, че испанците са започнали да се прехвърлят на нашия кораб. Те се катереха като диви котки, някои, носейки оръжието в устата си, други, въоръжени с брадви, които забиваха в тялото на „Сkitник“, за да си помагат при изкачването. Нашите хора ги пробождаха през страничните люкове, изпращайки

много от тях презглava в морето. След тях идваха други, нехаеики за съдбата на другарите си. Ние ги посрещахме мъжествено, решили да не им позволим да стъпят на нашата палуба.

Аз прободох един с дългата пика, която бях сграбил, и той падна назад, издавайки силен, нечовешки рев, прекъснат от набързо погълналите го вълни. Опитах се да се справя с друг по същия начин, но той хвана края на пиката и поведохме борба за оръжието. Тогава ми дойде наум, че ако пусна пиката, испанецът ще падне в морето. Така освободих оръжието и видях как неизвестният дон го отнесе надолу, към тясната ивица вода, която отделяше двата кораба. Любопитството да видя края на моя неприятел едва не ми струва живота. Един мургав испанец ме сграбчи за шията и не знам какъв щеше да бъде краят, ако свирачът Джим не се беше притекъл навреме да го прободе с пиката си и той се сгромоляса по гръб върху един от приятелите си долу.

Последваха няколко минути тежка борба, за която смътно си спомням. Спомням си, че един път бях повален на палубата, и мисля, че баща ми ме спаси. Спомням си също, че видях Джим, заедно с инструмента му, влачен от неприятелите, и след това тялото му полетя от борда и пенещите се вълни го отнесоха.

Ясното ми възпоминание дойде, когато битката стихна и разбрах, че испанците се оттеглят от нас. Корабите бяха започнали да се отделят един от друг. Още няколко испанци висяха от нашата страна, но повечето от тях, виждайки опасността, се бяха прехвърлили на собствения си кораб. Капитан Барет схвана благоприятния момент и бързо даде своите наредждания. Той сам пое управлението и върна „Скитник“ на предишния курс. С тази маневра целеше да остави всички неприятели зад себе си, ако, разбира се, щастието му помогнеше. Като минавахме, дадоха кратък залп към нашата страна, но не причиниха големи щети. Както и да е, продължихме пътя си при победоносните викове на нашите хора и когато капитан Барет хвърли поглед назад, усмивка на доволство заигра по устните му.

Всички бяха радостни и вярваха, че ще успеем да се приютим в някое пристанище на Ямайка, преди неприятелите да се окопитят. Но един от испанските кораби бързо се съвзе и капитан Барет погледна отново натъжено, като откри, че той беше тръгнал по следите ни много по-рано, отколкото бяхме очаквали.

— Който и да команда този кораб — испанец или не — е отличен моряк! — заяви капитан Барет с истинско възхищение в погледа. — При все това надявам се, че ще спечелим.

И така щеше да стане, ако един точен изстрел на най-близкия испанец не беше свалил главната ни мачта, тежко засегната още при първата схватка. Двама души бяха убити на място и десетина — ранени от падането на мачтата. Останалите, окуражавани от шкипера и помощниците му, се опитаха да поправят щетите, но техните усилия бяха само наполовина, сякаш знаеха, че е невъзможно да се избяга.

Баща ми поведе сериозен и напрегнат разговор с шкипера.

— Вие също! — чух да казва шкиперът. — Мой дълг е да настоявам да се използва и последният шанс за бягство.

Баща ми поклати тъжно глава.

— Не мислете, че искам да попадна в ръцете на испанците — каза той, — но не очаквайте да се скрия зад думата „дълг“ и така да ви напусна.

Капитан Барет се опита да спори с баща ми, но не му беше позволено да продължи.

— Не, капитане — каза баща ми с твърд глас, за да забрани всякакво по-нататъшно разискване. — Аз оставам тук с всички ви, каквото и да последва. Ако вие и хората ви трябва да отидете в тъмница, а може би и на мъченическа смърт, искам да споделя същата съдба. Но ще приема с благодарност вашето предложение — една лодка с гребец, за да дам шанс на сина си да избяга.

Разбрах, че баща ми искаше да ми даде възможност да избягам. Можех ясно да чета мислите му. Една малка лодка, свалена веднага, по всяка вероятност не би привлякла погледите на преследващите ни галеони в разгара на битката. И даже ако ни видеха, испанците едва ли биха помислили, че заслужава да я преследват. Капитан Барет ми показа, че моите предположения са верни, като отдели няколко души да свалят лодката и да я запасят с достатъчно вода и провизии.

Хвърлих се в ръцете на баща си, молейки го да не ме отделя от себе си.

— Не съм страхливец — извиках, — защо ме правиш такъв? Нека остана с тебе!

— Сине мой — рече кратко баща ми, — няма да бъде страхливост от твоя страна, ако напуснеш „Скитник“, тъй като това е

моето желание. Жivotът е пред тебе, докато ние сме изминали нашия път.

Но аз продължавах още по-упорито да настоявам. Струваше ми се твърде подло за един мъж или момче да остави другарите си на почти сигурна смърт или плен.

— Много добре! — възклика баща ми най-после. — Понеже с увещания не мога да те заставя да тръгнеш, аз ти заповядвам. Кого сте избрали да отиде с момчето, капитан?

— Мога да отделя само един, както ви казах, сър Хю, но ще ви дам най-добраия, когото имам на борда. Изпратете Големия Дикстън при мене, господин Адамс — добави той, като се обрна към първия си помощник.

Големия Дикстън дойде гол до пояса и окъпан в пот, защото никой не се беше борил по-храбро от него. Той беше около тридесетгодишен, един и деветдесет висок, с массивни рамене, малко тромав на вид. Не изглеждаше строен. При все това беше много подвижен. Никой на борда не можеше да се мери по сила с него.

Капитан Барет бързо му обясни какво трябва да направи.

— Ако можеш да минеш незабелязано — заключи той, — отправи се към най-близката суша. Опитай се да влезеш в Порт Роял, предай момчето на генерал-губернатора и му разправи какво се е случило със сър Хю Елиъс и останалите от нас. Няма нужда да ти казвам, че ще трябва да пазиш това момче с цената на собствения си живот.

Големия Дикстън се готвеше да попита дали някой друг не би пожелал да се възползва от случая да избяга, а той да остане с другарите си, но преди да стори това, баща ми пристъпи напред и го хвана за ръката:

— Зная, че си привързан към момчето ми, Дикстън. Зная, че мога да ти се доверя, че ще направиш всичко, за да го спасиш. Бог да те благослови!

Сълзи се появиха в честните очи на този човек.

— Ще направя всичко възможно, сър Хю — промълви той. — Ако нещо лошо се случи с момчето ви, това няма да бъде по моя вина. И докато той ви намери пак или безпрепятствено се завърне в Англия, обещавам ви, че ще го следвам където и да отиде.

[1] Тип големи кораби с издадена напред надстройка, разпространени през XVI и XVII век. — Б.пр. ↑

НА БОРДА НА „АДСКИ ОГЪН“

През цялото време, докато сваляха и приготвяха лодката, оръдията на неприятеля, както и нашите не бяха в бездействие. Когато се отделихме от „Скитник“, първият от преследвачите ни не беше на повече от двеста метра от него.

Морето беше неспокойно и имаше вероятност нашата черупка да бъде погълната от вълните, които сега я подхвърляха като кокосова запушалка по върховете си. За щастие, Големия Дикстън беше изкусен гребец и умело отбягваше високите вълни. А аз бях така отчаян от раздялата с баща ми, че опасността от удавяне съвсем не ме тревожеше. Може би бурното море беше причината да не забележат нашето бягство, защото освен единствената граната, която падна неприятно близко, след като току-що бяхме напуснали „Скитник“, никой не ни обърна по-нататък внимание.

Дикстън, виждайки отчаянието ми, веднага намери начин да ме залиса.

— Кураж, момчето ми — обърна се към мене той. — Баща ти повороятно ще бъде пленник, отколкото убит, и пак ще го освободиш, ако не се оставиш на произвола на вълните.

Това беше една нова идея, която успя да ме пробуди. Ако наистина баща ми щеше да бъде пленен от испанците, през цялото време, докато аз бях свободен, все щеше да има надежда да го освободя. Затова аз упорито се залових за работа — да изхвърлям водата, която нахлюваше в лодката, и за около пет минути бях така зает, че почти забравих опасността.

Когато в следващия момент съзрях „Скитник“, открих, че беше притиснат между два от испанските галеони. Английският флаг беше съмкнат и на негово място бяха издигнати испанските цветове.

Дикстън, който също беше забелязал това, заби яростно лопати във водата и загреба с всички сили, сякаш да даде израз на накърнените си чувства. Но преди да направи още десетина удара,

долових слаб вик от лявата ни страна и като обърнах глава, забелязах един плувец едва-едва да удря по повърхността на вълните.

„Бързо, Дик — извиках аз (името на Големия Дикстън обикновено се съкращаваше на Дик, когато някой се обръщаше към него), — бързо! Виждам един плувец нататък.“

Дик не отговори, но отправи лодката към посоченото място и скоро измъкнахме едно мокро, безпомощно тяло. Поставихме човека с лицето надолу на дъното на лодката и побързахме да изгребем на събраната се през това време вода.

— Та това е свирачът Джим! — възкликах аз, когато свършихме с изгребването. — Виж, инструментът още виси на рамото му. Няма да може да свири повече на него...

— Ще се оправи за много кратко време — каза Дикстън, — но ще се разочарова страшно, когато види какво се е случило с гъдулката му. Той обича този инструмент повече, отколкото някои хора обичат себе си.

Малко успяхме да сторим за съвземането на Джим. Дикстън желаеше да изпълни обещанието пред баща ми и първата му работа сега беше да увеличи колкото е възможно повече разстоянието между нас и испанските галеони. Моята работа да изправям лодката също не можеше да се остави за повече от няколко минути. Ето защо трябваше да оставим Джим сам да се съвземе.

Скоро той изпъшка и изпусна едно проклятие. След това започна да размахва ръце, като че ли още плуваше, за да се спаси; и най-после, с едно последно усилие, седна в лодката и сне гъдулката от рамото си.

— А, развалена, развалена — въздъхна жално, забравяйки очевидно колко близко е бил самият той до смъртта.

Дикстън се опита да му обясни това, но добродушният човечец не можеше да го разбере и продължи оплакванията си.

— Къде ще намеря друг такъв инструмент? Баща ми и дядо ми са свирили на него. Носил съм го със себе си двадесет години по море и суша. Как да се помирия без него сега?

— По-добре почакай, докато стигнем до суша, Джим — посъветвах го аз. — Тогава ще имаш достатъчно време да се тревожиш за гъдулката си. Може и да успееш да я поправиш, но доколкото виждам, няма да имаш възможност да свириш вече на нея, освен може би на татко Нептун — на дъното на морето.

— Спри да говориш така — скара ми се Дикстън. — Няма да потънем, обещавам ти. А ти, гъдуларю, престани да оплакваш гъдулката си и помогни на момчето да изхвърли водата.

Даже когато взе тенекията от ръцете ми и започна да изпразва лодката, той пак поглеждаше от време на време любимата си гъдулка с такова съжаление, че не можеше да не му съчувствам.

С настъпването на нощта испанските кораби, заедно с придружаващия ги „Скитник“, изчезнаха от хоризонта и не мога да ви опиша колко самотен се почувствах. Баща ми и аз винаги сме били незаменими приятели и изведнъж да се намеря сред бурното море, в една отворена лодка, без да знам дали той е още жив... Даже и да не беше убит, той беше затворник в испански ръце, а на всеки беше твърде ясно как те третираха английските моряци, попаднали под тяхна власт.

Пак добре, че собственото ми опасно положение ме предпазваше от постоянната мисъл за бащината съдба. Зората ни завари сами сред морето, след като бяхме работили усилено цяла нощ. Огледахме хоризонта наоколо, но никаква следа от земя, нито кораб не срещнаха жадните ни погледи. Продължихме усилията си да плаваме, докато слънцето се изкачваше все по-високо, накрая застана право над главите ни и горещината стана непоносима. Страданията ни се пооблекчиха донякъде от стихването на морето, което ни даде възможност да си починем от работата и да се нахраним. Но горещината беше твърде силна, за да ни позволи да спим, и ние легнахме, задушавайки се, на дъното, молехме се за нощта и прохладата ѝ.

Дикстън нареди да караулим поред през нощта. Той щеше да бъде пръв, Джим втори, а аз последен. Обаче след като Дикстън бе сменен от Джим, Джим не можел да устои на самотата, а още повече на страданията, които беше претърпял, и нежното клатушкане го бе приспало отново. Така никой не успя да ни предупреди за идването на „Адски огън“, докато с първите лъчи на изгряващото слънце не се изправи черен над нас...

Дикстън се беше пробудил пръв и уплашеният му глас ни стресна. Ние скочихме, за да видим, както казах, един мрачен неприятелски кораб, надвесен над нас. Гледаха ни половин дузина лица, които поради нашата изненада изглеждаха даже още по-грозни, отколкото бяха в действителност.

— Ще ви спуснем въже — чу се глас отгоре. — Почакайте една минута.

Нямаше какво друго да се прави и след като въжето беше спуснато, Дикстън се изкачи пръв, аз и Джим го последвахме.

На борда намерихме седем или осем свирепи на вид личности, които ни посрещнаха с насочени към нас щикове.

— Няма защо да се страхувате от нас — поясни Дикстън. — Обезоръжени сме и сме само трима.

Един от моряците изръмжа:

— Не мислете, че се страхуваме от вас, но предпочитаме да не рискуваме. Знаете ли колко бяхме, когато пленихме този кораб? Шестима в една отворена лодка, а той носеше цял куп испанци на борда си. Сложете настрана оръжието си всички, освен Червения Пит, и изтеглете лодката на борда. А вие, приятели, елате с мене. Не сваляй поглед от тях, Пит, и гледай да не ни изиграят някой номер.

Подчинихме се на тези заповеди, защото той очевидно заемаше някоя длъжност на кораба, а нямаше и смисъл да се противим. Държанието на този човек не беше неприязнено и отначало помислих, че сме попаднали на някой английски търговски кораб. Дикстън ме осветли относно истинския характер на хората, в чиито ръце бяхме попаднали, с единствената прошепната дума „буканиери“, когато ни водеха надолу.

Буканиери! Припомних си веднага разговора, който бях чул между баща ми и капитан Барет. „Скотовъдци, превърнали се в моряци“ — беше презрителното описание, дадено от баща ми, но капитан Барет беше дал много по-благоприятни сведения за тях. Спомням си, беше казал, че буканиерите действат като част от английския флот. В такъв случай ние трябваше да се радваме, че сме попаднали на един от техните кораби.

Водачът ни отведе в бедно обзаведена кабина и ни каза да седнем. Тогава ни попита как се е случило да попаднем сред морето в тази лодка и Дикстън му даде исканите сведения ясно и кратко.

Докато Дикстън говореше, аз разглеждах буканиера. Той беше висок, строен мъж с просто, грубо облекло, което оставяше открити косматите му гърди и дългите ръце и нозе. Те бяха придобили тъмно кафеяв цвят от постоянно излагане на слънце и въздух, както и лицето му. Очите му бяха тъмни и страшни наглед, веждите му —

рязко очертани, косата му — катраненочерна и разрошена. Това, което ме порази най-силно, беше безстрашното му изражение и решителността, която се изльчваше от него.

Той изглеждаше доста доволен от разказа на Дикстън, но каза, че ще трябва да докладва всичко на капитана си, който още не беше станал. Докато правеше доклада си, ние трябваше да останем в кабината, където обеща да ни прати в най-скоро време храна и сухи дрехи. С това обещание той и Червения Пит ни напуснаха, като заключиха кабината след себе си.

Дикстън и аз седнахме мълчаливо, а Джим се възползва от случая да прегледа инструмента си най-щателно може би за десети път и най-после извести със сияещо лице, че гъдулката не е напълно развалена.

— Никога вече няма да бъде точно същата, както преди — каза той не много радостно, — но при все това ще остане до края на живота ми при мене, ако още един път не я осакатя. Как съжалявам, че лъкът ми не е тука, за да я накарам пак да проговори.

И той любовно задрънка с пръсти по струните.

Буканиерът удържа думата си, защото не чакахме дълго за сухо облекло и топла храна. Изглеждаше, че да паднеш в ръцете на буканиерите беше по-добре, отколкото да паднеш под властта на испанците.

Не бях така сигурен в това, когато попаднахме на кораба. Много от моряците стояха наоколо — никога очите ми не бяха виждали хора с по-дивашки вид. Шкиперът беше висок, месест човек, огромен и необикновено силен, облечен почти по същия начин, както и хората му — широк панталон, стигащ до половината на голите му крака, пъстра риза, отворена отпред на гърдите, на кръста увит пояс, в който бяха затъкнати два пищова и един дълъг, остър нож. Въпреки че лицето му не можеше да се опише като приятно наглед отчасти поради неговата отпуснатост и отчасти поради една грозна, извита драскотина, все пак нямаше нищо особено страшно в него и аз се почувствах в безопасност.

— Добре, слушатели мои! — възклика той след дълго мълчание. — Помощникът ми Харви разправя, че сте избягали от испанско нападение. Разкажете ми историята пак — така, че да я разбера най-добре.

Дикстън стори това и тогава шкиперът на буканиерите, който се радваше на неподходящото име капитан Нежни, започна да ни задава въпроси поотделно. Отговорите ни скоро го убедиха, че историята е вярна, и когато научи кой е моят баща, той започна да се отнася към мене с по-голямо внимание, което ми припомни, че буканиерите бяха под контрола на генерал-губернатора на Ямайка. Той изглеждаше главно заинтересуван от посоката, в която бяха отпътували испанците с плячката си. След като ни изслуша, съобщи, че курсът на „Адски огън“ ще бъде направо към Ямайка.

— Тези испански кучета стават твърде решителни — заяви той.

С едно предупреждение към хората си да не ни закачат, капитан Нежни се оттегли, като ни остави обградени от целия екипаж на кораба.

Очевидно капитанът знаеше обичайното отношение към новаците, попаднали в ръцете на буканиерите, затова предупреди хората си да не ме закачат, което ме спаси от неприятност. Но Големия Дикстън и гъдуларят Джим нямаха същия късмет и буканиерите решиха да ги поразучат.

Дикстън беше първата жертва на техните забележки и действия. Грубите намеци относно ръста му Дикстън прие с глупава усмивка на уста, но аз забелязах блъсъка в очите му, който ми подсказваше, че неговите мъчители щяха да сторят добре, ако не престъпят известна граница. Като откриха, че словесните им подигравки имаха малък ефект, буканиерите преминаха към действия, като започнаха да го щипят и мушкат от всички страни. Известно време Дикстън понасяше, като се надяваше да избегне разгневяването на буканиерите. Обаче неговото търпение се изпари, когато двама от грубияните започнаха да го бодат с добре изострените си ножчета. С рев на ранен бик Дикстън се хвърли върху мъчителите си, хвана по един за врата с всяка ръка и удари главите им с всички сили.

Единият падна веднага на палубата като съсечен. Другият замаяно се олюя, докато успее да се хване за едно въже, за да не падне. А останалите буканиери престанаха да закачат Дикстън и подигравките им се отправиха към смаяния му мъчител. В негово лице аз видях нашия познат от сутринта, Червения Пит, който беше получил този прякор вероятно заради червената си коса. Когато Пит най-после

застана отново здраво на краката си, по лицето му се четеше голяма злоба.

— Ти, пачавра такава! — каза той презрително през стиснати зъби на Дикстън. — Счупи ми черепа!

Това печално изявление беше посрещнато с гръмък смях от неговите приятели, което увеличи гнева му.

— Сега ще ти изкарам гръцмуля — извика той и грозният нож светна в ръката му.

— Няма ли за мене оръжие? — попита Дикстън, отстъпвайки назад.

Преди той да получи отговор или оръжие, Червения Пит беше вече при него с вдигнат за удар нож.

Атаката беше така внезапна и страшна, че Дикстън по чудо не падна. Ножът се спусна веднъж и когато пак се издигна, беше облян в кръв. Преди да се спусне още веднъж, ръката на Дикстън беше вече докопала китката на нападателя.

Последва едно късо изпитване на силите. Макар и ранен, Дикстън беше далеч по-силен от Пит. Назад, назад, назад притискаше китката на буканиера, докато ръката му се отвори и ножът падна безопасен на палубата. Но Дикстън не престана да наляга. Той притискаше назад ръката на Пит, докато лицето на буканиера се сгърчи от болка. Последва внезапно изпращяване точно както съчка се чупи под нечий крак в гората. Чак тогава Дикстън престана да натиска и счупената ръка на Пит увисна безпомощно на рамото му.

Дикстън не можа дълго да се наслаждава на победата си. Едно голямо петно кръв беше вече изцапало ризата му отпред. Той се олюя и направи отчаяно усилие да се задържи на крака. Беше твърде много за него. Коленете му се подвиха и той падна в безсъзнание.

В миг бях при него, полу побъркан от уплаха. Бях в ужас отчасти и за себе си, защото, ако умреше Дикстън, изгубвах един силен защитник. В моите момчешки очи той беше истински герой.

Разкъсвайки ризата му, открих голяма и грозна рана на лявото му рамо. Преди да съм опитал да спра кръвта, Харви, помощникът, ме отблъсна грубо настрана.

— Ей сега ще закърня този приятел — каза. — Той е твърде добър борец, за да го загубим, затова ще го прегледам и ще го взема в собствената си кабина.

Като видях как изкусно бе превързана ръката на моя спътник, страховете за съдбата му изчезнаха напълно. Дик не дойде в съзнание, преди да го отнесат долу, но аз знаех и без уверенията на Харви, че нямаше никаква опасност. Всъщност буканиерът ми каза, че приятелят ми ще бъде отново добре след по-малко от една седмица.

Джим беше останал тих наблюдател на случилото се. Сега дойде негов ред да бъде измъчван. Счушената ръка на Пит беше стегната между две дъскици, след което буканиерите се насьбраха около нещастния Джим.

Един от тях хвана скъсаната му гъдулка, което накара Джим да скочи с проклятие и да го попита дали ще смее да я пипне още веднъж.

Неговата закана беше посрещната с груби викове и подигравателни аплодисменти.

— Подкарай нещо на старата си гъдулка — извика един.

— Да — съгласи се друг. — И ако твоята музика не ни се хареса, ще ти счупим гъдулката в главата.

Лицето на Джим побеля.

— Няма лък — извика той. — И едната струна е скъсана, не виждате ли?

— Къде е гъдулката на стария Бил Лоримър? — попита Харви.

— Кой му взе гъдулката, след като го чукнаха?

— Аз, приятели. Долу е, ей сега ще я донеса.

Ниският човек, който беше отговорил, се спусна долу и след малко се върна с една счупена гъдулка и лък.

— Седнах на гъдулката миналата вечер — каза човечецът, за да обясни състоянието на инструмента, — но струните и лъкът са здрави.

— Дай ги на този свирач — заповяда Харви. — Сега, моето момче — продължи той към Джим, — ти имаш инструмента, който принадлежеше на най-добрия свирач във флота на буканиерите. Той би ни свирил тук днес, ако не го беше ударил един курсум преди две седмици. Побързай и нагласи гъдулката си, така че да видим дали можеш да заместиш Бил Лоримър.

Като видя, че няма къде да върви, Джим взе една от струните на счупената гъдулка, за да смени скъсаната на своята.

— Хайде, по-бързо — извика един от буканиерите, когато Джим започна да настройва гъдулката си.

Джим продължи настройването невъзмутимо.

— Как искате да свиря с ненастроена гъдулка? — попита гневно той, когато буканиерите продължиха да му подвикват.

Най-после беше готов. Той постави лъка несигурно върху струните, сякаш се двоумеше какво да свири. Сетне, сякаш с мигновено просветление, започна. Пръстите му заиграха радостно от струна на струна, лъкът бързо се задвижи напред и назад. Както някога, той пак засвири веселото ирландско хоро, което беше въодушевило така много хората на „Скитник“, когато испанците го бяха нападнали.

Това беше твърде много за буканиерите. Как може да се чупи гъдулката на един човек, който свири така хубаво. Краката им затропаха в такта на музиката, телата им се залюляха. Харви ме грабна неочеквано през кръста и започна да играе напред и назад с мене и да се върти така, че главата ми се замая. Примерът му бе последван от повечето от другарите му и много скоро Джим беше обграден от танцуващи двойки, а останалите пригласяха на веселата музика с грубите си гласове.

Играта беше в пълния си разгар, когато се появи капитан Нежни. Отначало той остана със скръстени ръце, наблюдавайки хората си, докато един от тях не пусна партньора си и като прегърна капитана, го покани да се присъедини. Той прие и се понесе като ураган, силният му глас прогърмя, подел песента на гъдулката.

Когато хората се измориха от играта и запъхтени налягаха на пода, Джим престана да свири, но веднага всички пожелаха да продължи. И Джим поде една нежна мелодия, която никак не подхождаше на грубите им лица. Очите ми се просълзиха. Буканиерите престанаха да шумят и се заслушаха благоговейно в сладките тонове, изтръгвани от лъка на Джим.

— Донеси малко ром, Харви! — проговори капитан Нежни, когато музиката спря. — Това е случай за тост.

И когато всеки стоеше с пълна чаша, той застана до Джим.

— Братя — каза той, — пийте за нашия нов другар, гъдуларя Джим. Тука и сега ние го назначаваме за шеф на гъдуларите на целия буканиерски флот!

Тостът беше изпит сред бурни ръкопляскания.

СРЕЩАТА МИ С МОРГАН

Два дни по-късно, когато се изкачих на борда, открих, че „Адски огън“ беше пристигнал в пристанище през нощта. Още седем други големи кораби се клатушкаха на котва и на главната мачта на всеки от тях се развяваше знаме с червен кръст върху бяло поле.

Попитах Харви, който стоеше близо до мене, за името на пристанището, въпреки че можех да направя едно доста сигурно предположение, че е Порт Роял, главният град на Ямайка, където баща ми щеше да поеме новата си длъжност. Не можех да не помисля за загубата си, като гледах бялото здание отсреща, което вероятно беше резиденцията на генерал-губернатора. Аз обаче отхвърлих това тъжно настроение от себе си. Бях решил какво да правя. По някакъв начин все щях да узная за съдбата на баща си и ако беше пленен, щях да подиря затвора му и щях да сторя всичко, за да го освободя.

Харви, който беше в разговорливо настроение, ми разправи, че флагът на главната мачта на всеки кораб бил избран по образец от конфедерацията на буканиерите.

— Сега флотът ни работи успоредно с английския — обясни той, — но колко ще продължи това, е друга работа. Много от нашите братя искат да превземат един от околните острови и да основат наша собствена държава.

— Кого ще направите глава на държавата си? — попитах аз.

— Това е голям въпрос. Датчаните ще искат Мансвент и аз не мога да кажа, че е лош човек. Но запомни думите ми — има един уелски водач, който скоро ще стане адмирал на буканиерския флот, и тогава испанците да му мислят!

— Чувал съм, че испанските галеони избягвали вече тези води — казах аз, — въпреки че това може би не е вярно, видях пет от тях в деня, когато изгубихме нашия кораб.

— Съвсем малко са, Артър, може да бъдем сигурни в това. И тези, които са останали, малко пътуват сами... Най-често стоят на котва под закрилата на оръдията на някое испанско укрепление.

— Тогава как този уелсец, чието име не спомена, ще може да навреди на испанците? — попитах.

— Как ли? — отвърна Харви. — Той съвсем няма да се тревожи за испанските галеони. Ще атакува направо испанските укрепления, където те струпват скъпоценностите и златото, откраднати от разни кораби. Вече се шушука открито, че Морган е името на уелсеца, запомни добре: Морган се готви да завземе Порто Бело. Ако сполучи, някои казват, че ще ни преведе през провлака чак до златна Панама!

Когато Харви говореше, изльчваше гърдите си напред и юмруците му се свиваха при надеждата за предстояща нова авантюра.

Беше точно обед, когато капитан Нежни се появи на палубата, готов да направи визитата си на брега. Той вече беше заповядал аз и Дикстън да се пригответим да го придружим и ние нетърпеливо очаквахме поканата му повече от час. Раната на Дикстън беше на заздравяване и той се въодушевяваше при мисълта, че е успял да спази обещанието си пред баща ми и да ме предаде невредим на генерал-губернатора.

Пътуването до къщата на губернатора беше извънредно интересно. Минавахме през потайни, често мръсни улички и доста се учудих на големия брой кръчми, всяка от които имаше достатъчно посетители, за да я напълнят. Повече от всяко ми стана ясно какво високо положение заемаха сега буканиерите в работите на тези острови. Имаше извънредно много от тяхна брега, пиещи или скитащи наоколо, и техните бронзови лица и храбър вид им придаваха внушителност.

Трябаше да чакаме около час в приемната на губернатора, след което един от войниците на пост ни пошузна, че Хари Морган имал съвещание с губернатора още от девет часа сутринта. Но капитан Нежни не обичаше да си търка задните части по столовете на чакалните, затова прати кратко известие, че „капитан Нежни от «Адски огън» заедно с младия господин Артър Елиъс, син на сър Елиъс, са чакали вече цял час, за да бъдат приети на аудиенция, и ще чакат още пет минути“.

Или дързостта на известието, или бащиното ми име докара отговора веднага. Ние бяхме въведени направо при двамата водачи на острова.

Генерал-губернаторът беше нисък, белокос, невзрачен на вид човек и аз не го разглеждах дълго време. Морган беше човекът, който прикова вниманието ми. Както беше седнал пред полираната маса, не можех да преценя истинския му ръст, но очевидно беше над средния. Раменете му бяха широки и закръглени, вратът му — дебел, челюстите му бяха издадени напред по един много необикновен начин. Но най-много ме поразиха очите му — черни, блестящи, сякаш те пронизват и четат и най-съкровените ти мисли. Като видя, че го наблюдавам така внимателно, адмиралът обърна проницателните си очи към мене и се усмихна, когато, не устоял на страшния му поглед, забих очи в носовете на обущата си.

Вниманието ми беше привлечено от губернатора, който ме питаше с тихия си, нежен глас за новини от баща ми. Когато му разказах какво се бе случило, лицето му се помрачи и забелязах, че дългите му, тънки ръце потрепераха.

— Това са наистина лоши новини — каза той, когато свърших разказа си. — Баща ти и аз сме стари приятели. Искрено вярвам, че е взет в плен, а не убит...

— По-добре да умреш, отколкото да бъдеш пленник на испанците — прекъсна го Морган с груб глас и аз знаех, че е прав.

Бях виждал англичани, избягали от испански плен, повечето така изтощени, че животът беше тежест за тях.

— Може би сте прав, адмирале — съгласи се губернаторът вежливо, — но докато има живот, все има и надежда. Трябва да се опитаме да узнаем чрез нашите шпиони какво е станало със сър Хю Елиъс. Ако е затворен, трябва да направим всичко, което зависи от нас, за да го откупим.

— Или по-добре да съборим стените на тъмницата му, за да го освободим — извика Морган. — Ако аз и буканиерите ми знаехме къде е затворен, на всяка цена щяхме да го освободим.

Как се стопли сърцето ми, когато Морган произнесе тези думи! Бях уверен, че ако баща ми беше жив, Морган и буканиерите му щяха да го освободят. В този момент реших да се присъединя по един или друг начин към хората на Морган и щом веднъж открия тъмницата, в която е затворен баща ми, да припомня обещанието на адмирала да го освободи.

Едно нещо е да решиш, а друго — да изпълниш решението. Открих, когато стана дума за моето бъдеще, че губернаторът има съвсем друго мнение по въпроса. Плахо изразих мнението си да се присъединя към редовете на буканиерите. Морган ме потупа по гърба с възхищение и ме нарече „храбро момче“. Капитан Нежни изказа одобрението си с едно високо „браво“, което се опита да превърне в кашлица. Губернаторът беше много спокоен, но категоричен.

— Мястото на едно момче не е на буканиерски кораб — каза той.
— Ще останеш да живееш при мене. Ще ти ангажирам учител, да се грижи за теб, и ако след известно време не се получат новини за баща ти, ще наредя изпращането ти обратно в Англия.

Опитах се да споря, но той бързо ме прекъсна. Макар и да изглеждаше невзрачен, притежаваше достатъчно силна воля, за да не мога открито да й се противопоставя.

Беше ми позволено да се върна на кораба на капитан Нежни и да се сбогувам с Джим и с новите си приятели, които бях намерил там. На Дикстън беше заповядано да ме придружи, защото улиците на Порт Роял съвсем не бяха безопасни. Като крачехме назад към „Адски огън“, забелязах, че другарят ми беше много отчаян, и попитах за причината.

— Спомняш ли си какво обещах на баща ти? — каза той.
— Досега съм спазил обещанието си донякъде, но искам да ти бъда в помощ още. Ти трябва да отидеш да живееш при губернатора, а аз ще трябва да се кача на някой нов кораб. Надявах се да те придружавам, докато не намериш баща си.

Аз му стиснах горещо ръката.

— Така ще стане — извиках и му разказах мята план.

Той се съгласи веднага с предложението и сякаш камък падна от сърцето ми.

Същата вечер аз се хранех с губернатора в една голяма зала, тапетите бяха с изгледи от тропически гори. Яденето беше отлично, а и домакинът не би могъл да бъде по-любезен към мен. Но умът ми не беше в яденето и едва овладях вълнението си, когато най-после се изкачих по широкото стълбище до спалнята, която беше пригответа за мен.

Почаках, докато другите обитатели на къщата заспят. Тогава със свещ в ръка пристъпих към балкона, който обикаляше цялата къща.

Тихо подсвирване отдолу, повторено три пъти, ми каза, че Дикстън е готов, както беше обещал. В същото време дочух слаб шум вдясно от падащ предмет и се спуснах да намеря края на едно тънко въже.

Внимателно го потеглих и скоро намерих края на друго, по-дебело въже. Завързах го здраво за перилата на балкона и дадох сигнал, че съм готов да слизам.

Големия Дикстън беше отдолу, готов да ме поеме.

— Много добре, Дик — казах. — А сега към нашата средноощна визита на Морган!

— Съмнявам се дали ще бъде на кораба си — отвърна Дикстън.
— Всички кръчми са пълни с буканиери. Видях, когато идвах насам, един човек и мисля, че беше Морган, но нямаше време да проверя.

— Жалко, Дик, но трябва да опитаме да го намерим.

Избрахме, доколкото беше възможно, по-крайни и по-тъмни улички. От време на време се препъвахме в тялото на някой смъртно пиян буканиер. Намерихме и подпряна, изправена фигура със забит в гърба нож. Порт Роял не се славеше като място за светии по онези времена, когато върлуваха Морган и хората му. Грабежите и убийствата бяха нещо обикновено.

Готовехме се да излезем от една много тясна и много тъмна уличка, когато Дикстън внезапно ме притиснало стената с мълчаливо движение на дясната си ръка. Почти без да дишам, се прилепих до стената, след което по даден от Дикстън знак тихо се върнах около десет метра назад в уличката.

— Идват буканиери — обясни Дикстън.

Бяха шестима, но вместо да продължат из по-широката улица, както очаквахме, те свърнаха в уличката, където бяхме скрити. Но не откриха присъствието ни, защото останаха в края на уличката. Очевидно бяхме попаднали на малка банда, която всеки момент щеше да стори нещо нечисто.

Дикстън се приближи до мен и аз усетих нещо твърдо, опряно о бузата ми. Треперещите ми пръсти се затвориха около дръжката на един пищов. Това ми даде храброст, за да бъда готов, ако почнеше борба. Изтеглих и ножчето, което винаги носех в колана си.

Минутите течаха бавно. От време на време дочувахме тихите гласове на нехранимайковците и по говора им разбрахме, че са

французи.

Въпреки че говорех езика им съвършено, не можах да разбера много от това, което казаха. Но след дълго затишие бях сепнат от едно напрегнато пошузване: „Той иде!“

Виждахме неясните им фигури, готови да се нахвърлят върху нищо неподозирация човек, който приближаваше. Но да позволим да се извърши грабеж или убийство, без да протегнем ръка да помогнем, беше нещо немислимо. Когато решихме, че жертвата е още на няколко метра от началото на уличката, Дикстън нададе предупредителен вик, към който и аз присъединих моя гласец.

Помислих, че изненаданите буканиери ще побягнат, без да се заинтересуват от броя на тия, които се спотайваха в тъмнината. Когато първите се спуснаха да бягат, един от злосторниците, навсярно водачът им, стреля по посока към нас, а след това с див вик: „Да убием Морган първо!“ се втурна с гол нож към широката улица.

Другарите му се обърнаха и се притекоха на зова му. Яростни викове и звън от остриета стигнаха до ушите ни.

— Хайде, Дик! — извиках, макар че грамадният ми приятел, въпреки раната си, не се нуждаеше от подканване.

Той изтича от тясната уличка преди мене, пищовът му изгърмя и в следващия миг един от нападателите се гърчеше на земята.

Хвърлих бегъл поглед на схватката, преди да се присъединя и аз. Адмирал Морган, притиснат до стената, с усмивка на широкото си лице, водеше ръкопашен бой с останалите петима буканиери. Но въпреки неравната борба той съвсем нямаше намерение да се предаде. Замахваше и мушкаше, сякаш се беше отдал на любимата си игра.

Дикстън хвърли празния си пищов и сграби един от французите през кръста, но раната му не беше окончателно заздравяла и силите му изневериха. Той се намери на земята заедно с противника си.

Като откриха, че са атакувани отзад, водачът им изляя някаква заповед и един от грубияните се обърна срещу мене, оставяйки трима да се борят срещу Морган. Когато нападателят ми разбра, че му предстои да се бори с хлапе, гадна усмивка се разля по грозното му лице и той размаха ножа игриво. Аз бързо насочих пищова си към него и стрелях, но прицелът ми беше неточен и куршумът профуча край окото му. Усмивката му стана по-широка и той се изкикоти, когато хвърлих празния пищов върху главата му и пак не улучих. Затворих си

очите, когато видях как ножът му се изви нагоре, но веднага ги отворих с дивата мисъл, че трябваше да сторя нещо, за да спася живота си. Иначе кой щеше да намери баща ми? По една или друга причина бях забравил за острото ножче, което държах в лявата си ръка, и като не можех да сторя нищо друго, хвърлих се право върху противника с наведена глава.

И добре, че главата ми беше извънредно дебела (това ми го бяха казвали и моите учители през миналите години), та нанесох такъв страшен удар и оня се преви от болка, а аз се търколих назад, премигвайки бързо, и видях повече звезди, отколкото на небето.

Внезапното ми нападение малко ми помогна, защото френският буканиер скоро се съвзе и сега по изкривеното му от гняв лице ясно четях мисълта, че е решен да свърши с мене веднъж завинаги. И широкият му нож отново лъсна в нощта. Преди да сторя нещо за спасението си, Морган, разкъсал веригата на нападателите, пристигна и простря противника ми на земята с един удар в челюстта. В миг той ме хвана за яката и ме изправи на крака срещу стената и пак се обърна да се защитава от обградилите го наново неприятели.

Предполагам, че ако не беше дошла помощ, френските буканиери щяха да надделеят на Морган и щяха да ни избият, защото и Дикстън още се боричкаше на земята с противника си. Но все пак не бях съвсем сигурен в това. Никога не съм срещал човек, равен на Морган като борец, и може би той щеше да победи, въпреки превъзходящите го числено противници. Но това не можа да се подложи на проверка. Преди да се съзвезма напълно, за да се включва отново в борбата, долетя шум от тичащи нозе и викове, които ясно говореха за приближаването на английски буканиери. Нашите нападатели, или по-право тези, които бяха способни да се движат, не дочакаха пристигането на спасителите ни. Обърнаха гръб и побегнаха като вятър. Даже човекът, който се бореше с Дикстън, успя да се откопчи и офейка. Остана само неприяителят, който беше повален от куршума на Дикстън.

— Та това е адмирал Морган — извика едър мъж с черна брада, който предвождаше освободителите ни. — Дочухме гърмежи и помислихме, че може да се забавлявате.

— Дойдохте навреме, Джак — отвърна студено Морган. — Ако вземете една дузина хора с вас и побързате по уличката наляво, ще

може да уловите негодниците.

Черния Джак не се бави нито секунда и се спусна да ги преследва. След това адмиралът се обърна към мен и горещо ми благодари за помощта. Но възбудата и ударът по главата ми бяха твърде много за мен. Опитах се да му отговоря, но езикът ми отказа да работи. Тъмнина падна пред очите ми. Подирих подкрепа, усетих нечия дреха, изгубих я и после не помня какво се случи.

БЯГСТВОТО МИ ОТ ЯМАЙКА

Когато се свестих, се видях в ниска стаичка, слабо осветена от корабен фенер. Дикстън беше над мен и разтриваше челото ми с оцет, докато двама или трима други мъже, в лицето на единия от които познах адмирала, хвърляха зарове, насядали около малка маса.

— Къде съм? — попитах.

Като чу гласа ми, Морган стана от масата и се приближи:

— Е, храбро петле, по-добре ли се чувстваш?

— Да, благодаря ви, само главата ме боли малко.

— Но по-малко, отколкото коремът на французина, когото изтърбуши — отвърна той с висок смях и всички го последваха по такъв начин, та разбрах, че знаят вече за приключението ми.

— Това беше единственото нещо, което можех да сторя, сър — изчервих се силно.

Като видя смущението ми, Морган побързала смекчи шагата.

— Никога не се плаши, момчето ми. Всичко е честно в борбата и ако не беше отчаяният ти удар, той щеше да те разсече на две. И като помисля за това, искам да благодаря на тебе и на големия ти приятел, защото ме предупредихте за засадата на французите и за помощта ви в битката.

— Не, сър, това беше нищо. Вие наистина спасихте живота ми в тази борба.

— Може би нямаше да бъда жив, за да те спася, ако не беше ме предупредил, въпреки че съм много предпазлив, когато се разхождам сам нощно време. Знам, че много от френските буканиери не искат да ме смятат за свой адмирал. При все това, за да бъдат буканиерите достатъчно силни да победят която и да било нация, трябва да се обединят. Който и да бъде избран за адмирал, французин или англичанин, ще трябва да управлява и двете страни. И ако командинето се предаде в мои ръце, ще искам безпрекословно подчинение, иначе тежко тогова, който ми се противопостави.

Когато говореше, гласът му гърмеше и очите му ставаха страшни. Долових един поглед в този момент, той говореше за непобедимия дух и желязната воля на човека, способен през следващите години умело да води една сила, съставена от смели, лукави, самодоволни и решителни хора.

Екстазът скоро премина и той отново си спомни за мен.

— Не си ли ти момчето, синът на сър Хю Елиъс, което посети генерал-губернатора днес?

— Да, сър. Баща ми беше плениен и...

— А има и още нещо, което не споменах тази сутрин. Баща ти и аз бяхме големи приятели на младини.

— Наистина ли, сър? — попитах. — Но как...

— Да, момчето ми, зная какво щеше да кажеш. Как е възможно твоят баща, един доверен офицер на английската власт, да е бил някога приятел на прословутия Хари Морган, може би бъдещ адмирал на буканиерите? Ха-ха-ха! Не се черви, че прочитам мислите ти. Животът ни играе странни номера. Някога баща ти и аз бяхме офицери от един и същ кавалерийски полк в Англия. Сега той е благородник, а каква, мислиш, ще бъде съдбата на някогашния негов колега?

Нямах ни най-малка представа какво да отговоря, но той сам си отговори:

— Ще ми се случи едно от двете: или ще стана благородник като баща ти, което е твърде невероятно събитие...

Той се разтресе от смях и другарите му се присъединиха шумно при мисълта, че английският крал ще удостои с титла един буканиер. Когато смехът им поутихна, аз се възползвах да попитам какво е другото нещо, което може да му се случи.

— Най-вероятно е да бъда обесен в собствения ми двор. В сегашния момент англичаните са приятелски настроени към буканиерите. Това е така, защото им трябваме, за да гоним испанските галеони от тези морета. Но почакайте Испания и Англия отново да се помирят. Тогава те ще се обединят, за да гонят буканиерите. Както и да е, ние си отваряме очите и когато дойде този ден, аз, за себе си, ще имам достатъчно голям запас от скъпоценности, за да живея в разкош през целия си живот.

Усетих, че е дошъл моментът да кажа истинската работа, за която бях дошъл, и попитах направо дали мога да се присъединя към неговия

екипаж.

Първият му импулс беше да се изсмее, но веднага се спря, за да ме попита защо.

— Защото вярвам, че баща ми е пленник, и искам да го освободя. Губернаторът иска да ме бави като дете при себе си, но аз искам да отида там, където има битки с испанците, така че да мога да научава новини за баща си.

— Момчето е храбро — каза един от хората на Морган.

— Нека бъде неговото, Хари — добави въодушевено друг.

Но Морган беше в голямо недоумение.

— Бих желал да те послушам, момко, но дали ще бъде умно? Има големи опасности. И как мога да те отвлека от губернатора?

— Що се отнася до опасностите, сър, вие сте познавали добре баща ми. Очаквайте, че синът няма да го посрани. А що се отнася до губернатора, позволете ми да зная кога ще отпътувате, и аз гарантирам, че ще се кача на кораба ви така, че никой да не може да хвърли вината върху вас.

— Достоен син на достоен баща — съгласи се Морган, — но това не...

Така ние спорихме около десет минути и през цялото време чувствах, че Морган желае да ме вземе, въпреки че привидно се противопоставя на този проект. В края на краишата той се съгласи с мене, обеща да вземе Дикстън и Джим на кораба и добави, че когато получи нареддане да отплата, ще прати един от приятелите ми с необходимите инструкции. Дотогава аз трябваше да остана с генерал-губернатора и ако дойдеха новини за баща ми, трябваше веднага да ги съобщя.

Да кажа, че се зарадвах, ще рече да употребя най-слабата дума. Затичах се назад така силно, че Дикстън, който дойде да ме пази, едва можеше да ме следва. Когато стигнахме къщата на губернатора, той пухтеше и духаше като локомотив. Трябваше да упражня голям контрол над себе си, за да не запея гласно, когато се изкачвах обратно към стаята си. Обаче сполучих да стигна балкона, хвърлих въжето на Дикстън и се озовах в леглото си, без да разбудя някого от обитателите на къщата.

Минаха четири дни и започнах да ставам нетърпелив. Жадувах да бъда на борда при Морган и да отпътувам да диря баща си.

Мисълта, че мога да срещна големи мъчнотии, преди да го намеря, не занимаваше младежкия ми ум.

През времето, докато очаквахме новини от Морган, аз реших да се позабавлявам с възпитателя, който ми беше ангажиран от губернатора. Той беше висок, сух, енергичен човек със закръглени рамене и глава, наведена напред, върху тънка, дълга шия. Нямаше ни най-малко понятие как да се грижи за здравето на един младеж и възприе умолителна поза спрямо мене. Фактически беше много лесно да му играя номера без никакви последствия, тъй че скоро ми омръзна и щях да отdam вниманието си на други неща, ако не беше ми се предоставил един нов случай.

Възпитателят ми се наричаше Алджърнън Блекмор и разбира се, аз го наричах Алджи дори пред него.

Вечерта, когато пристигна известието от Морган, Алджи се беше отнесъл твърде строго с мене. Той отиде толкова далече, че заплаши да доложи за мен на губернатора на следната сутрин, заплашване, което съвсем не ме тревожеше, защото знаех, че никога няма да има кураж да го изпълни. Когато му пожелах лека нощ, го видях да ме зяпа с тъжни, прощащи очи и се смеех вътрешно, като отгатвах мислите му. Алджи беше убеден, че съм съвсем изплашен, и се готвеше да облекчи съвестта ми, като ми каже, че ми проща.

— Съжаляваш ли наистина и искрено, Артър? — попита ме благо.

— Съвсем не — отговорих аз весело. — Може би, ако губернаторът ме напердашеше...

— Ако не съжаляваш, може би аз...

— Не съжалявам — прекъснах го, защото нямах намерение да му дам възможност да изпълни заканата си, и побързах към спалнята си.

Заспах почти веднага. Сънят, че се разхождам надолу-нагоре по палубата на мой собствен кораб, беше прекъснат от тънко изпищяване на някаква свирка от долу. Скочих от леглото и приготвих дрехите си за една минута. Видях неясно очертана мъжка фигура.

— Дик, ти ли си? — прошепнах аз.

— Да тръгваме. Трябва да бързаме, за да не изпуснем отлива.

— Аз съм готов, Дик. Подхвърли въжето.

След няколко мига въжето беше при мен. Предварително бях написал бележка до губернатора, за да мога да му я оставя всеки

момент в случай на внезапно заминаване. В нея му излагах намерението си да избягам по море и му благодарях за добрината, която ми беше окказал. Не казвах, че заминавам с кораба на Морган, да не би да ме върне случайно. Бързо оставих тази бележка върху възглавницата на разхвърляното си легло. След това се прехвърлих през перилата на балкона и се спуснах по въжето.

Но вместо Дикстън долу заварих Алджи, възбуден и разтревожен до неузнаваемост.

— О, Артър — извика той, — как можа да си помислиш, че ще те обадя! Бедно дете, как ти дойде наум това?

— Защо, сър, какво... как... аз исках да кажа... — започнах объркано.

— Зная всичко, Артър — каза той с блага усмивка. — Ти помисли, че ще те обадя, задето си решил да избягаш.

Бях така изненадан от глупавата идея на този човечец, че не знаех какво да отговоря.

— Бедно момче — продължи той, — бедно момче, нямах намерение да те плаща. Ще ти прости всичко.

Работата ставаше опасна. Как можеше да се върна сега и да избягам по-късно, когато корабът на Морган щеше да отплава, преди да започне отливът?

— Няма да се върна — казах твърдо аз. — Ще избягам, защото вие ме заплашихте...

Но той ме прекъсна рязко, като обви и двете си ръце около шията ми. Проклинах се за глупостта си, дето не бях избягал в началото, вместо да споря. И за да стане работата още по-лоша, той започна да вика с всички сили за помощ.

Опитах маневрата, която бях приложил на французина, но той ме притискаше твърде близо до себе си и аз си ударих главата в гърдите му. Имаше и малко полза от тази работа, защото, като си вдигнах главата непосредствено след удара, го ударих силно по брадата. Това го замая за момент и го накара да мълкне.

Нямаше време за губене. Из къщата тук-там вече светеше. Вратите щяха да се отворят много скоро и войниците и слугите щяха да се притекат на помощ на Алджи.

— Помощ, Дик, помощ! — извиках аз отчаяно.

Дикстън, който се беше прикривал през цялото време, сега ми се притече на помощ. Той изскочи из тъмнината и Алджи изскимтя като уплашен заек, когато грамадните лапи на моряка го сграбчиха през кръста и го залюляха във въздуха.

— Какво да правя с този боклук? Да го убия ли? — попита презрително Дикстън.

— Да го вземем с нас. Тогава никой няма да узнае причината за този шум. По-бързо към брега!

Като преметна жертвата си като чувал на гърба, Дикстън закрачи бързо към брега, последван от мен. Улиците бяха почти безлюдни, защото повечето буканиери тръгваха с Морган.

Когато стигнахме на пристанището, Дикстън хвърли грубо товара си на дъното на лодката и загреба с всички сили към кораба.

Хората на борда бяха готови да ни посрещнат. Лодката ни беше вдигната бързо. Дикстън пак вдигна Алджи, който лежеше почти в безсъзнание, и ме помоли да го последвам до кабината на адмирала.

По пътя видях сияещия от радост Джим. Той ме поздрави и вдигна гъдулката си многозначително. Скоро след това чух гласът ѝ да се смесва с гласовете на работещите моряци, които ѝ пригласяха.

Морган ни прие веднага. Той ме поздрави любезно и погледна малко изненадано към Алджи, когато Дикстън го стовари на пода. Обясних му как моят възпитател се бе намерил на кораба.

— Хвърлете го в морето — заповяда веднага Морган. — Няма какво да се тревожим за плъхове като него.

Но аз не можех да се помиря със смъртта на моя възпитател, за когото знаех, че е слаб плувец и няма да доплува до брега. Така че помолих адмирала да му пощади живота, което той стори с голямо удоволствие, но каза:

— Не бива да се разхожда много из кораба!

След това бедният Алджи беше отведен от Дикстън и останахме насаме с Морган.

— Обикнах те, момчето ми — каза адмиралът, като ме потупа по рамото, — и наредих да бъдеш винаги край мен. Ще спиш до моята кабина. Ще се грижиш кабината ми да бъде чиста и ще ми помагаш с каквото можеш. Няма да съм лош господар, ако си спретнат и чист, но ако не си гледаш работата добре, ще приемеш безропотно последствията.

Бях доволен от думите на адмирала и обещах, че ще направя всичко възможно.

— Няма да забравите баща ми, нали? — попитах. — Най-голямото ми желание е да науча новини за него.

— Няма да забравя, момко. А сега се прибирай в кабината си. Изглеждаш уморен. Утре те чака доста работа.

Въпреки че бях уморен, дълго не можах да заспя. Люлеещето на кораба, стъпките и виковете на хората по палубата и най-много мисълта за приключенията не ми даваха мира. Най-после сънят надделя.

Джим ме събуди на другата сутрин, като ме издърпа грубо от хамака.

— Да не мислиш, че си капитан? — викна той. — Адмиралът е на крак от два часа. Той се готови да слезе долу за закуска, а ти още не си готов да му прислужваш.

Сънливо благодарих на гъдуларя, задето ме събуди, и бързо се отправих към палубата, за да се разсъня напълно с кофа морска вода. Бързо се избърсах и слязох долу да пригответя и подредя кабината преди пристигането на Морган. Когато дойде след десетина минути, той намери всичко в ред.

След едно любезно „добро утро“ и едно одобрително кимване той не проговори, додето не задоволи апетита си. Като свърши това, ме накара да му донеса лулата и тютюна и запуши спокойно.

Почистих масата, измих приборите и поставих всичко на мястото му. През това време Морган ме наблюдаваше между гъстите кълба дим, които изпушташе лулата му.

Като ме освободи, отидох на палубата, жаден да разгледам кораба и да се запозная с екипажа му. Имаше всичко девет кораба във флота, изпратен да атакува Порто Бело, и нашият вървеше начело, защото Морган беше вече официално назначен за адмирал през дните, когато бях в дома на губернатора. Всички тези кораби с издuti от вятъра платна представляваха величествена гледка. При все това се чудех как си мисли Морган да превземе Порто Бело с толкова малко кораби.

Като гледах от палубата към неговите съпроводници, дочух охкане до себе си, обърнах се и видях възпитателя си да лежи на

дъските. Лицето му беше бяло като морската пяна, вероятно играта на вълните се беше отразила твърде зле на стомаха му.

— Добро утро, господин Алджърнън — казах закачливо и като всички момчета го съжалих малко.

Алджи изпъшка:

— По-добре да бях умрял!

— Не искахте да ми позволите да си отида — казах вече с истинско съжаление. — Грешката беше ваша...

— Мой дълг беше да те спра. Губернаторът искаше... ох...

Искрено ми домъчня за него. Наблюдавах го, без да зная какво да сторя, за да го облекча, додето най-после се посъвзе.

— Мога ли да сторя нещо за вас? — попитах.

Отговори ми с въпрос:

— Има ли някакъв начин да се добера до твърда земя?

Гласът му беше така отпаднал, че едва сдържах смеха си.

В този момент към нас се приближи Черния Джак. Той държеше в ръката си навъзлено въже. Поздрави ме с приятелски поглед и застана над проснатото тяло на Алджи.

— Какво значи всичко това, мръсно куче? — попита разярено той, въпреки че в погледа му имаше повече насмешка, отколкото гняв.

— Болен съм... умирам! — простена Алджи.

— А, тука не може да се мре. Освен това вие сте направили беля на палубата. По-добре вземете ведрото и измийте това.

— Но, казвам ви, умирам... — започна Алджи.

В същия момент въжето иззвирни във въздуха и се уви около краката на страдащия. Джак не беше го ударил силно, но Алджи нададе силен вик и събра моряците около себе си.

— Ще изчистиш ли сега тази мръсотия?

Алджи започна бавно да се изправя и застана на четири крака, но това беше удобна поза за още няколко удара, които ускориха движенията му. Най-после той извади една кофа вода от морето и започна да чисти палубата сред безбройните закачки на моряците.

Палубата беше изчистена за голямо задоволство на боцмана, но на Алджи беше заповядано да извади още една кофа вода.

— Какво ще правя с нея? — попита безпомощно той.

— Сложи си главата в нея — беше неприятният отговор.

Алджи очевидно помисли, че това не е казано сериозно, и се усмихна глупаво. Но Черния Джак му натопи насила главата в кофата и я държа вътре около половин минута, докато бедният учител правеше отчаяни движения с ръце и крака да се освободи.

— Сега слизай долу, лягай в хамака си и повече да не си се разболял от тази морска болест — изрева Черния Джак.

Кашляйки и кихайки, Алджи се промъкна между веселите буканиери, които го бълскаха насам-натам, и с моя помощ сполучи да се смъкне долу.

След четири часа той отново се появи на палубата. Сега вече гълташе лакомо пущеното сухо мясо и бисквитите, които готвачът му беше приготвил. И никога вече морската болест не го повтори.

РАЗДОРИ СРЕД ФЛОТА

Един испански кораб ни съзря на двадесет мили от Порто Бело. Той се обърна веднага и избяга, сякаш подгонен от дявола, за да предупреди заплашеното укрепление.

Морган повика всички шкипери на съвет на своя кораб, преди да се покаже Порто Бело. След дългото съвещание в кабината му той ми разказа още същата нощ какви решения са взели.

— Всички сме съгласни, че не трябва да дадем много време за обстрела на Порто Бело. Колкото повече се бавим, толкова повече време имат те да повикат подкрепления и техните галеони да ни преградят пътя. Не оръдия, а пищови и ножове ще превземат Порто Бело.

Попитах го кога възнамерява да започне атаката.

— Утре привечер, момчето ми. Лодките ни ще пропълзят до брега под прикритието на тъмнината. В това време нашите кораби ще дадат няколко изстрела, за да ги залъжат. Всеки, който е излишен на корабите, ще отиде там. Испанците никога няма да помислят да пленяват корабите ни. И ако първата ни атака не успее, надявам се да намерим един предател в Порто Бело, който ще ни помогне да превземем укреплението. Това е пасторът Нокър, който е бил дълго време на служба при нас. Един лукав, хищен и храбър приятел. Или той, или един от другарите му ще ни посети нощес. Искам да останеш на палубата и ако някоя лодка се приближи, поздрави я с думите: „Панама е целта!“ Отговорът трябва да бъде: „Но Порто Бело първо!“ Ако паролата е същата, вземи человека на борда и ми го доведи долу колкото е възможно по-тихо.

Чак когато пъlnата луна изгря на небето, обектът на моето наблюдение се появи. Човекът, който гребеше, се приближаваше много бавно и тихо. Той мина близо до два от другите кораби, преди да стигне адмиралския.

— Панама е целта! — прошепнах предпазливо.

Отговор не последва няколко секунди и аз помислих, че или гребецът не ме е чул, или това не е очакваният човек. Тогава чух нисък, дебел глас:

— Но Порто Бело първо!

Мистериозният посетител нямаше нужда от помощ да се покачи на кораба, защото беше същинска котка.

Най-отблъскващият човек, когото някога съм виждал! Тъмен на цвят и добре сложен, с никаква кръвожадност в движенията, което ме накара да потреперя. Лицето му беше катанинско — друга дума не може да го определи. При това една резка прекосяваща лицето му от носа до лявото ухо. Но въпреки цялата си противност, той можеше да заеме и доста благородна поза, когато пожелаеше.

— Добре, момче, разгледа ли ме добре, та да ме познаеш, ако ме видиш пак? — попита той с грозен глас, който съответстваше на вида му, като в същото време ме сграбчи за рамото така силно, че едва не извиках.

— Да, сър, но съвсем не го сторих преднамерено — успях да измънкам аз.

— Но го стори, нали? — и той отново ме разтърси. — За в бъдеще си пази очите, защото можеш да ги изгубиш. Кой ти каза да ми се обадиш?

— Адмирал Морган, сър.

— Заведи ме тогава при него.

Като извади пищова си от пояса, като че ли се предпазваше от възможно предателство, той ме последва. Адмирал Морган ми поръча да се въртя наблизо, а Нокър (както го нарече Морган) прибави да не забравям, че и стените имат уши. Двамата се затвориха. Седяха почти дял час. Повикаха ме веднъж само да им занеса вино. Най-следе адмиралът и посетителят му излязоха на палубата. Първият — да даде нов курс на флота си, а вторият — да се спусне в лодката си и да изчезне там, откъдето беше дошъл.

— Вие напускате Порто Бело, нали? — осмелих се да попитам адмирала, когато се завърна в кабината си.

— Да, момко, така ме съветва този хаймана. Голям дявол е този приятел! Казва, че Порто Бело очаквал атаката ми и че нищо освен изненада не може да го превземе. Ще отплаваме на запад, за да

заблудим неприятеля. Испанците ще се хванат на въдицата, защото са твърде уверени, че пристанището им е непревземаемо.

— Тогава как и кога ще отплавате, сър?

— След четиридесет и осем часа най-много. Нокър е приготвил лодки на едно място, където отиваме сега. Той ще ги напълни с хора и ще гребат покрай брега, придържайки се колкото е възможно по-близо до него. Атаката ще започне рано сутринта и вземем ли веднъж първата и най-силната крепост, гарантирам ти, че ще паднат и другите две.

Зората ни свари на новото ни място. Морган се разпореди повечето от хората да слязат на сушата през деня. Аз бях един от тия, които се възползваха от това нареждане. И прекарах приятни часове, изследвайки залива заедно с Дикстън, Джим и Алджи, който също беше дошъл, за да не го закачат моряците. По-късно четиридесета се настанихме в една пещера, която открихме случайно. Дикстън с доста усилия успя да я затвори с голям камък, за да не ни беспокой никой.

Но току-що бях задряпал и никакви кресливи гласове ме пробудиха. Трябаше да мине известно време, докато се опомня и разбера, че това става точно пред пещерата ни. Тогаваолових да се споменава името на Морган и един мръсен епитет, прикачен на френски към него. Това напълно прогони съня ми и ме накара да се отправя към отвора на пещерата. Припълзях до камъка, който ни прикриваше, и се вслушах.

Френските буканиери се бяха събрали на съвет. Пиер Червената глава, капитан на един от корабите и голям човек в очите на френските братя от крайбрежието, се обръщаше към сънародниците си с огнени слова.

— Няма ли достатъчно богатства, които да се вземат от испанските галеони? — питаше той. — Защо да си блъскаме главите в стените на Порто Бело? Не сме страховци, драги приятели, но не сме и глупаци. Нека напуснем този английски глупак, този Морган. Ако той и неговите английски сенки искат да висят окованi във вериги, нека вървят към Порто Бело. За нас — моретата, плячката... животът!

Слушателите му го аплодираха диво. Един се обади да попита дали наистина Порто Бело има грамадни съкровища.

— Твърде вероятно, приятелю. Но какво от това? И за къде са предопределени, питам аз? За Испания, разбира се. А как ще отидат до

Испания? В галеони. А ние ще пленим тези галеони и златото ще бъде наше, не е ли така?

— Защо тогава Морган иска да атакува Порто Бело?

— Ще ти кажа, приятелю. Има две причини. Испанците не признават правото на Англия да притежава Ямайка и се готвят да я превземат отново. Техните главни сили се съсредоточават предимно в Порто Бело. Затова губернаторът на Ямайка, господин Модифърд, е упълномощил Морган да атакува Порто Бело и да осути плановете на испанците.

— А другата причина, Пиер? — извика един от хората.

— Другата причина? Разбира се, има английски пленници в тъмниците на Порто Бело. Единият е английски благородник с кралска кръв, както дочух. Значи трябва да се освободят, нали? Питам ви, приятели, Морган щеше ли да се втурне с братята натам, ако тези пленници бяха от нашата страна, от хубавата Франция, а?

Виковете „Не!“ показаха, че всички слушатели бяха с него. Пиер като изкусен водач знаеше кога да мине от думи към действия.

— Тогава нека му покажем, че французите имат свои желания.

Той закрачи драматично напред и сътечествениците му го последваха с екзалтирани викове. Оставаше ми малко време да мисля какво да правя. Пиер и приятелите му щяха да стигнат за по-малко от четвърт час до брега, където бяха спрели корабите. Ако можех да мина незабелязано, щях да стигна пет минути преди тях, за да предупредя Морган за готвения бунт.

Ритнах Алджи, за да го събудя от дрямката, и потеглих с пълна скорост, като се придържах наляво. Това правеше пътя по-дълъг, но гъсти храсти щяха да ме прикриват на едно доста голямо разстояние от Пиер и хората му. Издран и окървавен, задъхвайки се, аз се движех толкова бързо, колкото изморените ми крака можеха да ме носят. Но успях да стигна при Морган, преди някой от групата на Пиер да бе дошъл. Разказах на един дъх това, което бях дочул.

Морган се намръщи и устните му се сбраха в една права линия.

— Подлеци! — възклика горчиво той. — Но не съм изненадан. Пиер се ядосва, задето не беше избран за адмирал на буканиерите. Завист, а не страх, го кара да не се присъедини към нас при атаката срещу Порто Бело.

— Какво ще правите? — попита.

— Ще им говоря открыто. Ако настояват да ме напуснат, трябва да си вървят и да вземат няколко от корабите със себе си. Каквото и да стане, аз съм решен да превзема Порто Бело.

Почитта ми към Морган нарасна безкрайно много в този момент. Той беше заявил намерението си да атакува Порто Бело. Даже и последният му човек от флота да го напуснеше, той щеше да тръгне сам.

Едва бе успял да повика трима или четирима от най-доверените си капитани, на които заповяда да предотвратят спречкванията между отделни неприятелски групи сред буканиерите, когато Пиер и последователите му се появиха. Те бяха възбудени и шумни. С приближаването им към тях се присъединиха още французи. Някои дори започнаха да размахват и ножове. Морган застана със скръстени ръце и презиртелна усмивка на уста.

Пиер дойде на пет-шест метра от адмирала, нервно допрял дръжките на пищовите си. Въпреки че зад него стояха неколкостотин негови сънародници, беше явно неспокоен. Когато двамата водачи застанаха лице срещу лице, тълпата притихна.

— Е? — попита най-после Морган с презиртелен глас.

Това беше достатъчно, за да отприщи потока от думи, които Пиер беше натрупал. Той повтори същото, което беше казал на приятелите си.

— Ние, буканиерите, сме без родина — заключи важно Пиер. — Франция, Англия, Холандия — това са само имена за нас. Нека борбата ни бъде за нашето собствено благо, да си напълним джобовете със злато. От името на братята от крайбрежието, адмирал Морган, аз ви призовавам да изоставите тази луда идея да атакувате Порто Бело.

Силни викове от страна на френските буканиери одобриха края на речта му. Англичаните не знаеха какво да мислят. Те мълчаха, докато Морган не отговори.

— Много неща мога да кажа, Пиер — и на тебе, и на всички, които са с тебе, но аз не обичам да споря. Помни добре: никога не насочвай пищова си срещу мене, Пиер, защото, в името на дедите си, ще те разчекна на две. Братя от крайбрежието, ако се страхувате да атакувате едно пристанище, кажете и ще ви оставя да правите каквото пожелаете. И това ми било буканиери! Защо не станете монаси, ще ви подхожда повече...

Той свърши с куп проклятия, твърде ужасни, за да ги повтарям. Аз сам потреперах от гневния начин, по който говореше Морган, макар че бях на негова страна. Пиер извръщаше глава на всички посоки, сякаш търсеше къде да се скрие от гнева на адмирала. Можете да си представите обаянието на Морган, като ви кажа, че нито един от французите не се прицели в него и не се вдигна нито един нож. Сега англичаните аплодираха водача си. Неговите огнени думи бяха сторили това, което аргументите мъчно биха могли да постигнат.

— Е, синковци, какво чакате? Ще ви дам четири кораба, нито един повече — и той изреди имената на четири от най-слабите си кораби. — Хората от тези кораби, които искат да ме следват, да донесат багажа си на брега. А които искат да следват онъ подлец, наречен буканиер, да се пренесат върху един от корабите, които вече споменах.

Пиер се опита да спори, но адмиралът се обърна към него с яростта на див бик:

— Би трябвало да коленичиш и да благодариш на небесата, че отърва кожата. Глупак, мислиш ли, че щеше да се измъкнеш така лесно, ако аз повече, отколкото всеки друг път, не исках да превзема Порто Бело? Махай се от очите ми и ако до довечера не се очистиш оттук, няма да получиш нито един кораб.

Пиер си отиде като наказан ученик, придружен от хората си. Цели два часа движението беше твърде голямо, защото повечето от французите предпочетоха да последват Piер и започнаха да пренасят багажа си. Но най-после всичко стихна. Час преди залез-слънце четирите кораба вдигнаха котва и бавно напуснаха залива. Хората на Морган ги изпращаха с подигравателни викове.

На другия ден Морган събра всичките си хора на брега и им откри плановете си.

— Брата от крайбрежието — започна той, — вие знаете трудната задача, която ни предстои. Вчера чухте един гарван да казва, че е по-добре да пленява испански галеони, отколкото да превземе Порто Бело. Знаете ли колко испански галеони трябва да пленим, за да съберем толкова злато, колкото ще имаме, когато превземем Порто Бело? Може би петдесет! Казвам ви, че и да ги умножите по пет, пак може да не улучите броя им. Брата, само една битка за един ден — и вие ще имате достатъчно пари, за да бъдете богати през целия си живот. Но не мислете, че ще бъде играчка. Останали сме четиристотин и петдесет

души. Най-малко петдесет ще пазят корабите, а другите ще продължат с лодки. Ще гребем край брега и когато утре рано стигнем Порто Бело, ще намерим испанците вън от постовете им. Те ще очакват атаката на нашите кораби и ще се измамят жестоко. И няма нужда да ви разправям как се употребяват нож и пищов...

Изглеждаше лудост да се атакува такава прочута крепост като Порто Бело с четиристотин человека. Но хората, които отдавна познаваха Морган, го поздравяваха с викове и нито един не искаше да остане да пази корабите. Най-слабите бойци бяха избрани за тази работа — между тях Джим и Алджи, разбира се. Аз бях единственият неопитен боец в групата, която щеше да предприеме атаката. Но се радвах на специалното разрешение от адмирала, който знаеше отчаяното ми желание да науча нещо за баща си. На Дикстън беше възложена задачата да ме следи по време на битката и това много ме радваше и окуражаваше.

Всичко двадесет и четири лодки тръгнаха за това опасно пътешествие към Порто Бело. Едната се обърна час след тръгването ни и двама души от екипажа ѝ се удавиха. Това беше лошо начало, но все пак щастието ни помагаше, защото през останалия път не се повреди нито една лодка.

Плавахме покрай брега през целия следобед. Веднъж съзряхме испански галеон, но хората легнаха така ниско в лодките, че минахме незабелязано.

Тъмнината бързо ни покри, заблещукаха и звезди по небето. Вечерният бриз прогони жегата и хората загребаха по-enerгично. Главата ми натежа и скоро заспах.

Дикстън ме събуди с леко побутване по рамото. Видях лодките, събрани в тесен кръг. Морган даваше последните си напътствия на главните офицери — капитан Нежни и един снажен мъж, наречен Скарфас.

Погледнах към сушата и видях бели стени, които блестяха на лунната светлина.

— Порто Бело — каза Дикстън, вдигайки грамадната си ръка.

НОВИНИ ЗА БАЩА МИ

Както предрече Морган, Порто Бело беше неподготвен за атаката.

Флотилията ни от лодки се раздели на три части. Централната беше под командването на самия Морган. Капитан Нежни беше определен да атакува неприятелските стени отлясно със седем лодки, а Скарфас — отляво.

Бавно се приближихме към брега. Всичко беше тихо. Лодките бяха привързани и буканиерите предпазливо слязоха на брега, оставяйки във всяка лодка по човек — да я пази. Леките крепостни стълби, които бяха направени предния ден, бяха занесени в подножието на външната стена, за да бъдат готови при първата команда.

Морган даде малко време, за да могат другите групи да заемат позициите си. Докато чакахме сигнала за атака, той разпредели хората по дузини покрай стената, като оставил по няколко метра между всяка група. Сигналът трябваше да бъде даден с тръба, но отляво изгърмя пушка, което показва, че някой часови е бдял добре.

Вече нямаше нужда от тръба. С диви викове, които трябваше да вдъхнат ужас в сърцата на испанците, стълбите бяха подпрени до стените и буканиерите запълзяха по тях. В нашата група Морган стигна пръв върха, надавайки страшен боен вик и размахвайки ножа си. След него беше Дикстън, после аз. Ние се озовахме сред испанците.

Първата атака беше лесна работа и буканиерите ликуваха, жадни за още кръв. Изненадата беше толкова голяма, че испанците не дадоха никакъв отпор. Някои се опитаха да ни се противопоставят, но бяха пометени. Други, по-малко храбри, започнаха да отстъпват към второто укрепление. Като видя това, Морган се спусна жадно след тях, надявайки се да завземе и втория форт, преди защитниците му да могат да се организират и да ни отблъснат.

Морган, с дванадесетте си последователи, преследваше испанците така ожесточено, че едва не беше обграден. Един испански големец, навярно началникът на крепостта, организираше отстъплението с рядко умение. Виждайки Морган и хората му така наблизо, той даде внезапна заповед. Войниците му се обърнаха кръгом, оръжието им се насочи срещу пас и един залп се изсипа върху ни.

— Залегни! — изрева Морган с гръмлив глас.

Ние инстинктивно се хвърлихме на земята и куршумите пропищяха във въздуха. Испанският водач, като не желаеше да избягаме така лесно, извади сабята си и викна на хората си да го последват. Но Морган беше в стихията си, когато станеше въпрос за голи острия. Той срещна яростно атаката на испанците и бързият му широк нож много скоро се справяше с неприятелските остриета. Отдясно на Морган беше Дикстън, размахващ голяма желязна пръчка, сякаш никога нямаше да се умори. Отляво Черния Джак с рев поваляше неприятелите. Останалите също се бореха отчаяно. Главатарят на испанците даде заповед да се присъединят към главната група, която продължаваше да отстъпва. Като се намери с толкова поддръжници, Морган се отказа от преследването и се върна при външната стена, за да види какво става там.

Имаше двама убити и няколко ранени.

Той бързо даде нареддане и постави в изпълнение плана, даден му от демоничния Нокър, както по-късно узнах. Докато триста буканиери бяха оставени въоръжени да пазят срещу внезапно нападение от страна на испанците, останалите бяха разделени на две групи. Едната се залови да прави широки стълби, по които да могат да се качват по четирима или петима души наведнъж. На другата беше заповядано да събере всички калугерки и калугери, паднали в наши ръце.

Аз се досетих за жестоките му намерения. Дикстън потвърди опасенията ми.

— Той ще постави тези нещастни хора начело на редиците ни. Ако испанците стрелят, ще избият собствените си жени и свещенослужители.

Как мразя да си спомням отвратителната работа, която последва. Свещениците и калугерките бяха строени пред буканиерите и насила заставени да вървят към стените на второто укрепление. След тях се

носеха широките стълби, които щяха да бъдат поставени върху стените под прикритието на светите лица.

Испанските войници не посмяха да стрелят в хората си.

Началникът им се появи върху стената със знаме за мир.

— Е? — попита Морган, като пристъпи храбро напред. — Искате ли да се предадете?

— Никога — отвърна решително испанецът. — На командира на вашите войски ли говоря?

— Да.

— Мога ли да попитам какво правят тези свещеници и жени тук?

Мога ли да ви помоля да ги оставите на безопасно място, за да можем да се бием?

Морган тръсна глава назад и се изсмя твърде горчиво.

— Имам причини за това, което върша, сеньоре. За да спася живота на буканиерите си, готов съм да пожертвам телата на тези жени и свещеници. Хайде, скрийте се, защото ще стреляме.

— Грехът да падне тогава върху вас — отвърна испанецът и изчезна.

Започна ожесточена борба от страна на защитниците и много от безпомощните жени и свещеници паднаха. Но имаше още много, които заеха местата им. Дузини от тях падаха, но никаква милост не се четеше по лицата на буканиерите. Те стъпиха на стената, след като дадоха само няколко жертви благодарение на живото си прикритие.

Останалите последваха първите нагоре по стълбите. Виеики като вълци, те се хвърлиха върху многобройния неприятел. Пръв вървеше Морган, окуржавайки хората си с викове и със собствения си пример. С едрото си тяло капитан Нежни лесно си проправяше път сред неприятеля. Скарфас се хвърляше тук и там като дива котка. Черния Джак се биеше спокойно, но старательно и малцина се решаваха да се срещнат с него лице в лице. Всеки от буканиерите се биеше сякаш с удоволствие и не мислеше за поражение.

Този път испанците, водени от храбрия си началник, оказаха силна съпротива. Те знаеха какво ги очаква, ако се предадат.

Дълго време борбата остана равна и ожесточена. Всеки от нашите хора трябваше да вложи последните си сили. Въпреки че бях още хлапе, вървях в предните редове на буканиерите, жаден да атакувам испанците. Първият ми противник беше въоръжен с дълга

пика, която гневно хвърли срещу гърдите ми. Съобразителността не ми изневери и аз бързо се наведох. Голямата жестокост погуби самия испанец, защото той не успя да запази равновесие и аз навреме успях да го ударя с всички сили в тила.

— Отлично, Артър! — долетя радостният глас на Дикстън. — Ако много те притесняват, не забравяй пищова си — допълни, отбивайки с големия си нож един удар, насочен срещу мене, и срази с ловко движение неприятеля.

Съветът излезе много полезен. Доколкото можеше, Дикстън се държеше близо до мен и ми помагаше. Но ние бяхме разделени в разгара на битката и аз се намерих между двама испанци. Единият — грамаден, почти колкото Дикстън. Този гигант замахна отгоре и едва успях да избягна удара му, отскакайки назад. Той замахна още веднъж и време за губене нямаше. Бях спасен по стечението на обстоятелствата от другия си противник, който в този момент се спусна срещу ми с гол меч. Ударът, предназначен за мене, попадна върху стоманения шлем на приятеля му и той падна. Докато той си вземе оръжието, изхвръкнало от ръката му при силния удар, аз извадих пищова от пояса си и стрелях наслуки.

Опиянен от сполуката, се затичах натам, където битката изглеждаше най-ожесточена. Но преди да стигна до мястото, се подхълъзнах в локва кръв и паднах през глава. Когато се опитах да стана, разбрах, че едва мога да стоя на краката си.

За щастие, битката вече беше далече от мене. Легнах, едва понасяйки болката в изкълчения си глезнен. Когато се почувствах по-добре, реших да припълзя до някое по-закрито място, откъдето да следя борбата.

Извадих втория пищов и се упътих към останките от високата стена, на около двадесет метра вляво от мен.

Много мъртви тела лежаха на пътя ми, повечето испанци, а тук-там и по някой буканиер. Обърнах един испанец. Като видя облеклото ми, човекът, въпреки че беше ранен, ме хвана така внезапно за гърлото, че изпуснах пищова си. Но усилието беше твърде голямо за испанеца. Пръстите му се отпуснаха и тялото му се търкулна бездушно на земята.

Стигнах най-после до стената, но когато се опитвах да се изкача, Дикстън тичешком дойде при мен, страхувайки се да не съм тежко

ранен. Събра половин дузина пищови от мъртвците наоколо, така че да мога да се защитавам в случай на атака. Обеща ми да ме наглежда и да ми помогне в случай, че го повикам.

От прикритието си можех да наблюдавам цялото полесражение. Буканиерите продължаваха диво да притискат неприятеля, докато испанците бяха отслабили огъня. Ако не беше отчаяният пример на началника, сигурен съм, че бързо щеше да падне и второто укрепление.

Адмирал Морган съзнаваше, че испанската съпротива ще отслабне, ако падне началникът, и се упъти, за да се срещнат лице в лице. Като че ли по взаимно съгласие испанците и буканиерите се отдръпнаха от водачите си и ги оставиха да се срещнат свободно.

Испанецът беше по-нисък, облечен в ризница и с шлем от стомана. Беше въоръжен с дълъг меч, който неведнъж се беше забивал дълбоко в неприятелско мясо. Морган, едър, но подвижен, не беше в бойно облекло и се биеше главно с извитата си сабя, въпреки че в лявата си ръка държеше остра кама за близък бой. Няколко мига двамата се гледаха, сякаш измерваха силите си. След това испанецът застана в позиция за бой и Морган размаха оръжието си.

Едва ли не изгуби живота си в първите няколко схватки. Отскажайки встрани, за да избегне едно светковично нападение, той изгуби равновесие и падна на земята. Но все пак успя да отблъсне удара с камата и с чудна за едрината му пъргавост скочи с готова сабя.

Испанският началник беше чудесен фехтовач. Ако и противникът му се биеше със същото оръжие, едва ли би имал начин да се спаси. Но грубият метод на борбата със сабя постави фехтовача в неизгодно положение.

Когато Морган падна на едно коляно, испанецът с победоносен вик се приготви да нанесе фаталния удар. Но щом оръжието му се устреми напред, Морган замахна със сабята и закачи китката на началника отдолу, като я отдели от ръката му.

Храбър докрай, испанецът хвана меча си с лявата ръка и се хвърли към гърлото на Морган. Това беше един отчаян опит. Буканиерът не се опита да отбегне нападението. Като застана твърдо, с разкрачени нозе, той разлюля сабята във въздуха, държейки я с две ръце, за да даде по-голяма сила на удара си. Затворих си очите навреме, за да не видя как храбрият началник беше съсечен.

Губейки водача си, испанците повече не можеха да се съпротивляват. Оцелелите се втурнаха към третото укрепление. След тях полетяха буканиерите, като ги избиваха немилостиво, докато твърдият глас на Морган не ги застави да спрат.

— Има достатъчно време нощес да вземем третата крепост — каза той. — Няма да срещнем никаква мъчнотия. Сега ни трябват няколко часа за плячкосване. Претърсете къщите и донесете на площада всички богатства, които намерите. Помнете, никой не трябва да взема нищо за себе си. Цялата плячка ще бъде разделена по чин, когато битката свърши. Нашите другари, които пазят корабите, ще вземат същата част, каквато и останалите.

— А какво ще правим с градското население, адмирале? — викна един от хората. — Можем ли да се разправяме с него както си искали?

— Правете каквото умът ви диктува. Много от гражданите ще са заровили богатствата си. Няма смисъл да убивате хора, преди да узнаете тайната им. Малко мъчение, изкусно прилагано, често ще отвори нежелаещите да говорят уста. И никой да не пие, додето не превземем мястото. Всеки негоден да се бие нощес поради пиянство ще отговаря за това. Вие знаете, че държа на думата си.

— Да, да, адмирале!

С това бандата потегли на грабеж. През този ден видях много неща, които ме изпълниха с отвращение. Но буканиерите си отвръщаха по същия начин, по който по-рано испанците бяха постъпвали с тях.

Дикстън оставил грабежа и мъченията за другите и се зае с мен. Първата му работа беше да бинтова глезена ми и да му направи студен компрес. Каза ми, че след няколко дни всичко ще мине.

Не забравих нито за миг целта, с която се бях присъединил към буканиерите. С помощта на Дикстън започнах да дирия ранени испански воиници, които можеха да ми кажат нещо за английските затворници в крепостта.

Малко от тях бяха останали живи, защото буканиерите безмилостно ги избиваха, знаейки, че у тях мъчно може да се намери злато. Открихме един млад испанец, без рана, но изплашен до смърт, който се беше скрил в пресъхнал кладенец.

Щом ни видя, започна да моли за милост, въпреки че не посегнахме да му направим нищо лошо. Когато го извлякохме от

кладенец, той падна на колене и умолително обви с ръце коленете на Дикстън.

Дикстън насочи пищова си в лицето му, за да го накара да го пусне, но вместо това испанецът започна да бръщолеви разни несвързаности.

— Тихо, човече — казах му аз на испански. — Трябва само да ни отговориш на няколко въпроса, за да те пуснем на свобода невредим.

Той престана да бърбори и обеща да отговори на всичко, каквото го питаме, само да пощадим живота му. Попитах го дали някой пленен английски кораб не е влизал в пристанището на Порто Бело през последните няколко седмици.

— Да, сеньор. Един много разнебитен кораб с изпочупени мачти пристигна миналата седмица.

— Как се казваше? — попитах възбудено аз, предчувствуващи, че вървя по прав път.

— Уви, сеньор, това не мога да кажа, въпреки че веднъж чух... Но мога да ви опиша фигурата на носа му. Една жена с дълги руси коси, свиреща на арфа, и...

— Това е той, „Скитник“! — възкликах аз. — Разкажи ми още нещо. Имаше ли някакви пленници на борда?

— Скитник? Да, това е името, мисля. И пленници, сеньор, имаше доста много. Единият, казват, бил английски благородник, пленен по пътя му за Ямайка, където щял да бъде управител.

— Висок човек ли беше, леко накуцващ с десния крак? Заоблени рамене? Сива коса? Светлосини очи?

— Същият, сеньор. Видях го няколко пъти, защото баща ми беше ключар на тъмницата и често ме караше да му нося храна.

— Къде е сега той? Бързо кажи! В третото укрепление ли е?

— Уви, сеньор, благородникът и другарите му ги няма вече в Порто Бело. Напуснаха го преди три дни.

— Къде са отишли? Бързо, човече, кажи ми всичко, което знаеш.

Той ми обясни, че с приближаването на буканиерите началникът разпръснал всички затворници. Някои били откарани в Маракайбо, а други — през протока — в Панама. Но къде е бил изпратен баща ми, той не можеше да ми каже.

Макар и разочарован, аз се радвах, че баща ми е още жив. Заклех се отново пред себе си, че ще направя всичко, което е по силите ми, за

да го освободя.

Преди да пуснем младежа, ми дойде наум, че той можеше да занесе известие до баща ми. Испанецът с удоволствие обеща да стори всичко възможно. Аз имах хартия у себе си, но не и мастило. Запалих клечка и с въглена надрасках няколко думи на баща си, за да му кажа, че съм добре и ще го намеря. След като дадох на младежа един от пищовите си да се защитава, аз го наблюдавах с насылезни очи, докато не изчезна сред дърветата, обграждащи тази страна на града.

— Радвай се, приятелю — извика Дикстън, желаейки да ме окуражи.

— Уви, Дикстън, ще се радвам, когато видя отново милото лице на баща си. Колко месеци, години може би ще ми трябват, докато го открия и освободя?

РАЗОРЯВАНЕТО НА ПОРТО БЕЛО

Минаваше полунощ, когато Морган поведе хората си на последната атака, за да превземе напълно Порто Бело.

Луната беше скрита зад облаци.

Въпреки свободата, която имаха, никой от хората на Морган не беше пиян. Това говореше за неговото голямо влияние. Всички жадуваха за атака и всеки се хвалеше колко испанци ще заколи.

— Инат хора са тези граждани — каза един, додето чакахме заповедта за атака. — Исках един търговец да ми покаже къде си е скрил богатството. Закле се, че нямал нищо. Отсякох му пръстите един по един и чак тогава ми каза.

— А след това, Джим?

— Накарах го да открие дупката, където го беше скрил, след това го застрелях и зарових в същата дупка — отговори Джим сред грубия смях на приятелите си.

— Това ми припомня — подзе друг — за един нисък шишко, който се кълнеше, че бил просяк и нямал нищо скрито. Аз го вързах с пояса за клона на едно дърво и запалих слаб огън под него, за да стопля мозъка му, та да си припомни по-добре. И разчекнете ме, приятели, ако още не виси там. Има да се люлее като препечено пиле.

Отвратен от тяхната извратеност, аз избягах настрана, последван от Дикстън. Седнахме върху една каменна стена с болка на сърцето, че трябва да се бием рамо до рамо с тия жестоки буканиери.

Както седяхме да чакаме сигнала за атака, Дикстън сложи предупредително голямата си ръка върху коляното ми, сочейки с показалеца си надолу по тесния път.

Отначало не видях нищо, защото луната беше зад облак. Но скоро, когато очите ми свикнаха да различават сенките, видях тайнствена фигура да се приближава към нас.

Дикстън ме дръпна да се скрия зад широкия му гръб и така зачакахме онзи, който продължаваше предпазливо да пълзи към нас.

Дикстън извади пистолета си и аз последвах примера му.

Нападателят беше вече отминал мястото, където се криехме, преди Дикстън да пристъпи напред и да му извика.

— Горе ръцете или ще стрелям!

Неизвестният, който беше увит с дълго наметало, бавно направи това, което му беше заповядано, но остана с гръб към нас. Дикстън пристъпи напред, за да види кой е.

Но когато се опита да разгърне наметалото, издигнатите ръце на странника се обвиха около ръката, която държеше пистолета. В следващия миг и двамата бяха на земята, ръмжейки като разярени вълци и премятайки се с дива бързина.

Няколко пъти бях виждал Дикстън да се бори, но никога силата му не бе така оспорвана, както сега. Изглежда, че беше срешинал сериозен противник. Непознатият беше изумително бърз в движенията и ужасно силен въпреки по-дребния си ръст. Той сполучи да прикове Дикстън с гръб към земята с чудна хватка, която обезвреждаше напълно гиганта.

Докато двамата борци бяха твърде заети, за да мислят, че има и трето лице, аз сграбчих падналия пищов на моя другар и напразно се опитвах да намеря удобно място, откъдето да ударя противника, без да нараня Дикстън. Издебнах удобен случай. Ножът на непознатия, който той опитваше да забие в гърлото на Дикстън, ме накара да побързам. Пристъпих бързо напред и допрях пищова зад ухото му.

— Ще стрелям, ако удариш! — извиках аз.

При тези думи той извърна лице към мене и аз съзрях с ужас същото грозно, прорязано от белег лице, което бях видял на борда на кораба на Морган: шпионина Нокър!

Виждайки ме, той изръмжа страшно, което едва не ме накара да изпусна пищова си от уплаха.

— Махни този пищов, глупако! — изрева той с проклятие.

Мислех да се разберем с него честно. При все това не се подчиних на командалата му и го помолих да пусне другаря ми. Той стори това много грубо и скри ножа си в пояса.

— Търся Морган — изръмжа той. — Какво искаш да кажеш, като се хвърляш отгоре ми по този начин, дръвник с дръвник?

— Защо, приятелю? — отвърна кратко Дикстън. — Исках да видя кой си и дали лицето ти изглежда честно. Но щом моят малък приятел те познава, ще те заведем при Морган въпреки всичко.

— Въпреки какво, говедо?

— Твоето честно лице, приятелю — и Дикстън се засмя на собствената си смешка.

Помислих, че Нокър ей сега ще се спусне към Дикстън, и хванах по-здраво пищова си. Но очевидно той съвсем не мислеше така и учтиво ме помоли да го заведа при Морган, като прибави, че не желае да бъде видян от другите буканиери.

Морган остана много доволен при вида на посетителя си.

— Добре дошъл — каза той. — Щях да започна атаката след половин час. Защо закъсня?

— Първо, трудно и рисковано беше да напусна укреплението. И второ, тези, двамата глупаци ме забавиха четвърт час. Мисля, че няма да забравиш да ги накажеш.

Аз започнах да протестирам, но Морган ме спря с едно движение.

— Ще ви изслушам сутринта. Сега ти, Дикстън, можеш да си вървиш. Артър, донеси ни вино и чаши.

— Е? — попита Нокър, като изпи чашата си. — Досега моята помощ допринесе ли нещо?

— Сведенияята ти бяха доста точни, а идеята относно превземането на втората крепост — много сполучлива. Ако изпълниш и обещанието си да ни помогнеш да превземем и третата, най-силната крепост, още утре ще видиш нашият червен кръст да се развява на мястото на испанския.

— А наградата? Спомняш ли си пазарлька ни?

— Десет хиляди златни кюлчета. Ще ги имаш, не се страхувай.

— И командването на кораб във флота ти. Това беше част от пазарлька. Омръзна ми да се преструвам на свещенослужител.

— Ще бъдеш и капитан, Нокър, и може би ще доживеем да се борим дълго срещу испанците. А сега, какво стана с обещанието ти? Ще можем ли да хвърлим във въздуха барутния склад, както говорихме?

— Всичко ще стане. Поведи хората си призори. В суматохата и уплахата лесно ще запаля фитила, който е вече поставен в склада. Но гледай някой от твоите нехранимайковци да не ми попречи.

— Не се плаши, Нокър. Носи свещеническото расо и помни паролата „Мансвент“. Това ще те спаси, ако някой от буканиерите ми

пожелае да прободе испански свещеник.

Те говориха още десет минути. След това Дикстън и аз бяхме натоварени да заведем безопасно Нокър до третото укрепление.

Зазори се. Буканиерите понесоха широките си стълби и се втурнаха в трета атака. Испанците бяха на поста си — звънът от удар върху желязо и барабаните призоваха войниците на оръжие. Гъст и опасен пушчен огън поздрави появяването ни и много от нашите паднаха по пътя между втората и третата крепост.

Но буканиерите продължиха пътя си с устрем, сякаш безчувствени към безмилостните куршуми. Когато някой от хората паднеше, друг безшумно заемаше мястото му.

Щом стигнаха до стените и опряха стълбите в тях, безстрашните буканиери веднага започнаха да се изкачват, нехайни към смъртта. Усилията на защитниците станаха по-отчаяни от всеки друг път. Големи камъни, разтопено олово и железни парчета летяха надолу, за да допълнят пушчените изстрели и стрелите.

Но буканиерите стреляха точно и много от испанците падаха от стените заедно с предметите, които хвърляха.

Мъчно бе да се предскаже как ще свърти битката, ако не беше предателството на Нокър.

В разгара на битката неочеквано изригна внезапна ослепителна светлина. После силна експлозия разтърси укреплението и земята под краката ни. Испанците още повече се изплашиха и се обърнаха да видят дали не е изригнал вулкан зад тях. Морган се възползва от суматохата.

— Напред! — извика той.

— Напред! — отекнаха капитан Нежни, Скарфас и всички други капитани.

И сами дадоха великолепен пример на хората си, като бързо се покачиха върху стените на укреплението, преди испанците да се съзвземат.

Буканиерите ги последваха със силни викове. Испанците се обърнаха да се бият отново, но беше вече късно. Ние връхлетяхме с пълни пищови и безмилостни саби. Неприятелят беше обезсърчен. Видът на капитан Нежни, който си пробиваше път сред редовете му, на Скарфас, който след всяка своя жертва изпускаше по едно проклятие, на Големия Дикстън, който стърчеше над всички и поваляше наляво и

надясно враговете с желязна пръчка, и над всички — видът на Морган, който беше пример за хората си, срази неприятеля.

Някои започнаха диво да бягат, напразно търсейки безопасно място. Други падаха на колене, молейки за пощада. Някои още се биеха, докато намериха смъртта си под нож или куршум. От всички, които останаха върху стената, нито един не беше пощаден.

Съпротивата беше сломена и буканиерите се разпръснаха, щастливи като ученици, да дирят като на игра скрити пленници. Намерените или биваха убивани веднага, или ги измъчваха, за да задоволят жестоките си страсти.

Опитах се да намеря Морган и да го помоля да не избиват безмилостно невинните испанци, но не можах да го открия. Той и няколко избрани от него хора бяха отишли да дирят съкровищата на града.

Помолих Дикстън да потърсим някой испанец, който може да ми каже нещо за баща ми. Пътят ни отведе до мястото, където беше станала експлозията.

Облегнати на купчина развалини, видяхме Нокър. Облечен в свещенически дрехи, той си пушеше спокойно.

— Нокър! — прошепнах на другаря си и се снишихме зад развалините на една стена, като не желаехме да имаме повече работа с предателя.

След малко видяхме двама буканиери да се приближават, вероятно дирейки още испанци. Като съзряха мнимия свещеник, те извикаха от радост и се забързаха. Може би бяха забравили изричните думи на Морган да не закачат никой свещеник, додето не го поздравят с думите „Смърт на испанците!“, на което трябваше да се отговори: „Мансвелт“. Те обаче не му казаха нищо и единият от тях го мушна с върха на сабята си, докато другият се готвеше да го разсече на две.

Нокър не се опита да им дава обяснения. Той протегна скритата в дрехата си ръка, в която държеше пищов, насочи го към оня, който го беше мушнал, и натисна спусъка. За момент помислих, че куршумът не беше улучил, защото човекът остана прав. Но скоро той се хвана за гърдите, залюля се тежко и падна по лице.

Другарят му с рев се хвърли да отмъсти. Острието на ятагана му се издигна и вече се спускаше. Свещеникът още не беше се помръднал. В последния момент Нокър се хвърли под ръката на другия, така че

двамата застанаха гърди до гърди. Острието на един нож блесна на слънцето и вторият буканиер падна, преди да извика.

— Да си вървим — прошепна бързо Дикстън. — Това не е човек, а демон. Да се надяваме, че никога няма да бъде на служба при Морган. Господ знае какви жестокости ще измисли.

И ние тихо пропълзяхме настрана.

Последваха няколко дни на такава разпуснатост и пиянство в Порто Бело, които ме изпълват с отвращение, като си ги припомня. След като напълниха корабите си със събраните съкровища, буканиерите така му пуснаха края, че ден и нощ можеха да се намерят десетки мъртвопияни по средата на улиците на Порто Бело.

Защо Морган не контролираше хората си по-добре? Никой не можеше да отрече, че той е в състояние да ги спре. Мисля, че това той правеше нарочно, защото те щяха да се бият още по-ожесточено при втори подобен случай.

Но адмиралът беше твърде опитен командир, за да се изложи на риска да бъде изненадан от някой неприятел. През цялото време, докато бяхме в Порто Бело, той държеше голям брой от хората си трезви и под оръжие. Два галеона ден и нощ сноваха по хоризонта на стража. Морган не възнамеряваше да бъде изльган, както бяха изльгани испанците.

Аз още продължавах да бъда прислужник и често трябваше да служа на Нокър, който се ползваше с голяма почит от страна на адмирала. Този предател ми беше ужасно антипатичен, а и той ми отвръщаше със същата омраза. Почти веднага щом беше назначен за капитан на буканиерите, намери начин да ме обвини в мързел и да ме накаже с няколко удара с края на въжето. Тъкмо ми беше нанесъл силен удар по рамото, когато се появи Морган и гневно го застави да се махне. След това вече той никога не се опита да ме наказва физически, но навсякъде ме преследваше с грубостите си. Това, което ме нараняваше най-много, беше мисълта, че той настройва Морган против баща ми, а аз имах голяма вяра, че ще освободя баща си с помощта на адмирала.

Една вечер, както Джим свиреше леки песнички на още трезвите буканиери, при нас дойде човек, който беше бягал дълго време. Нозете му едва го държаха и той падна от изтощение. Всички се струпаха около него и започнаха да го свестяват. Алджи, който вече беше

изгубил голяма част от женствеността си, натопи парцал във вода и започна да разтрива припадналия. Съзвел се от тези грижи, той се изправи на крака и попита за Морган:

— Бързо! Бързо! Испански сили идват насам от Панама.

Адмиралът пристигна при тази новина. Веднага бяха свикани всичките му офицери. На трезвите беше заповядано да прекъснат даването на повече вино. Вестителят съобщи, че испанската войска се състояла от около две до три хиляди добре въоръжени войници. Придвижвали се доста бавно поради мъчителния път. Хора бяха вече разпратени да съобщят на всички външни постове да се оттеглят бавно към Порто Бело.

— Две или три хиляди, а? — каза Морган. — А ние имаме едва триста въоръжени человека. Няма нужда да се беспокоим за отстъпление.

Когато след два дни испанците се появиха пред Порто Бело, всеки буканиер се беше оправил от пиянството и се намираше в бойна готовност — да умре при защитата на града, така скъпо превзет.

Но нямаше нужда от борба. Испанците изпратиха човек да преговаря за мир. Той беше приет от Морган и ми беше заповядано да донеса вино.

Отначало испанецът се опита да си придае голяма важност, като поисква всички буканиери да се предадат. Морган се изсмя и го попита дали мисли, че буканиерите, които са били достатъчно храбри да превземат Порто Бело, няма да могат да го защитят. След това испанецът предложи, сякаш по милост, да позволи на буканиерите да се оттеглят невредими на корабите си. Морган пак се изсмя.

— Защо да говорим като деца, сеньор? Ние прибрахме всичките богатства, които можеше да намерим в Порто Бело, на корабите си. Можехме да отплаваме отдавна, ако пожелаехме. Мислите ли, че съм останал, за да пием по чашка вино с вас? Не, сеньор, въпреки че това ми прави чест — и той се поклони. — Ние ще стоим в Порто Бело, докато успеете да ни изпъдите... А това, ще се убедите, не е лесна работа. Или ще трябва да ни дадете богатство, за да си отидем доброволно.

В края на краишата Морган успя да се наложи. Не по-малко от сто хиляди златни кюлчета бяха връчени на буканиерите, за да опразнят града. Това, заедно с плячката от Порто Бело, значеше, че смелото начинание богато ще възнагради буканиерите.

— А сега, сеньор — каза испанският офицер, след като преговорите бяха завършили, — имам известие за вас от губернатора на Панама. Той ви моли да бъдете така добър да му изпратите едно от оръдията, с които сте успели да превземете Порто Бело, град, който смятахме за непревземаем.

С весело изражение на лицето Морган извади един пищов от пояса си и го подаде на изненадания офицер.

— Ето, сеньор, изпратете това на губернатора. Това е единственото оръжие, което сме употребили при обсадата на града. И можете да добавите — никога не съм бил по-сериозен. Ако губернаторът на Панама е достатъчно добър да запази това оръжие за дванадесет месеца, аз и буканиерите ми ще го посетим лично, за да си го поискаме.

ПОЛИ ФЛИНДЪРС СЕ ПОЯВЯВА

Натоварени с плячка, нашите кораби отново влязоха в Порт Роял. Известия за падането на Порто Бело бяха вече изпратени до Ямайка. Адмирал Морган очакваше да го посети сам сър Томас Модифърд и да го поздрави, но беше разочарован. Вместо това дойде един офицер, който донесе писмо до адмирала.

Морган го прочете и тъмна сянка премина по лицето му.

— Да не мисли, че буканиерите са роби? — извика гневно той и захвърли известието от генерал-губернатора. — Кажете на сър Модифърд, че ще се постараю да го посетя утре. В момента съм твърде уморен, защото току-що се върнах от акция, която бе полезна за Англия.

Когато офицерът слезе в лодката си, адмиралът се обърна към капитан Нокър и му обясни причината за гнева си.

— Заповядва ми да го посетя веднага, като че ли съм му подчинен офицер. Хайде де! Той ще види, че буканиерите могат да минат и без него, ако стане нужда, въпреки че имам голямо желание да се бия на страната на Англия, докато заплатата е добра!

В същото време Алджи зяпаше към сущата с жадни очи. През време на пребиваването си при буканиерите той беше станал много помъжествен, макар че не преставаше да бъде прицел за подигравките им. Заякнал бе и можеше да яде всичко, което му даваха. При все това жадуваше да почувства твърда земя под краката си и да бъде сред цивилизовани хора. Той не се чувстваше у дома си сред грубите буканиери.

— Няма ли да дойдеш с мен, Артър? — попита ме умолително същата вечер. — Сигурен съм, че сър Томас ще ти прости бягството. Хайде да избягаме нощес.

Дикстън го дочу и запита как възнамерява да отиде до брега. Старият ми възпитател отговори, че може да доплува до брега, въпреки че бях сигурен, че ще се удави още на половината път.

— А какво ще кажеш за батко ти Джак? — попита Дикстън.

— Джак? Кой Джак?

— Джак Акулата. Ще му направиш една отлична вечеря, не се съмнявам.

След това Алджи би се съгласил да плува само под дулото на пищова. Но той беше решил да избяга и искаше да му помогна да открадне една от лодките.

— Не мога, Алджи — казах. — Знаеш много добре защо избягах. Да науча нещо за баща си и да му помогна да се освободи, ако е възможно. Докато букинериите могат да ми усълужат, аз ще остана при тях.

Алджи престана да ме убеждава, но не желаеше вече да пътува заедно с Морган. Като видя, че бях решен да остана, той започна да ме моли да издействам свободата му от адмирала.

— Той ще стори това заради теб, Артър... И помни, че загазих заради теб.

Нещастието на бедния човек ме разчуства, но се страхувах, че веднага щом стъпи на твърда земя, ще отиде при сър Томас Модифърд. Затова, преди да му обещая помощта си, поисках от Алджи да гарантира, че няма да ме издаде на генерал-губернатора.

— Но ако адмиралът откаже? — въздъхна тежко Алджи. — Това значи още едно пътешествие с тези... — и той не можа да намери думи как да ги нарече.

— Надявам се, че ще ти позволи — казах му утешително, — но ако не позволи, не се отчайвай. Ще ти помогна да спуснем малката лодка някоя нощ и ще можеш много лесно да отидеш до брега с нея.

Съжалявам, че бях внушил тази идея на Алджи, защото на другата сутрин, когато излязох на палубата, Дикстън ме посрещна с лоши новини. Алджи беше изчезнал и една лодка липсваше. Бях двойно изплашен. Първо, да не би да се е случило някое нещастие с Алджи, и второ — да не би да ме издаде на сър Томас.

Стоях като на тръни почти пялата сутрин, докато наблюдалят ни извести, че лодката на губернатора е тръгнала от брега. Морган ми поръча да изчистя и донеса най-добрата му униформа. Докато я обличаше, ми поръча да донеса вино и плодове. Извърших бързо всичко, понеже исках да изчезна, преди губернаторът да стъпи на кораба. И когато адмиралът се готвеше да ми даде още една поръчка, го помолих да ме извини.

— Защо, как е възможно това? — попита той учудено.

— Защото, сър, не желая губернаторът да знае, че съм на вашия кораб. Сигурно ще се опита да ви убеди да ме предадете отново на него.

Морган се изсмя високо.

— Ама че работа, момко, бях забравил, че ти избяга от губернатора. Уверявам те, че е приготвил дряновица за тебе, и не знам какво ще стане, ако те пипне пак. Но не се страхувай, няма да те пусна така лесно, момчето ми. Ей тука, пъхни се зад тази завеса. Тук сър Томас никога няма да се сети да те дири.

Сторих бързо това, което ме посъветва. Доста след като се бях скрил, един от хората дойде с известие, че губернаторът искал да види адмирала.

— Доведете го долу! — заповядда Морган и застана със скръстени ръце, очаквайки появяването на сър Томас Модифърд.

— Добро утро, сър — каза адмиралът, когато губернаторът влезе и вратата се затвори след него.

Сър Томас каза едно вежливо „добро утро“ и постави шапката и бастуна си върху масата, преди да направи някоя забележка.

— Изпратих известие вчера да ме посети — каза най-сетне той с недоволен тон.

— И аз изпратих отговор, че съм твърде изморен. Предполагам, че сте чули за успеха ни в Порто Бело. Една такава експедиция дава малко време на командира й да си почине.

— Тъкмо затова исках да ви видя. Кой ви е наредил да нападате Порто Бело? Вашата задача, сър, се ограничава само с пленяването на испански кораби, които бродят из тези води.

Морган почервеня силно и аз видях как грамадните му юмруци нервно се свиха зад гърба му.

— Това ли е вашата признателност? — попита гневно той. — Не идваше ли опасността за Ямайка от Порто Бело? Награда, не укори, трябва да ми дадете...

— Добре, така да бъде — каза губернаторът, който беше не помалко ядосан, макар гласът му да звучеше спокойно. — Чувам, че сте задигнали голяма плячка от Порто Бело, да не споменавам и големият откуп, който сте взели, за да се оттеглите.

— Добре, сър, какво от това?

— Нищо, бих искал да зная само каква част от нея ще ми дадете за краля и за хазната на Англия.

— Защо, сър — каза Морган, — ние сме се споразумели. За да ни се отплати за услугите, английското правителство ни оставя да делим цялата плячка наравно помежду си.

— За плячката — може би, но нищо не се казва за откуп.

— Няма да споря — отвърна Морган. — Успокойте се. Правителството ви няма и да помирише парите. Защо ли? Защото вече са разделени между хората ми. А да вземеш обратно пари от буканиери, освен в кръчмата, е много опасно — все едно да вземеш от гладен лъв плячката му.

Сър Томас Модифърд си прехапа устните и едва успя да овладее гнева си. Морган беше предизвикан и искаше да продължи разправията.

— Моля, какво е следващото ви оплакване? — попита той. — Щом като съм направил добро на Англия, като превзех Порто Бело едва с четиристотин человека, естествено, очаквам няколко обвинения да се стоварят върху главата ми.

— Добре, адмирал Морган, щом искате, ето още едно обвинение. И понеже имам свидетел в този случай, може би ще пожелаете да присъства.

— Разбира се — отвърна Морган с пресилена учтивост.

При тези думи генерал-губернаторът пристъпи към вратата и я отвори, за да влезе... Алджи.

Той беше преоблечен, косата му — добре сресана, а брадата — избръсната.

— Е! — изрева Морган, като впери поглед в Алджи. — Какво имате да се оплачете от мен?

Дали последните му преживелици бяха засилили мъжествеността му, или присъствието на губернатора му вдъхваше вяра, но Алджи не се изплаши от страшния поглед.

— Сър — каза той, — единственото, от което мога да се оплача, е, че държите момчето Артър Елиъс на кораба си.

— А нещо за твоето отвлечане? Няма ли да се оплачеш за това? — попита изненадано губернаторът.

— Не, сър, няма от какво да се оплача — отвърна Алджи.

В този момент Алджи се издигна високо в очите ми. Никога не бях помислял, че той се интересува толкова от щастиято ми. Като почувствах, че също така трябва да се покажа важен, аз излязох от скривалището си и се изпречих пред гневния губернатор.

— Така, ти си тута, а? — извика той и протегна ръка към бастуна си.

— Да, сър, и изложих причината в бележката, която ви оставих, въпреки че не ви казах за намерението си да се присъединя към флота на адмирал Морган. Моля, не ме смятайте за непризнателен. Аз не можех да остана спокойно при вас, без да узная нещо за съдбата на баща си.

Гневът на адмирала изчезна, когато той видя моето отчаяно положение.

— Не бъдете прекалено строг към момчето, сър Томас — каза той. — Ако бяхте видели как храбро се биеше, като истински мъж, щяхте да се гордеете с него.

Даже Алджи искаше да каже нещо в моя полза.

— Ще бъде интересно да знаете, сър Томас, че усилията на Артър не са били напразни. Той е научил от един испански пленник, че сър Хю Елиъс е жив, но в испански ръце в Маракаibo или в Панама.

Най-после се стигна до споразумение. Аз трябваше да живея у губернатора, докато флотът беше в пристанището. Но ако той предприемеше някое пътуване, което можеше да донесе новини от баща ми, щеше да ми бъде разрешено да се кача на кораба на Морган. Последното обещание, дадено от губернатора, ме задоволи много. Той обеща да изпрати адмирал Морган начело на една експедиция до Маракаibo веднага щом флотът се екипира добре.

— А сега — каза адмирал Морган, — за да покажем, че всичко лошо между нас е забравено, нека изпием една бутилка. Това вино е от избата на началника на Порто Бело!

Ние, четиримата, седнахме като добри приятели. Сякаш Морган и губернаторът никога не се бяха карали, аз никога не бях бягал от дома на сър Томас, Алджи никога не бе отвлечан от буканиерите.

Последваха монотонни дни в Порт Роял — с малки изгледи, че губернаторът някога ще изпрати флот в Маракаibo. В същото време буканиерите се наслаждаваха на почивката си в пристанището. Благодарение на плячката от Порто Бело те имаха даже излишни пари.

„Яж и пий, докато можеш. Утре може би ще умреш. А ако не — има още много плячка по света“ — казвала често те.

Един инцидент се случи по време на престоя ми при губернатора, та успях да получа новини за баща ми. Дикстън, който имаше навик да ме посещава всяка вечер заедно с Джим, дойде една вечер с никакъв нисък тъмнолик човек. Отначало не го познах, но когато Дик спомена, че е бил на борда на „Скитник“, се приготвих да чуя разказа му.

— Познахте ли ме сега, млади господине? — попита той, подавайки голямата си мръсна лапа, за да се здрависаме. — Наричат ме Поли^[1] Флиндърс, въпреки че сега не представлявам много приятна гледка.

Право да си кажа, не можех да си спомня и затова смених темата, като попитах как е успял да избяга, когато „Скитник“ е бил превзет.

— Избягал, казвате вие? А, никак не ми се вярваше, че някой от нас може да избяга, когато два испански галеона ни обградиха от двете страни. Но баща ви и капитан Барет ни дадоха такъв пример, че бяхме готови да умрем с оръжие в ръка въпреки съзнанието, че не можем никога да победим. Противниците ни превишаваха така много по брой, че аз се чудя как не ни пометоха още при първата атака. Баща ви, млади господине, се биеше със сабята си толкова хладнокръвно, сякаш просто се фехтуваше, а не се биеше на смърт. Той рани не един, докато най-после куршумът в дясната ръка не го накара да хване сабята с лявата...

— Зле ли беше ранен? — попитах, треперейки при мисълта за опасностите, на които се е излагал в оня момент.

— Не, млади господарю. Когато го видях за последен път, той беше добре и раната му почти заздравяваше. Сега да се върнем към битката. Като видя, че половината от хората ни бяха паднали, а останалите — съсипани, капитанът разбра, че „Скитник“ скоро ще бъде в испански ръце. Той не можеше да понесе това. Аз го чух да пошуства на сър Хю Елиъс: „Задръж ги още пет минути, за да се опитам да хвърля кораба във въздуха.“ Баща ви кимна весело, но мога да ви кажа, че коленете ми се разтрепераха. Съвсем не е приятно да знаеш, че всеки момент можеш да полетиш към небесата. Както и да е, продължих да се бия с надеждата, че смъртта скоро ще ме спаси от

това изпитание. „По-добре да ме промушат или да ме застрелят, отколкото да бъда разкъсан на парчета“ — мислех си аз.

— Струва ми се, че разликата не е голяма — възрази Дикстън.

Поли Флиндърс озадачено се почеса по главата.

— Имаш право, Дик — допусна съжалително той. — Както и да е, жив или мъртъв, не бях хвърлен във въздуха. А защо? Защото, преди капитанът да напусне палубата, един куршум го удари в гърба и го уби.

— Бог да го прости! — каза Дикстън, дълбоко разчувстван, защото капитан Барет беше отличен шкипер, почитан иуважаван от всеки, който беше плавал с него.

— Амин — добави Флиндърс. — Видът на нашия мъртъв капитан ни накара да забравим за момент опасността. Ние побесняхме и ако имахме още малко хора, щяхме да отблъснем испанците. Но паднаха още от нас и когато баща ви, който винаги водеше битката, получи силен удар в главата и падна в несвист, останалите сложихме оръжие. Да благодарим на испанците, че бяха милостиви към нас. Те се грижеха за баща ви така, че той скоро се съвзе. Погребаха капитан Барет като истински моряк, а онези от нас, които бяха ранени, получиха облекчение за раните си. Неприятностите започнаха, когато ни стовариха в Порто Бело.

При това Поли Флиндърс потрепера и очите му се изпълниха с ужас.

— Кажи ми — помолих аз, въпреки че се страхувах от ужасите, които очаквах да чуя.

И той ми разправи как били разпитвани един по един от някакъв член на инквизицията. И понеже англиканската религия била обявена за еретическа, всички били осъдени на мъчение. Никога няма да забравя ужаса, който изпитах, когато Поли ми показа обезобразения си завинаги палец от специална машина за тази цел.

— Те мислят да спасят душата, като подхвърлят тялото на ужасно мъчение — каза горчиво той.

— Баща ми... баща ми... беше ли третиран така? — едва успях да избърбоя аз.

— Не, млади господине. Но какво ще го правят, един Господ знае. Поради раната му и удара в главата той беше признат за негоден да издържи мъчението. Когато се пооправи, пристигна известие, че

Порто Бело ще бъде атакуван, и всички затворници бяха изпратени или в Панама, или в Маракаibo.

— Заедно ли ви държаха в затвора, та знаеш толкова за баща ми?

— Не, млади господарю. Но не всички испанци бяха жестоки към нас... Имаше един бледен, болничав хлапак със златно сърце. Той припълзяваше често до нас, когато подлудявахме от болки след големите мъчения, и носеше мехлем за раните ни или ни тешеше с благи думи. Той ми съобщаваше всичко за баща ви.

Как бях доволен, че можах да спася този испански младеж в Порто Бело! Бях уверен, че това е същият самарянин, който е облекчавал мъките на нещастните англичани.

— Когато дойде заповед да ни преместят, бях луд от щастие — продължи Поли. — Всичко ми изглеждаше по-добро, отколкото да остана там, където бях. Един ден, към обяд, бяхме изведени от килиите и очите ни се затвориха от силната светлина. Бяхме готови да се прегърнем от щастие, но испанските войници ни разделиха с пиките си. Оковаха ни във вериги и най-после дойде заповед да тръгваме. Никой от нас нямаше ботуши на краката си, нито нещо на главата или тялото си, за да го брани от слънцето. Камъните изподраха краката ни, слънцето израни гърбовете ни, горещината пресуши гърлата ни. На всичко отгоре камшиците на водачите ни плющяха по гърбовете на нещастниците, които не можеха да вървят достатъчно бързо.

Додето слушах, гневът почти ме задушаваше и се заклех да отмъстя за баща си, ако някога позная мъчителите му.

— А понякога — продължи Поли — си мислех, че е било само кошмар, но раните по гърба ми припомняха действителността. Педро Косматия беше най-жесток към нас. Той е цял гигант, по-голям от тебе, Дик. Тялото му е покрито с гъста черна козина. Той е черен на вид, но сърцето му е още по-черно.

— Педро Косматия! Ще запомня името му. Той ли... — не можах да довърша въпроса си. Исках да кажа: „Той ли измъчваше баща ми?“

— Ще ти разкажа, момче, въпреки че това може да те нарани. Беше към края на втория ден. Просто едва се влачехме и желаехме смъртта. Тогава се препънах и не можах да се изправя. Педро Косматия дойде с широкия си камшик в ръка. Един път, два пъти, три пъти изсвири той около голяя ми гръб и сякаш ме проряза. Тогава си спомням, че едно тяло се стовари върху моето и свиренето на камшика

продължи отново. Знаеш ли какво се случи, момко? Баща ти, Бог да го благослови, се бе хвърлил отгоре, за да ме защити, и получи остатъка от ударите, предназначени за мене. Трябва да съм припаднал, а когато се свестих, беше нощ и луната светеше от горе. Спомних си какво се беше случило и припълзях до баща ти. Той лежеше по гръб на земята. Не мога да ти опиша състоянието му. Започнах да му благодаря, но той не ми позволи да кажа ни дума. И въпреки страданието, се опита да се усмихне, хвана ме за ръка и ми пожела повече кураж. Момко, ти имаш баща, с когото всеки би се гордял, и ако не направиш всичко възможно да го спасиш, не си достоен син за него!

— Поли! — казах решително аз. — Или ще го спася, или ще загина при опита си да го спася. А ако някога съдбата ме събере с Педро Косматия, ще направя всичко, за да му отмъстя!

— Да! — извика Дикстън. — Тука има още един на твоето мнение. Само да мога да сграбя косматата шия на този приятел...

Той не довърши изречението, но начинът, по който сви мускулите си и сгърчи здравите си пръсти, беше много по-изразителен от думите му.

— Знам, че крушката си има опашка — каза Поли. — Аз съм готов да се присъединя към вас, когато тръгнете да го дирите. Сега сигурно се чудите как съм успял да избягам. Късмет, нищо повече. Веригите, които ме свързваха с баща ти, трябва да са имали някая разтворена халка. Една нощ, както си почивахме, се събудих и видях баща ти да работи грижливо над веригата, която ни съединяваше. Не можех да му помогна, защото бях вързан с много къса верига за врата. Часове, или поне така ми се стори, той търпеливо търка веригата с един груб камък. Най-после веригата се отвори и аз, първият човек от редицата, бях освободен. Първата ми мисъл беше да избягам колкото е възможно по-скоро. Но аз спрях с разтуптяно сърце, да не би някой от пазачите да ме забележи. Баща ти ми каза, че със стоене нищо няма да направя. Зазоряваше се и ако се чудех дълго, щяха отново да ме оковат. Като му благодарих за това, което беше сторил за мене, потеглих. Откраднах една лодка, след това бях взет от фрегатата „Оксфорд“, един от корабите на буканиерите, но това няма да те интересува много. Навярно ще искаш да чуеш известието, което баща ти изпраща?

— Баща ми? — извиках аз. — Какво ти каза?

— Когато се сбогувахме, той ми пошуши следните думи: „Ако избягаш, Поли, опитай се да узнаеш дали момчето ми е слязло благополучно на брега. Намери го и му кажи, че съм добре и съвсем не съм отчаян, че испанците ме откарват в Маракайбо или в Панама. Ако иска, може да се опита да ме освободи. Но го заклевам да пази собствената си свобода преди всичко. Аз се моля Бог да бди над него!“

[1] Поли — папагал. (англ.) — Б. пр. ↑

СТИГАМЕ ДО МАРАКАИБО

Въпреки че нетърпеливо очаквах деня, когато щях да тръгна да диря баща си, нищо не можеше да се направи, докато флотът на Морган не се пригответше да отпътува. Чак на другата година, през януари 1669, да бъда по-точен, адмиралът прати известие до всички буканиери, които желаеха да се присъединят към него в този поход. Той им обещаваше „немалко опасности, битки и плячка“. Всички трябваше да се съберат на среща на остров Kay.

Името, което Морган си беше спечелил с храбростта и успехите си, доведе на тази среща буканиери от всички народности.

Построиха голям лагер на сушата и докато Морган и главният му съветник Нокър подреждаха хората си, капитаните му отидоха да ограбят испанските селища около крайбрежието на Куба, за да се снабдят с провизии за пътешествието.

Имах голямо желание да придружда капитан Нежни при една от тези експедиции, надявайки се да науча нещо ново за баща си. Но адмиралът ме задържа при себе си. Той ми обясни, че се е заклел на сър Томас да не ми позволява да се излагам на излишни опасности. Но въпреки че нямах нищо против да остана с Морган, аз се ядосвах, когато гледах как Нокър му влияе, и то доста често в крива насока.

Нокър беше човекът, който подло изигра капитана на френския кораб в залива. Морган се беше опитал да убеди капитана на този кораб да се присъедини към флота му. Французинът, приятел на Пиер, който беше напуснал Морган в навечерието на атаката срещу Порто Бело, беше почти готов да се съгласи.

— Защо не поканиш френските офицери на нашия кораб? — многозначително му смигна Нокър.

— Искаш да кажеш?... — попита Морган, смътно схващайки подлите му намерения.

— Покани ги на борда. По една верига на ръцете и корабът е наш. Това е най-лесното.

— Но какво ще кажат френските буканиери? Може би това ще разедини отново силите ми.

— Не се плаши. След всичко, което направи в Порто Бело, французите ще те следват.

Така Нокър прокара идеята си. Френските офицери бяха поканени да обядват на „Оксфорд“, главния кораб на Морган, и без да подозират опасността, дойдоха на борда.

Обедът почна добре и французите бяха във весело настроение. Весел беше и Морган, но поради друга причина. След като яденето свърши, адмиралът поръча да напълнят чашите.

— Братя от крайбрежието! — започна той с насмешлив поглед.
— Надявам се на сполука в новото начинание. Вярвам, че и вашият кораб ще заеме достойно място в него.

И докато гостите се споглеждаха, чудейки се какво могат да значат тези думи, вратата на кабината се отвори и четирима буканиери насочиха пушките си срещу французите. В същото време адмирал Морган, Нокър и другите английски офицери извадиха пищовите си.

— Господа, какво значи всичко това? — попита умолително френският капитан.

— Това значи — обясни Морган, — че на нас ни е нужен корабът ви. — Веднъж мухата влезе ли в мрежата на паяка, там трябва да си остане. Изкарайте ги навън, момчета!

Всяко съпротивление би означавало смърт. И гордите французи спокойно се оставиха да бъдат оковани във вериги. В същото време оръдията на „Оксфорд“ се обърнаха към френския кораб. Английските буканиери окупираха кораба, без да се даде изстрел, защото французите не можаха да разберат какво става.

Морган и Нокър бяха възхитени от сполуката на плана. Заповядаха ми да им донеса още вино и изпратиха бъчва ром на моряците, за да отпразнуват победата.

Скоро веселите звуци от гъдулката на Джим се разнесоха из кораба, смесени с виковете и песните на хората. Краката затропаха по палубата, моряците се понесоха в лудо хоро.

Офицерите пиха не по-малко от самите моряци. Морган ставаше все по-червен в лицето, като се олюляваше на крака. Нокър беше седнал и обръщаше чашка подир чашка. На мене ми се струваше, че с

всяка изпита чаша лицето му ставаше още по-зло. Пияни бяха и другите офицери.

— Защо те да имат музика, а ние да пием без музика? — заяви Нокър с дебел глас.

— Момче — каза Морган, като се обърна към мене с блуждаещ поглед, — изтичай и кажи на гъдуларя да дойде веднага. Хайде, бързо!

Изтичах горе и видях, че бурето, поделено между хората, беше окзало своя ефект. Мнозина се търкаляха в пиянска дрямка, а други се тътреха насам-натам, като се опитваха да пият още. Неколцина се мъчеха да играят под веселата мелодия на Джим.

Единствените трезви, освен Джим, бяха приятелите ми Дикстън и Поли Флиндърс. Верни сърца! Те не пиеха с другите, защото искаха да бъдат готови да ми се притекат на помощ всеки момент, ако случаят го наложи.

Предадох адмиралската заповед на Джим и въпреки пиянските мърморения на някои от играчите той се приготви да ме последва. При това някой извади ножа си и заплаши да намушка Джим, ако не продължи да свири.

Джим застана в недоумение, при което оня размаха ножа си застрашително и ми нарани бузата. Това беше достатъчно за Дикстън. С два скока той се озова при мен и с ловък удар на големия си десен юмрук повали буканиера на палубата.

Поли Флиндърс веднага се присъедини към приятеля си и двамата, с готови за действие юмруци, се огледаха наоколо да видят дали някой друг няма да се съпротивлява. Като разбрахме, че няма повече желаещи да ни вредят, ние с Джим се отправихме надолу.

Тъкмо се готвех да вляза в кабината, когато ужасна експлозия ме изхвърли на няколко метра и ме повали на земята.

Трябаше да минат няколко минути, за да се опомня. Като се изправих, видях, че предната част на фрегатата е отхвърчала, а останалата гореше. Очернени греди плуваха из морето и наоколо миришеше на барут.

— Добре ли си? — викна Дикстън, още под впечатлението от експлозията.

— Само се натъртих малко. Какво се случи?

— Мисля, че французите си отмъстиха. Те хвърлиха „Оксфорд“ и себе си във въздуха. Потъваме бързо. Трябва да спуснем някоя лодка.

— Ще отида да потърся Морган — отговорих аз и се отправих надолу.

Дикстън ме последва.

Братата на кабината на Морган беше изхвръкнала от пантите и ни препречваше пътя. Дикстън се напъна и успя да я отмести. В кабината нямаше признания на живот.

Морган, Нокър и останалите лежаха в различни пози. Отново помислих, че са мъртви, но като допрях ухо до гърдите на Морган, чух сърцето му да бие силно.

Дикстън изнесе адмирала на палубата.

— Ще потъне скоро — каза Дикстън. — Надявам се, че ще има лодка за нас.

Всички лодки бяха станали на парчета, но нямаше опасност да се издавим, защото наблизо имаше други от корабите в залива.

— Разполагаме само с няколко минути — каза Дикстън. — Остани при адмирала, Артър. Сега, момчета, последвайте ме, за да донесем и останалите...

Докато приятелите ми бяха долу, аз се опитах да свестя адмирала. Разтривах лицето му с вода, но той оставаше в безсъзнание. През това време още трима от офицерите бяха изнесени на палубата. Две лодки пристигнаха до кораба и някои от буканиерите се качиха при нас. Те снеха безчувствените тела в лодките, докато Дикстън и другарите му още веднъж се отправиха към кабината, за да продължат спасителните работи.

— Това е последният — каза Дикстън, като оставил човека на палубата.

— Не е последният — казах. — Къде е Нокър?

Дикстън направи гримаса.

— Имам едно предложение — каза той. — По-добре да оставим тоя плъх да се удави. Чух го да подстрекава хората срещу Морган, като им разправяше, че не вземали това, което им се падало от плячката.

Въпреки че мразех Нокър толкова много, не можех да се съглася да го оставим да се удави като плъх в капан. Когато се спуснах надолу, Дикстън ме последва много колебливо и грубо изнесе подлия приятел на Морган.

— Надявам се, че няма да съжаляваш някой ден, момче — каза той, като подаде товара си на хората в лодката.

На „Оксфорд“ беше направено последно претърсване — да не би да е останал някой. Всички французи бяха загинали от експлозията, причинена от самите тях, и освен неколцината, които бяхме на другия край на кораба, никой от англичаните не се спаси.

Когато Морган дойде на себе си и научи какво се беше случило, гневно прехапа устни. Той не се отказа от плановете си, въпреки че ударът беше съкрушителен за незначителните му сили. Прати известие до капитаните да дойдат на кораба му и когато пристигнаха, им съобщи твърдото си намерение да атакува Маракаibo.

— Искаш ли да чуеш и нашето мнение? — попита буканиер със слаб глас и малък на ръст, но познат като един от най-силните от братята по крайбрежието (беше известен под името Джак Пушката — мълвеше се, че винаги се биел, като държал пушката си за цевта и я употребявал като тояга).

Бях го забелязал напоследък, защото той често се движеше в компанията на Нокър, който, както разбрах по-късно, бе сторил много, за да го убеди да се противопостави на плановете на Морган.

— Мнение? Ако някой от вас може да ми каже по-добър начин за превземането на Маракаibo, готов съм да го слушам. Ако пък иска да ме разубеждава, съветвам този приятел да не си хаби думите.

— При все това, адмирале, ще си кажа мнението. Най-напред — флотът ти не е достатъчно силен, за да понесе отсъствието на когото и да е от капитаните.

Морган прегълътна това явно заплашване с отчаяно усилие. Като видя, че адмиралът не казва нищо, Джак Пушката продължи:

— Казваш, че си възнамерявал да поведеш силите си срещу Маракаibo. Знаеш какво значи това. Има едно укрепление, което държи входа. Най-напред трябва то да се превземе. Имаш твърде малко хора, за да оставиш гарнизон да го пази, докато обсаждаме Маракаibo откъм езерото, а може би и Гибралтар. И когато дойде време да се върнем, кой ще попречи на испанците да не вземат отново укреплението и да не ни преградят пътя на излизане от езерото?

Спокойните думи на Джак направиха доста голямо впечатление на присъстващите капитани. Морган обаче побърза да отговори гневно.

— Какво от това, ако го вземат отново? Щом можем да превземем форта веднъж, ще го превземем и втори път. Ще разрушим

форта, когато влизаме. Ще им трябват седмици, за да го поправят отново.

— Възможно е, адмирале — продължи Джак Пушката, — но помнете, че може да бъдете седмици в езерото. И когато дойде време да го напуснете, може да дойдат и испанските галеони да защитават изхода.

— И какво като дойдат? — попита предизвикателно Морган. — Никога ли не сте се били и побеждавали испански галеони?

— Освен френския кораб вие сполучихте да придобиете и моя — продължи Джак, — но аз не желая да го вкарвам в капан. Вашият най-голям кораб има само четиринаесет оръдия, а останалите са нищо.

— Дори най-големият ми кораб да беше въоръжен само с пищови, пак щях да отида — Морган удари с юмрук по масата. — И по дяволите всеки страхливец, който не желае да отплава с мене! Нека ги видя сега, че да знам кой ще ме последва!

— Името ми е добре познато между братята, за да ме сметне някой за страхливец, като отказвам да ви следвам — отговори спокойно Джак Пушката. — Призовавам всеки капитан, който не желае да изгуби кораба си, да направи същото. По-добре да се откажем и да ни смятат за страхливици, отколкото да останем и да действаме като глупаци.

С тези думи той стана и напусна кабината. Неколцина капитани последваха примера му. Направи голямо впечатление, че повечето от французите се отказаха, понеже бяха много огорчени от избиването на братята им.

— По-добре да се отървем от тази измет! — извика Морган, привидно зарадван. — Помнете винаги, че колкото сме по-малко, толкова плячката е по-голяма.

След два дни се озовахме пред укреплението Маракаибо, което пазеше входа към езерото отвън. Презирайки прикриването, Морган отправи кораба си право срещу укреплението и издържа твърдо на огъня. Останалата част от флота му го последва. Чак сега се видя ползата от редовните артилерийски упражнения, на които Морган така беше наблягал по време на престоя им на остров Kay. Всяко оръжие се почистваше, пълнеше и стреляше с голяма бързина и точност. Рядко някоя граната на буканиерите не попадаше в крепостта, докато малко от ударите на противника улучваха нашия борд.

При все това Морган се лъжеше жестоко, ако мислеше, че може да превземе укреплението с наличните амуниции.

Нашият обстрел престана призори. По обед се обаждахме от време на време, докато укреплението продължаваше да отговаря със същата сила. Морган се разхождаше по предната палуба, като не смееше да даде заповед за атака с лодките, защото имаше твърде малко хора и се страхуваше, че ще ги потопят, преди да стигнат до укреплението. Огънят от форта отслабна при залез слънце, след което изведнъж спря. Въпреки несигурността си Морган реши да нападне с лодките през нощта. Застана в първата лодка заедно с мен. Следваха двадесет лодки, всяка натъпкана с хора, въоръжени до зъби.

Гребците се наведоха над лопатите, очаквайки всеки момент оръдията от крепостта да ги обсилят с гранати. Не се чу обаче нито един изстрел. Лодките стигнаха до сушата, без да има кой да им се противопостави. Буканиерите слязоха на брега и се затичаха към укреплението.

Гарнизонът беше отстъпил — личеше ясно. Нито един пущечен изстрел не поздрави приближаването ни. Ние се промъкнахме в укреплението и навсякъде намирахме доказателства за точната ни стрелба. В стената имаше много дупки, много оръдия лежаха изпотрошени, с мъртви артилеристи край тях.

Буканиерите, верни на инстинктите си, се втурнаха да плячкосват. Аз имах други планове. С Дикстън и Поли Флиндърс започнахме да дирим някой ранен испанец, за да ни каже нещо за баща ми.

Отначало ни се стори, че испанците са взели със себе си при отстъплението всички ранени. Но Поли Флиндърс пръв намери ранен в едно от подземията. За наше голямо учудване той беше със запушена уста и вързани ръце и крака, за да не може нито да говори, нито да се движи. По-късно научих причината за всичко това. Човекът на име Алонсо се изплашил от буканиерите и се опитал да избяга, преди да се даде заповед за отстъпление. За наказание бил оставен в подземието, за да сподели съдбата, която се готвела за буканиерите.

През цялото време, докато го развързвахме, ме поразяваше ужасният му поглед. Като изкарахме кърпата от устата му, той започна да прави отчаяни и отначало безуспешни опити да говори. Като видя, че това не върви, започна да жестикулира.

— Какво иска да каже този глупак, като размахва ръце във въздуха? — попита гневно Поли.

— Вероятно се моли — присмя се Джим. — Вижте как вдига ръце към небето.

Старателно го наблюдавах, мъчейки се да отгатна какво иска да каже. — Иска да каже, че ще хвъркнем във въздуха — извиках и като се обърнах към человека, го попитах на собствения му език дали е вярно това.

— Да, сеньоре, да — отговори възбудено той, сякаш моят въпрос му беше върнал говора. — Те оставиха фитил, който гори и ще хвърли склада във въздуха. Всеки момент...

— Къде? Бързо! — викнах аз.

Той сочеше на всички посоки, повтаряйки:

— Всеки момент... всеки момент...

— Бързо! — извиках на приятелите си. — Дикстън, иди да кажеш на Морган да прати хора да търсят.

— Защо да не се разкараме? — предложи Поли. — Така ще бъде най-безопасно.

— И да оставим другите да хвъркнат? Но аз разчитам на буканиерите да спасят баща ми! Хайде, бързо!

Пръв намерих пламъка, който лазеше към склада с барута. Оставаше още половин метър, за да хвъркнем към небесата. Хвърлих се като луд да го изгася. След като опасността беше предотвратена, изгубих съзнание.

Когато дойдох на себе си, Морган ме държеше в ръцете си. Около мене се бяха събрали повечето от буканиерите и ме гледаха втренчено.

— Извинете, сър, но вие знаете, че е обичай за братята да правят подарък на този, който е заслужил нещо. С ваше позволение, сър, аз се осмелявам да предложа на този младеж да си избере това, което пожелае от плячката на експедицията — каза един от буканиерите.

— Да, да! — чу се радущен отговор.

Аз се изправих и благодарих от сърце, но не желаех плячка. Обърнах се развлънувано към хората.

— Много мило от ваша страна да ми правите такова предложение. Но не желая пари. Искам само помощта ви да освободя

баша си. Ако не го намеря тук, колко от вас ще преминат канала, за да го подирим в Панама?

Как добре си спомням лунната картина! Как силно звучат още в ушите ми сърдечните възгласи, които отговориха на въпроса ми. И аз имах пълна вяра, че ще успея.

Рано на другия ден нашите сили потеглиха за селището Маракаibo. Водеше ни испанецът, който ни предупреди за опасността. Той беше готов да стори всичко за нас, само да се спаси от мъчения.

— Имаше ли с тях един висок човек със сини очи? — попитах и описах подробно баща си.

Алонсо поклати тъжно глава.

— Мъчно е, сеньор, да различиш един роб от друг. Кожата на всички потъмнява, раменете им се превиват, лицата брадясяват. Но знай, че английските затворници са били плени миналата година. Чух, че един от тях бил самият губернатор на Ямайка.

Бях доволен от това. Особено последните думи ме обнадеждиха много.

Преминахме благополучно през горите. Морган разпредели хората си около цялото селище. По даден сигнал излязохме от прикритията си и се втурнахме към града.

Но там нямаше кой да ни посрещне. Мъже, жени, деца и даже животни бяха избягали при новината за приближаването ни.

Въпреки бързината си жителите бяха успели да вземат и богатствата си... Това беше най-лошото за буканиерите.

— Нищо, момчета — Нокър посочи със сабята си горите наоколо, — ще ги открием, не се плашете!

ПЛЕНЕНИ ОТ ИСПАНЦИТЕ

Как буканиерите претърсваха около Маракаибо, за да открият жителите му, и как след това ги измъчваха, не искам да разправям.

Te останаха там около три седмици, копаеха за скрити съкровища. През цялото време с нетърпение очаквах да тръгнем за Гибралтар, където може би беше баща ми. Помолих Морган да потегли по-скоро натам. В началото почти се беше съгласил, но Нокър скоро го разубеди.

Морган само изпрати известие по един от пленените испанци до хората на Гибралтар — да предадат веднага всички затворници, които държат, заедно с голям откуп. В противен случай ги заплашваше с обсада.

Може би беше щастие за мен, че жителите на Гибралтар пратиха обиден отговор. Получихме новини, че испански сили начело с известния водач дон Алонсо дел Камио Еспиноса окupирали укреплението при входа на лагуната Маракаибо. Тежки оръдия били поставени и гарнизонът бил така силен, че ако не сме напуснали лагуната веднага, можело пътят за отстъпление да ни бъде отрязан.

Преди да решим какво да правим, човекът, който беше занесъл известието на Морган до Гибралтар, донесе отговор.

Морган отвори писмото и се намръщи, като започна да го чете.

— Слушайте, братя от крайбрежието — обърна се към насъбраните се капитани. — Когато чуете обидния отговор на нашите искания, тогава ще решите дали да си отидем, преди да посетим Гибралтар: „Жителите на Гибралтар не плащат откуп на касапи. Те ви съветват да напуснете завинаги лагуната, преди да бъде затворен входът и осуетено завинаги отстъплението. Ако си искате затворниците, елате си ги вземете.“ Е, приятели, чухте отговора им. Има ли някой, който желае да си вървим веднага?

Никой не отговори.

— Да посетим Гибралтар! Така и мислех. Ще обесим автора на това писмо за краката, та птиците да изкълват очите му. Тръгваме по

обед.

Испанецът Диас, когото бяхме намерили в горите около Маракаibo и който беше издал много от сънародниците си, беше избран за водач до Гибралтар. Още веднъж стигнахме до Гибралтар: без да ни се противопостави някой, намерихме и този град опразнен. Също както и при Маракаibo, горите бяха претърсени и всеки намерен испанец беше подложен на най-жестоки мъчения.

По специална заповед от Морган ми беше позволено да разпитвам всеки пленник, преди да го подложат на мъчения.

Четвъртият разпитан пленник имаше да ни съобщи новини от английските роби.

— Закарани са на едно място, на около 15 километра от тук — каза той. — То е прикрито добре и хората ви сигурно няма да могат да го намерят, защото пътеката, която води към него, е известна само на неколцина души.

— А ти знаеш ли я? — попитах аз.

Човекът не ми отговори направо.

— И да я знаех, какво ще помогне това на вас или на мене?

Трябва да си призная, че се възползвах от жестокостта, с която буканиерите мъчеха пленниците си.

— Ако знаеш къде са затворниците и ни заведеш при тях, ще избегнеш съдбата на съотечественика си, когото измъчват ей там.

И аз му посочих един испанец, който беше вързан за палците на ръцете и оставен да виси така във въздуха. На гърба му беше окначен камък, за да се увеличат мъките му.

Испанецът потрепера и разбрах, че ще се съгласи с мен.

— Заведи ни при английските затворници и ще излезеш на свобода.

— Сеньор, ще изпълня желанието ви — обеща той.

Изпратих Джим да подири Морган, за да го помоля да ми даде отряд буканиери, с които да отидем до скривалището на испанците. За мое разочарование, той се завърна с новината, че Морган отпътувал с петдесет човека на експедиция, която щяла да трае няколко дни.

При това затруднено положение подирих капитан Нежни и поисках да ми помогне.

— Съжалявам, момко, но не мога да ти дам хора без съгласието на Нокър. Адмиралът оставил него за свой заместник.

— Но ще ми помогне ли той? Знаете, че не ме обича.

— Това не мога да кажа. Но ще дойда с теб и ще се помъча да го убедя.

Приближихме се до Нокър, който ме изгледа презрително, макар че поздрави доста приятелски Нежни. Изказах желанието си и подчертах факта, че Морган беше обещал да ми помогне да намеря баща си.

Нокър ме изслуша докрай, като ме гледаше с полуузатворени очи.

— Направете всичко възможно да помогнете на момчето — помоли го капитан Нежни. — Той е дяволски храбър.

— Бих желал да му помогна — каза бавно Нокър и бях сигурен, че лъже. — Но не мога да ви дам хора, докато не се завърне адмиралът.

— Испанците никога няма да се осмелят да ни нападнат, човече!

— Мислите ли, че нямат шпиони, капитан Нежни? Мислите ли, че не знаят, че Морган ни е напуснал с още петдесет души? Мислите ли, че ако позволя да се отделят още петдесет человека, те няма да се осмелят да нападнат?

— За пръв път виждам капитан Нокър така предпазлив — изръмжа капитан Нежни.

Нокър почервения при тази обида и скочи. Страхувайки се да не би двамата капитани да прибягнат до оръжието си, побързах да прекратя кавгата, като попитах Нокър дали ще ми позволи да отида да търся затворниците само с моите приятели, без да вземам буканиери със себе си.

— Да, може да се обесите, ако искате — изсмя се той злобно.

— Подлец — възнегодува Нежни, като се отдалечихме. — Можеше да ти даде колкото искаш хора, защото буканиерите скитат из околността да гонят испанци.

— Ще трябва сам да отида — казах огорчено аз.

— Иска ми се да дойда с моите хора — каза Нежни, — но няма как. Нокър е главният сега. Но запомни, момче: ако ти е невъзможно да освободиш баща си сам, прати за мене.

И Дикстън се натъжи, когато му казах какво се беше случило.

— Ще дойда с тебе, Артър — каза той, — но работата е много рискована. Не вярвам много на нашия водач. Твърде вероятно е да ни устрои някой капан.

— Да — съгласи се Поли, — а на мене съвсем не ми се иска да попадна отново в ръцете на испанците.

— Трябва да се опитам — казах аз. — Ако баща ми е толкова близо, което е твърде вероятно, би било непростимо да не се опитам да го спася. А твърде несигурно е да чакам завръщането на Морган.

— Поне почакай до утре — посъветва ме Дикстън. — Може би Морган ще се завърне дотогава и ще ти даде хора.

Ще тръгнеш призори, нали?

Съгласих се. Поли и Джим изглеждаха също доволни. Пригответихме се добре за рискованото пътешествие. Пушките бяха почистени и напълнени, пищовите — също. Пригответихме и достатъчно провизии. Товарът на Дикстън беше двойно по-голям, отколкото на останалите, и когато се опитах да го вдигна, не можах.

Вечерта, когато седнах край големия огън, на който се печеше цял вол, се почувствах много неспокоен. Може би думите на Дикстън бяха причината, но какви ли не тъмни предчувствия пълнеха главата ми.

Не беше така с приятелите ми. Гъдуларят Джим беше седнал върху един пън, а Дикстън и Поли пееха дует:

*Ей, примката пригответиха
от тънкото въже
и бурето събориха,
увисна Бобтейл Дик.*

Слушателите наоколо се присъединиха в хор:

*Хванете се,
въртете се
със песен на уста,
че вече Дик виси.
Хванете се, въртете се,
морето ни зове.*

Припевът на тази песен ме преследва цяла нощ. Не знаех кой е този Дик, но се плашех, че и нас ни чака същата участ.

Закусихме рано и потеглихме, преди слънцето да се беше подало напълно. Дикстън и испанецът вървяха напред. Приятелят ми беше вързал водача през кръста, а краят на въжето беше закрепил за пояса си. Още преди да тръгнем, той му припомни, че при първия предателски знак ще бъде застрелян.

Светлината на новия ден и изгряващото слънце ни окуражиха. По едно време дори засвирих с уста и съвсем забравих, че трябва да бъдем предпазливи.

Отначало пътят ни беше лесен. Един или два пъти чухме шум в гората и помислихме, че сме изплашили някои избягали от града испанци. Никой не ни беше пречил дотогава, но по едно време пътеката изчезна и бяхме принудени да намалим ход. От време на време трябваше да си помогаме с брадвите, за да разчистваме пътя.

След едночасово уморително вървене Дикстън даде знак да спрем. Той изчисли, че сме изминали пет километра. След десет минути продължихме и потта течеше от нас като вода, постоянно ни измъчваха и рояците насекоми, които бръмчаха в лицата ни.

При третата почивка ни се случи първото нещастие, което предсказващо лош край. През цялото пътуване поведението на водача ни беше примерно. Но по някакъв начин испанецът беше успял да развърже въжето от кръста си. Той скочи внезапно и се хвърли към края на полянката, посред която бяхме седнали.

Дикстън светкавично вдигна пищова си и се прицели в бягащия човек, но не стреля, а се спусна да го гони.

Всичко това се случи така внезапно, че когато се изправихме на крака, Дикстън беше изчезнал. Най-добре беше да чакаме, защото можеше да се загубим, ако тръгнем след него. След половин час Дикстън се завърна потен и отчаян от безуспешната гонитба.

— Какъв глупак съм бил — извика той, като се хвърли на земята.

— Успокой се, Дикстън — казах аз. — Станалото — станало и не може да се поправи. Но защо не стреля?

— Защото не исках да предупреждавам испанците, които може и да са наблизо. Помислих, че ще мога да го уловя...

Известно време останахме в мрачно мълчание. Джим пръв го наруши.

— И какво ще правим сега?

Благоразумието ни караше да се върнем назад в Гибралтар. При все това мисълта за връщане за мене беше невъзможна. Бях убеден, че английските затворници са някъде наблизо, и ако съдбата е малко благосклонна, при тях трябваше да бъде баща ми. Как можех да помисля да се връщам обратно в такъв момент?

— Оставям на вас да решите. Аз ще разузная наоколо дали няма следи от нашите събратя.

Дикстън се почеса по главата.

— Много е необмислено, момчето ми, но...

Думите му бяха прекъснати от пушечни изстриeli, близо до нас, край ушите ни пропища куршум. Ние се хвърлихме на земята. Но като не се чу нищо повече, подирихме прикритието на гората, криволичейки, за да заблудим неприятелите.

Най-после Дикстън спря и седнахме да починем, едва дишайки, защото ходът беше ужасен. Не смеехме да проговорим, даже да пошушнем, докато не се уверихме, че няма наблизо неприятели. Кой можеше да каже какви хора се крият в гората?

Легнахме и постоянно се слушахме. Чувах бързото и силно биене на сърцето си, задъханото дишане на другарите ми, шумоленето на листата, крясъка на птиците, но нямаше следа от хора.

— Надявам се, че сме ги заблудили — прошепна най-сетне Дикстън. — Сега остава да решим какво да правим.

— Какво предлагаши, Дикстън? — попитах.

— Добре, Артър, съгласен съм да разузнаем наоколо, преди да се върнем. Вярвам, че испанецът ни е водил по правия път и е решил да избяга едва когато сме наблизили лагера на хората му — отвърна пазачът ми.

Тези мрачни размишления ни караха да замълчим за известно време, но Дикстън не бързаше да се отчайва.

— Сега предлагам следното — каза той. — Ще се разделим на две, трима заедно, четвъртият ще се движи на пушечен изстрел от другите. Първите трима ще тръгнат да дирят скривалището на испанците — може би забелязахте пътеката, която преди малко пресякохме. Вероятно тя ще ни изведе там, където искахме.

Той се обърна към Джим и сложи ръка на рамото му.

— Джим — каза той, — ще те помоля да бъдеш четвъртият човек. Ако испанците ни нападнат и пленят, ще се опиташ ли да се върнеш до Гибралтар, за да разкажеш всичко на капитан Нежни или на Морган, ако се е върнал, и да доведеш помош?

Джим погледна някак затруднено:

— Знам, че не съм голям герой, но работата, която ми възлагаш, не е много трудна. Най-лесното нещо е да избяга човек.

— Това е най-тежката работа, Джим. Ти ще трябва да пътуваш сам през цялото време и да се излагаш на опасност на всяка крачка.

— Дикстън, щом мислиш, че това се пада на мен, ще го направя.

И двамата мъже си стиснаха ръцете.

Като прегледахме оръжията си, Дикстън, Поли и аз се отправихме да дирим пътеката, която бяхме пресекли по време на лудия си бяг из гората. Всеки от нас каза „довиждане“ на натъжения Джим. Не знаехме дали някога ще се видим пак.

Намерихме много лесно пътеката и хвърлихме ези-тура, за да решим в коя посока да тръгнем. Жребият ни показва да тръгнем на запад. Потеглихме в редица начело с Дикстън.

След половин час стигнахме до извивка на пътеката и внимателно я заобиколихме, по някакъв дънер препречваше пътя ни. Това ни озадачи. Нямаше следи от неприятеля наблизо и продължихме. На петдесет метра от дървото Дикстън каза да спрем. Отиде да разузнае лично. Едва беше стигнал до дървото и тъкмо ни даваше знак да продължим, когато внезапно от двете ни страни се появиха хора и се втурнаха към пас.

Мярнах Дикстън да тича с всички сили към нас, но след това бях напълно погълнат от борбата. Успях да стрелям срещу първия испанец, който се бе затичал към мен, и изпитах особено щастие, когато се простря с рев на земята. Нямах време да извадя друго оръжие, защото един грамаден космат човек ме сграбчи в обятията си.

До ушите ми долетя слабият глас на Поли:

— Това е Педро Косматия!

Опитах се с всички сили да избягам. Отчаяно го ритах по краката и яростно захапах ръката, която беше сложил върху устата ми. Гигантът ме вдигна като кутре и като ме разтърси здраво, ме хвърли на земята, където останах, без да мога да си поема дъх.

Приятелите ми се държаха още. Поли се беше хванал с един испанец, докато Дикстън се разправяше с неколцина наведнъж. Педро Косматия, който се беше справил така лесно с мене, се обърна сега към Поли, когото удари зад ухото със страшна сила.

Въпреки слабостта си успях да извикам:

— Бягай, Дикстън, бягай. Не можеш да ми помогнеш, ако останеш.

Дикстън се беше полуизвърнал, сякаш се опитваше да ми помогне.

Но моят съвет му подейства. Той се обърна, свали един от испанците, който беше на пътя му, и в следващия момент чух стъпките му в гъсталака.

Педро Косматия даде бързи наредждания и няколко от испанците тръгнаха подир Дикстън. Останалите се заеха да връзват Поли и мен здраво за ръцете. Докато ставаше това, видях избягалия ни водач да ме гледа презрително, с отмъстителна усмивка.

— Щяхте да ме мъчите, а? Може би това очаква сега вас.

Не му отговорих и той продължи:

— Големият ви приятел ще бъде хванат, не се плашете. Но вие бяхте четириима. Къде е малкият приятел, който пее и свири на гъдулка?

Това ми припомни за Джим, който сигурно беше стигнал вече до нашия лагер. Отговорих, че е паднал при бягството ни и си е счупил крака. И посочих обратно на посоката, в която вероятно беше избягал Джим.

— Ще го намерим — каза испанецът — и ще го заведем там, където държим английските роби.

ПЕДРО КОСМАТИЯ

Щом Поли се съвзе, бяхме принудени да станем и да потеглим към лагера на затворниците.

Стигнахме доста късно следобед. Лагерът беше разположен на върха на един малък хълм, където видяхме естествена платформа, около петнадесет метра в диаметър. На много места по склоновете бяха поставени изкусно наредени камъни, които изглеждаха напълно естествени. Но всеки от тях представляваше самостоятелно укрепление, зад което можеха да се скрият двама или трима души и да стрелят срещу изкачващия се неприятел.

— Надявам се, че Педро Косматия няма да ме познае — прошепна ми Поли, като се изкачвахме нагоре.

След като бяхме веднъж вързани, чернокосият испанец ни обръщаше малко внимание. Той крачеше бързо пред нас, така че ние с Поли едва се влачехме подире му. Не можех да не се възхитя от величествената му фигура. Той беше по-едър от Дикстън и по-грациозен въпреки размерите си. Почувствах, че ако двамата се срещнат някой ден, моят приятел ще си намери майстора. Пристигнахме в лагера и ни поведоха към един кръг от големи камъни.

Грубо ни бълснаха през отвора, оставен за врата. Вътре видяхме да лежат на земята около пет-шест мъже, голи и изранени.

Един от тях извърна изпитото си небръснато лице, върху което горяха очите му като два въглена. Той ни позна.

— Та това са младият Артър Елиъс и Поли Фландърс!

Трябваше да го погледна още веднъж, за да го позная — така отслабнал и променен беше...

— Суомпи? — попитах аз.

— Същият, сър. Последният главен топчия на „Скитник“. Сега роб, което е десет пъти по-лошо, отколкото да си куче.

— Кажете ми — запитах, след като с Поли разменихме по някоя дума и с останалите роби, — къде е баща ми?

Суомпи поклати жално глава.

— Може би мъченията, боят и гладът са турили вече край на страданията му, сър, както и на много от нашите приятели. Взеха го заедно с тях и го пратиха в Панама. Молете се на Бога, дано е понесъл пътуването.

Тази новина ми подейства твърде силно. Почти забравих мъжеството, за което претендирах, и заплаках. Скоро сълзите ми спряха, но дълго не смеех да проговоря.

Преди да заспим, Суомпи ми разказа какво се беше случило със затворниците след бягството на Поли.

— Те откриха бягството едва на другия ден. Баща ти беше подробно разпитван, но той не каза нито дума. Измъчваха го, но не проговори. Казвам ти, момче, баща ти е най-великодушният човек, когото някога съм виждал. Всеки от нас тук би умрял с усмивка на уста за него. Много пъти, когато биеха някого, баща ти подхвърляше някоя обида на мъчителя и привличаше ударите върху себе си. Но въпреки че често си изпросваше камшика, не можеха да сломят духа му. А знаеш ли как се успокояваше обикновено, а заедно със себе си и нас?

Поклатих глава, защото се страхувах да не избухна отново в сълзи.

— Той често казваше: „Момчето ми и Дикстън са избягали! Сигурен съм в това. И те няма да ни забравят.“ Вярвах в това, но никога не бях помислял, че ще дойдете при нас.

Така унил беше гласът на Суомни, че се помъчих да го успокоя, като му разказах за бягството на Дикстън и Джим и за помощта, която очаквах да получава от буканиерите.

Зазори се. Половин час след изгрева на слънцето бяхме строени пред затвора си. Понеже бяхме стояли вързани през цялата нощ, аз и Поли се чувствахме много зле и едва понасяхме болките. Но когато погледнах полузаздравелите рани на другарите си, осъзнах колко щастлив съм в сравнение с тях, и се помолих да не ми се пада да изтърпя същите мъчения, каквито бяха изтърпели те.

Скоро при нас дойде Педро Косматия. Гол до кръста. Като гледах косматото му тяло, си спомних за една черна мечка, която бях виждал веднъж да изпълнява разни номера. Неговото сърце не беше по-малко жестоко от това на мечката.

Той поднесе ръката си до очите ми и аз със задоволство видях дълбоките следи, които бяха оставили зъбите ми вчера.

— Виждаш ли какво си направил? — изрева той и един удар на голямата му лапа ме стовари на земята.

Поли Фландърс извика от гняв и напъна превръзките си, но с това само привлече вниманието на испанеца.

Педро се обърна към него и трепна при вида на бронзовото му лице. Той хвана Поли за брадата и повдигна лицето му нагоре, за да го разгледа по-добре:

— Сигурен съм, че съм те виждал преди, куче!

С бързо движение обърна Поли и раздра ризата му. Върху гърба му ясно личаха следи от камшик.

— Аха! — ревна отново гигантът. — Това са знаци от моята ръка. Никой освен Педро Косматия не пресича белезите си така. Ти... зная те. Ти си робът, който избяга.

Бедният Поли! Той се опита да остане спокоен, но аз усетих как сърцето му се сви от страх.

— Добре — каза Педро след кратко мълчание. — Ти няма какво да ми кажеш, но аз имам. Ще го кажа с камшика. Хей, Самбо, донеси ми камшика!

Ухилен негър донесе камшика и потреперих: беше с къса дръжка, но с дълъг навъзлен ремък.

Педро прекара камшика през пръстите си и се усмихна злобно. След това го завъртя, ремъкът се нагъна над главата му, изплюща и се стовари с голяма сила диагонално върху гърба на Поли.

Морякът прехапа устни и успя да сподави болката, но въпреки това тя се четеше в очите му. Камшикът пак се издигна като дяволско същество и остави още една розова резка върху месото. Първата и втората направиха буквата X.

— Белегът на Педро! — извикаха испанците със задоволство.

— Да, белегът на Педро! — извика доволен и той. — И ще се повтори още много пъти. Ще го науча да не бяга втори път. Вържете го за стълба.

Развързаха ръцете на Поли и го поведоха към триметров стълб в единния ъгъл на платформата. Ръцете му бяха вързани отново, но този път над главата. Педро се приготви да продължи работата си.

Чу се пущечен изстрел и човекът, който стоеше до него, падна по очи със слаб вик. В същото време се показа огромна фигура. Дикстън!

Полудял от гняв. Преди да го спре някой, той се приближи до Педро и го свали с внезапен удар на левия си юмрук.

Веднага няколко души бяха готови да се хвърлят върху храбрия нападател, но Педро го спаси:

— Не го пипайте, но и не му позволяйте да избяга!

Изправи се бавно, търкайки мястото, където го беше ударили Дикстън. След това вдигна големия си камшик.

— Досега не съм срещал човек, от когото да се страхувам. Застанете в кръг около нас и го оставете свободен. Ако се опита да разкъса кръга, застреляйте го!

Заповедите му бяха изпълнени. И двамата противници останаха в обграденото пространство. Но докато Педро беше въоръжен с мощнния си камшик, Дикстън беше с голи ръце.

Пляс! И камшикът се впи в рамото на Дикстън. Той се опита да се хвърли върху мъчителя си. Пляс! Сега ударът попадна върху гърдите му и го спря.

Заплаках. Въпреки че Дикстън беше храбър, въпреки че се стремеше да достигне противника, не успяваше. Ужасната преграда не можеше да се преодолее. Дрехите му бяха раздрани от дивите удари и обагрени от собствената му кръв. Виждах, че беше обречен на поражение.

Той падна на земята, прикривайки лицето си с ръце, но гърбът му остана незашитен от ударите. Мислех, че голямата му сила няма да го напусне така скоро. Сияещ от победата, Педро пристъпи напред, готов да довърши противника си.

Но голямата му самоувереност го погуби. Като гумена топка Дикстън скочи на крака. Педро се отдръпна настрани, стремейки се отново да постави камшика между себе си и неприятеля. Твърде късно! Дикстън направи като леопард огромен скок във въздуха и се хвърли върху жертвата си. Капитанът го посрещна по средата на пътя му, но не можа да го спре. Той падна с цялата си тежест и Педро се простря на земята. Затворниците извикаха в чест на победителя въпреки страха от камшика, който можеше всеки момент да заиграе по гърбовете им.

При все че Дикстън беше извършил твърде много, като се добра до неприятеля, той се видя вкопчен от ръце с такава сила, каквато

никога досега не беше усещал. За щастие, внезапното падане беше замаяло испанеца.

Най-после той сполучи да отхвърли Дикстън от себе си, с отчаяно повдигане на тялото се изправи. Но Дикстън не му даде време да се съвземе. Спусна се към него, хвана го ниско и го свали, употребявайки рамото си като лост.

Педро се надигна и в този момент лицето му изглеждаше още пострашно. Струя тъмна кръв течеше по лицето и по косматите му гърди. С нетърпеливо движение изтри кръвта от очите си, като в същото време извика на другарите си, които напредваха към него, да се отстранят.

Той протегна огромните си ръце и аз потреперах при вида на дългите му мръсни нокти.

С един скок се метна върху Дикстън. Ръцете му се плъзнаха по тялото на приятеля ми, оставяйки страшни драскотини. След това хвана Дикстън в мощните си обятия и го притисна до гърдите си. Отчаяните погледи на испанците се смениха с победоносни усмивки. Дикстън не можеше да си мръдне ръцете. Бавно, но сигурно той щеше да бъде смазан в мечата прегръдка на Педро.

Помислих си, че всичко е свършено. Но Дикстън се беше борил много пъти и разбираше от занаята си. Като се видя в опасно положение, той направи отчаян опит да се спаси. След няколко секунди, през които тялото му изглеждаше съвсем изнемощяло, неочекано изопна мускули и падна по гръб. Педро не можеше да го задържи и беше принуден да падне с него. При падането той направи това, което и Дикстън очакваше. Беше отхлабил за миг ръцете си. С мощно усилие Дикстън се освободи от страшната хватка. Коляното му се изви нагоре и се опря в стомаха на Педро. Едно внезапно изправяне на приятеля ми изпрати испанеца във въздуха. Той падна лошо на рамото си, нещо изпраща и Педро не помръдна.

Моментната злокобна тишина беше сменена от дяволски рев. Разгневени от поражението на водача си, испанците се втурнаха напред и хванаха Дикстън още преди да се е изправил на крака. Прекараха примка през врата му, а другият край на въжето увисна на напречното дърво на бесилката.

Дузина ръце хванаха въжето. Примката се стегна около шията на Дикстън.

— Стойте! — извиках с всички сили.

Гласът ми беше така повелителен, че те спряха.

— Слушайте!

Всички, като че ли докоснати с магическа пръчка, се вслушаха в звуците, които бях дочул и които ме въодушевиха да се намеся.

Да! Не бях сгрешил. Леко носена от вятъра, до нас долиташе песента на Джим:

*Ей примката приготвиха
от тънкото въже
и бурето събориха,
увисна Бобтейл Дик.*

— Елате, приятели, нека се присъединим към хора! Да запеем така, че Джим да ни чуе.

Всички запяха — отначало несигурно, но после възторжено. Дикстън разкъса примката на врата си и се присъедини с мощнния си бас:

*Хванете се, въртете се
със песен на уста,
че вече Дик виси.
Хванете се, въртете се,
морето ни зове.*

Испанците напразно се опитваха да ни накарат да мълкнем. Само смъртта можеше да стори това. Но испанците не се решаваха да ни убият, защото се плашеха от отмъщение. Някои започнаха да дирят удобни места, откъдето да стрелят, но мнозинството искаха да отстъпят. Това желание се усили, когато един от разузнавачите им съобщи, че голям брой буканиери приближават, въоръжени до зъби.

— Ако избягате и ни оставите невредими, обещавам ви, че няма да бъдете преследвани. Само трябва да ни оставите Педро Косматия — извиках аз.

Моите думи решиха въпроса. Те изчезнаха в безредие, като оставиха Педро и затворниците си при нас.

Първата работа на Дикстън беше да развърже Поли и мен. Той не можеше да отключи веригите на останалите, докато не се намереха ключове или пък желязо, с което да се разкъсат.

Тръгна да даде знак на Джим и другарите му, но се върна и погледна в недоумение човека, когото беше победил.

— Ако го оставим тук, буканиерите ще го измъчват — промълви той.

— Не заслужава ли мъчение? — попита огорчено Суомпи. — Не направи ли той живота ни непоносим, откак сме в ръцете му?

— При все това английските моряци изпитват малко удоволствие да измъчват беззащитен човек. Какво ще кажете, момчета? Ще позволите ли да скрием този приятел от буканиерите?

Останалите англичани не отговориха веднага. Дикстън искаше твърде много от тях. Аз се почувствах горд, когато Суомпи, отговаряйки за останалите, каза:

— Ако не беше страдал и ти, Дикстън, като нас, мисля, че нямаше да питаш. Но ти познаваш камшика на Педро. Щом му прощаваш, то и аз му прощавам. И останалите са с мене, нали, момчета?

Всички се съгласиха — нещо, което беше трудно да се очаква. Дикстън вдигна доскорошния си противник и се запъти да подири някое скришно място, където да го остави на спокойствие. Едва се беше завърнал, когато буканиерите, предвождани от капитан Нежни и Джим, се изкачиха по склона и се втурнаха в лагера.

Джим не знаеше какво да прави от щастие и най-после се отправи към старите си приятели от „Скитник“, които едва ли бе очаквал да види някога. А капитан Нежни си чешеше главата в недоумение.

— Как може да бъде това? — попита той. — Мислех, че сте в смъртна опасност.

— Така беше допреди малко, но вашето пристигане ни спаси. Нашите похитители избягаха преди десет минути.

— Да, капитане — добави Суомпи. — И ако претърсите ей онази пещера, ще видите, че посещението ви не ще е напразно.

И наистина, там намериха седем големи сандъка, пълни със скъпоценни камъни и украшения. Буканиерите бяха така записани с това откритие, че не помислиха да преследват испанците. По този начин и аз изпълних обещанието си.

— Нокър ще бъде много жалък, когато се оплаче на Морган — каза капитан Нежни. — Тези сандъци биха изкупили и най-голямото престъпление.

След като бяха снети веригите от крайниците на бившите роби и раните им бяха облекчени, побързахме да се завърнем в Гибралтар, страхувайки се да не ни нападнат отново испанците. По пътя Джим ни разправи, че щом видял нещастietо, се отправил за помощ. Два пъти губил пътя, но успял да стигне в Гибралтар след полунощ. Починал си един час, докато капитан Нежни приготвял хората си, и групата тръгнала.

— Стигнах благополучно до мястото, където бяхте хванати — заключи Джим, — но след това оставих всичко на случайността. Най-после в отчаянието си хванах гъдулката, като се надявах да ме чуете, ако сте наблизо.

— Добре че навреме засвири — каза сериозно Дикстън, — иначе досега щях да заема мястото на Бобтейл Дик.

Стигнахме отново в Гибралтар преди полунощ. Морган се беше завърнал много ядосан — не на нас, а защото Нокър беше отказал да ни даде помощ. Освен това беше научил от шпионите си, че укреплението при входа на лагуната било почти напълно възстановено и надеждата ни за бягство — твърде малка.

Когато впоследствие се върнахме обратно в Маракаibo, там ни очакваше пратеникът на испанския командир, който беше възстановил укреплението. Той ни заяви най-хладнокръвно, че три испански кораба са на котва във входа на лагуната, за да попречат на заминаването ни. Ако сполучехме да ги победим случайно, трябваше след това да се оправяме с оръдията на укреплението. Но испанският командир желаше да бъде щедър. Ако му оставехме цялата плячка и пленниците, които бяхме взели, както и оръжието, може би щеше да ни позволи да се завърнем в Ямайка.

Адмирал Морган изпрати посредника с неопределен отговор, като искаше да спечели време, за да се посъветва с капитаните си.

— Вкара ме в хубав капан — каза ми той на смях, когато му занесох вечерята. — Не мислиш ли, че сега е твой ред да намериш изход от капана?

— Ако ви изложа плана си, обещавате ли да ни поведете към Панама? — попитах енергично.

Морган погледна възбуденото ми лице и се усмихна добродушно.

— Ще избягам от този капан, не се плаши — каза той. — Ако смъртта не ми попречи, ще се опитам да сторя това, което Франсис Дрейк не сполучи да направи. Ще преведа хората си през Панамския канал. Има нещо, което ме тласка натам. Това е моята съдба. Кой може да избегне това, което му е предопределено?

Доволен, че Морган ще се опита да превземе канала, реших да поговоря по това с Дикстън. Намерих го с Джим и другите ветерани от „Сkitник“, наредени около пушливия огън.

Накъсо им изложих плана. Той се градеше върху метода, който сър Франсис Дрейк бе приложил срещу испанската армада и я бе победил. Спомних си урока по история: как английските огнестрелни кораби, натоварени с взрив, били вкарани между огромните галеони и оставени там запалени, за да разрушат плана на испанците за покоряване на Англия. Тогава не бях предполагал, че един ден и аз ще се бия с испанците.

— Нека напълним най-стария си кораб с гранати, масло и различни взривни материали — казах — и да го изпратим срещу най-големия испански галеон. Ловя се на бас, че испанците ще се счепкат с него. А това значи погром за тях.

Дикстън поклати глава със съмнение.

— Откъде ще намериш екипаж? Буканиерите едва ли ще се съгласят да се качат на кораба. Това значи живи да се опекат. А ако не видят хора на палубата, испанците ще заподозрат нещо и ще се пазят.

— Мислил съм и по това, Дик. Можем да сложим вместо екипаж дървени пънове. Ще ги облечем в буканиерски дрехи и ще ги въоръжим с най-старите си саби и с ръждясалите пушки. Испанците ще помислят, че корабът е пълен с буканиери, готови да се прехвърлят на техния кораб, и няма и да помислят за опасността. Запомнете думите ми... Какво е това?

Долових подозрителен шум от движение точно край бивака ни. Дикстън и аз скочихме веднага, но човекът, който подслушваше, успя

да избяга. Безполезно беше да го гоним.

— Подслушвач, а? — каза Дикстън. — Не мога да се начудя кой може да бъде!...

ОБСАДЕНИ В ЛАГУНАТА МАРАКАИБО

На другата сутрин бях повикан на съвет, заедно с всички капитани, за да решим как най-добре да се отървем от капана, който ни бяха поставили испанците.

Но аз бях там не за да участвам в разискванията, а да прислужвам на буканиерите. Реших да изложа плана си при първия удобен случай.

Когато влязох, Нокър току-що беше седнал. Щом аплодисментите стихнаха, чух собственото си име и побързах да поднеса виното пред Морган.

— Ето едно момче, което ми каза, че имало план, който би могъл да ни изкара от мъчното положение — извика Морган. — Стъпи на онази бъчва, момчето ми, и ни кажи плана си. Може би ще е по-добър от този на Нокър.

Стъпих уверено върху обърнатата бъчва и се огледах наоколо.

— Моят план е много прост — започнах. — Натоварете най-негодния си кораб с взрыв. Облечете пънове вместо хора и...

Думите ми бяха посрещнати с такива подигравателни викове, че бях принуден да скоча от трибуната си, чудейки се какво значи всичко това. Нокър се изправи бързо:

— Не ви ли казах, че този хлапак подслушваше пред палатката ми, когато уговаряхме плана с Диас? Но не съм мислил, че той ще посмее да го изложи като плод на собствения си пилешки мозък. Крайно време е да го сложим на място. Вие много го глезите, адмирале, вместо да му покажете края на въжето.

— Да! — ревна Диас, един страшен на вид човек, за когото се казваше, че познавал пътя към Панама. — Хлапакът се спотайваше като крадец миналата нощ. Трябва да се нашиба, адмирале, за да се научи, че мястото му не е между големите.

Слушах онемял гневните думи, отправени към мен. Сега узнах кой е бил подслушвачът миналата вечер. Вероятно буканиерите смятаха, че само един опитен моряк като Нокър може да измисли

подобен план. Даже Морган се разсърди и от всички присъстващи буканиери само капитан Нежни ме гледаше още с приятелски поглед.

— Защо е целият този шум? — скочи той. — Какво значение има чий е планът? Не може ли и двамата да са си мислили за едно и също? Нека решим да го изпълним ли, защото колкото по-бързо се разкараме от тук, толкова по-добре ще бъде за нас.

Думите му оказаха силно въздействие и аз успях да се оттегля незабелязано. След един час съвещанието приключи. Адмиралът събра всички буканиери и накратко им обясни целия план. След това всички се заеха с работа. На някои беше възложено да изпразнят най-стария кораб. Други трябваше да го напълнят с взрыв и така да го наредят, че и най-малкото сътресение да го възпламени. Най-забавната работа беше приготвянето на екипажа. Бяха отсечени дървени трупи и бяха облечени в старите дрехи на буканиерите. И буканиерите на Нокър, както бяха наречени, заеха местата си по палубата. Някои от повеселите довършиха работата си, като нарисуваха огромни бакенбарди, носове и белези на чучелата си.

Всичко това беше готово късно следобед. Пленниците и плячката бяха натоварени на дълги лодки с по десетина въоръжени буканиери. Корабите бяха готови за действие и капитан Морган заповядда да не се проявява, нито пък да се иска милост.

— Събират хората си от брега — каза той — и скоро ще тръгнат към нас.

И наистина испанските кораби скоро напуснаха укреплението и се отправиха към нас.

— Действията ще бъдат нощес, ако имаме хубава луна — каза Дикстън, който стоеше до мене в предната част на кораба на Нежни, където се беше преместил и Морган. — Ще се мръкне, преди да се доближим на един изстрел.

Той беше прав. Преди артилеристите да изстрелят първата си граната, слънцето потъна зад горите на острова и тъмнината се разпростря бързо над земята и морето. Но всяка надежда за нощна атака беше изоставена. Нощта беше толкова тъмна, че Морган заповядда на флота си да пусне котва. Испанците сториха същото и утрото завари двата флота в същото положение, в което ги беше оставила нощта.

Всеки от буканиерските кораби беше готов за действие. Минираният кораб се отправи към испанските галеони, тласкан от благоприятен бриз. Но преди да се изравни с тях, платната им се изопнаха и те продължиха да напредват.

Предвождащият испански галеон, въоръжен с четиридесет оръдия, започна битката със снаряд, който падна до нашия огнестрелен и го опръска с вода.

— Дано не го улучат — каза Морган, който стоеше до мене, наблюдавайки тактиката на испанците. — Хич не ми се иска огнестрелният кораб на Нокър да полети в небесата, преди да му дойде времето.

— И ако някой от другарите ви се изплаши — добави той, — застреляйте го. — Правим отчаян опит, момчета, и само отчаяна храброст ще ни спаси.

Флотът потегли, предвождан от минирания кораб. Скоро съзряхме сивото укрепление, което се мръщеше над входа на лагуната, а във входа почиваха големите испански военни кораби. Обнадеждихме се много, когато забелязахме, че главният галеон започна да се приближава към огнестрелеца, вероятно с цел да прехвърли хората си на борда му. И когато двата кораба се сблъскаха, буканиерите нададоха тържествуващи викове, които сигурно бяха стигнали чак до укреплението.

Този рев предупреди испанците за грозящата ги опасност, но беше късно. Докосването на огнестрелеца до галеона беше достатъчно, за да го възпламени. Преди да успее да се оттегли, пламъците го обхванаха. Всеки миг следваха нови експлозии. Никога през живота си не бях виждал толкова бързо погиване на един кораб.

Испанците разбраха колко безполезно е да се опитват да спасят кораба си, и потърсиха собственото си спасение. Две-три лодки бяха спуснати, но повечето се помъчиха да избягат, плувайки към брега. Празни надежди! Само за половин час екипажът на галеона беше унищожен от хората на Морган.

В същото време, изплашен от внезапното нещастие, което беше сполетяло водача, вторият кораб се отправи към брега и спря. Морган заповядва на пет-шест лодки да го последват, но преди да стигнат сушата, испанците подпалиха собствения си кораб и избягаха.

Третият кораб се отправи обратно към форта. Без да иска разпореждане, Нокър се спусна след него. Морган заповяда и нашият кораб да го последва. Но силният огън от форта ни предупреди, че ще рискуваме корабите си, ако продължим. По тази причина двата ни кораба изоставиха преследването навреме.

— В лодките, момчета! — изкомандва Морган.

Дикстън, аз и останалите оцелели от „Скитник“ се намерихме в лодката на Нежни и бързо потеглихме към галеона. От двете ни страни други лодки също се надпреварваха към кораба. Въпреки гранатите на противника ние не спирахме.

Като приближихме галеона, огънят от форта престана, защото се страхуваха да не ударят собствения си кораб. Но опасността не намаля. Вместо тежките оръдия сега затрещяха пушките на испанските моряци. Освен това няколко лодки се отделиха от брега с нови подкрепления.

Уверен съм, че ако атаката ни не беше така отчаяна, щяхме да пропаднем. Изкачвахме се вече по страните на кораба, когато първата испанска помощна лодка беше едва на половината път.

Нешо тъмно заплашително се изпреди отпреде ми, както се катерех, и едно острие изсвистя надолу към мен. За щастие, човекът не можа да ме улучи, защото трябваше да се надвесва твърде много от кораба. Като видях преимуществото си, аз се хванах за издатината на кораба с лявата си ръка и се прицелих с дясната. Миг по-късно испанецът се катурна в морето. Насмалко да ме повлече със себе си.

Бях един от първите, които стигнаха на палубата. Капитан Нежни, Дикстън, пет-шест буканиери и Морган се бяха изкачили преди мен и с извадени саби и пищови отбиваха атаките на испанците, докато останалите им братя се изкачваха. Но като забеляза, че неколцина от противниците коленичиха с насочени към тях пушки, Морган разбра, че ако чакат, ще рискуват да намерят смъртта си на палубата. Чу се див вик:

— Напред, момчета! Не чакайте да ви застрелят!

И пръв се спусна със страшния си дълъг нож, последван от смелите приятели.

Това неочеквано нападение обърка онези, които стреляха. Куршумите им пищяха покрай буканиерите. Морган бе повалил двама испанци, преди някой да му се противопостави.

Щом премина изненадата, малката ни група се видя обкръжена и сабите заиграха наляво и надясно. Аз се озовах между капитан Нежни и адмирала. И двамата бяха много изкусни борци. Но накланяйки се напред, за да отбие удара на един испанец, Морган неочеквано се подхълъзна на окървавената палуба и падна по лице. С отчаяна храброст го прекрачих и противопоставих слабото си острие срещу сабите на трима испански офицери, които очевидно бяха разбрали, че Морган е водачът на нашите буканиери. Очакваше ме сигурна смърт, ако Дикстън не меше грабнал от пътя на опасността. Сам той даде такъв отпор на испанците, че Морган можа да стане спокойно. В този миг се чуха и бодрите викове на останалите буканиери, които се бяха събрали на палубата. Те пристъпиха напред с такава неудържима решителност, че никаква съпротива не можеше да ги спре. Онези от испанците, които се отърваха от смъртта, хвърлиха оръжието си и потърсиха спасение в морето.

Буканиерите бяха готови да ги преследват, но Морган знаеше, че времето е скъпо:

— Оставете това, момчета. Сега ще трябва да вържем този кораб за нашия и да го отдалечим от оръдията на укреплението. Той ще замести нашия огнестрелец, който изгоря.

И така стана. Комендантът на форта не можа веднага да схване, че галеонът е паднал в наши ръце. Корабът се беше присъединил към флота на буканиерите, когато испанците откриха огън.

Той беше закаран на безопасно място, а Морган веднага свика офицерите си на кораба на Нежни.

— Наздраве — Нокър вдигна високо чашата си — за победата на братята!

Морган сложи ръка върху китката на говорещия, преди той да е продължил:

— Вярно, Нокър, но помни, че още не сме в пълна безопасност. Укреплението още ни препречва пътя към морето!

Въпреки че го мразех, не можех да не се възхитя от блъсъка на очите му и от безстрашното му изражение, когато отмахна ръката на Морган и пи за негово здраве.

— Вярно е, че фортът ни препречва пътя — каза той, — но сигурно имаме достатъчно мозък, за да ги изльжем още веднъж.

И Нокър хвърли празната си чаша на пода. Искрени възгласи го поздравиха. Той обичаше поздравленията и за да бъде интересен на слушателите си, продължи:

— Не предлагаше ли този млад морски адвокат същия план, както и аз?

Той продължи остроумието си и ме бълсна с крак, когато се навеждах да взема чашата му. Проснах се глупаво на пода.

— Какво ще каже ваша милост? Имате ли някой план, който да ни помогне да се отървем от укреплението?

Изправих се със зачервено лице:

— Да, имам план. Но този път няма да можете да го присвоите, защото не го споменах по-миналата нощ, когато ме чухте да говоря за огнестрелеца.

Вик на задоволство изпрати думите ми.

— Предизвикват те, Нокър — каза един.

Друг допълни:

— Нека първо чуем твоя план, Нокър, след това ще видим дали момчето няма по-добър.

— Искате да ме сравнявате с това хлапе, а? — попита презрително той. — Ако ви кажа нещо, навярно той ще каже, че е мислил същото.

Но капитан Нежни ми помогна:

— Да изпратим момчето навън, докато чуем предложението на Нокър. Тогава то ще се върне и ще каже своето предложение.

Това съвсем не се понрави на Нокър, защото, както после научих, той почти нищо не бе казал. Предложил буканиерите да се опитат да минат незабелязано покрай форта през нощта. Затова капитаните бяха готови да ме изслушат с още по-голям интерес.

— Сър! — започнах аз, като се обърнах главно към адмирала. — Надявам се, че този път няма да се сблъскаме с капитан Нокър. Ако можем да накараме испанците да преместят оръдията си към страната на сушата.

— Ако можем да сторим това, ще успеем да се измъкнем от този капан. Но как ще стане това? — каза Морган.

— Ще натоварим една лодка с хора и ще я отправим към брега, така че испанците да я видят. След това ще останат само гребците, а другите ще легнат на дъното на лодката и ще се върнат обратно до

кораба. Испанците ще помислят, че стоварваме хората си на брега. А всъщност хората, които стоварваме, ще се връщат.

Настъпи кратко мълчание. Адмирал Морган пръв изрази одобрението си, като се тупна по бедрото и възкликна, че планът му ще спаси всички ни. Само Нокър се опита да измисли някои причини с цел да го провали, но не сполучи. Веднага бяха дадени разпореждания да се пристъпи към действие.

Буканиерите веднага се хванаха на работа. Лодки, натоварени с въоръжени хора, се отправиха към залива с гористия бряг. Отдалече се виждаше, че се връщат само с гребците, но хората бяха на дъното.

Тази игра продължи няколко часа. Капитан Нежни предложи да изпратим хора при испанците, за да искат откуп, в замяна на което да си заминем, без да им сторим нещо. Това щеше да ги убеди, че се готовим за атака. Нокър беше избран за тази работа, понеже знаеше добре испански и беше достатъчно храбър. И когато лодката се отделяше от кораба, аз направих глупост, като скочих в нея.

— Здравей, млади изобретатели! — поздрави ме той подигравателно. — Да не мислиш да дойдеш с мене да говорим с коменданта на форта?

Не му отговорих, тъй като нямах подобно намерение. Но той започна да се гаври с мене, като използваше слабостта ми.

— Може би се страхуваш да не ни обесят като предупреждение за Морган и останалите? Много пратеници са имали същата съдба. Ако се страхуваш...

— Не, не се страхувам — прекъснах го. — Ще дойда с вас, ако може.

По пътя не си проговорихме. Най-после застанахме пред массивната порта на укреплението, като издигнахме бяло знаме и изказахме желание да говорим с дон Алонсо.

Портата се отвори и ние бяхме въведени.

Като минавахме през външния двор, и двамата с Нокър забелязахме, че испанците се бяха излъгали, както и очаквахме. Много от големите им оръдия бяха вече обърнати към сушата.

Дон Алонсо беше висок, горд и храбър сеньор. Когато Нокър с една груба реч поиска огромен откуп, за който Морган обещаваше да не превзема форта, тъмните очи на испанеца гневно блеснаха.

— Не мислете — каза той, — че този форт се пази от същите хора, които избягаха, когато корабите ви влязоха в лагуната. Сега мъчно можете да се изплъзнете от ръцете ни.

— Но къде оставихте трите си тежко въоръжени кораба, които се опитаха да ни препречат пътя? — попита подигравателно буканиерът.
— Двата изгоряха до основи, а другият е в наши ръце. За да спасите укреплението си да не бъде изравнено със земята, сто хиляди златни кюлчета не са много.

— Ако можете да превземете този форт — беше мрачният отговор, — може спокойно да го разрушите. Няма да ви дам ни пара откуп. При все това първото ми предложение е още в сила. Предайте ми пленниците си и плячката, която сте взели, и корабите спокойно могат да си отидат.

— Предложението ви е твърде щедро, сеньор коменданту. Когато се върна пак, ще бъда със сабя в ръка.

— И тогава, сеньор буканиер, ще се пригответ да ви посрещна така, както подобава. Но кажете на вашия адмирал да не ви праща повече, защото, заклевам се във всичките светии, ще ви обеся на най-високото дърво, за да ви видят приятелите.

ВЕЩИЦАТА НА ПОРТ РОЯЛ

Напускайки укреплението, отначало вървяхме в пълно мълчание. По пътя си припомних всичко, което ме беше сполетяло след онния съдбоносен ден, когато за първи път съзряхме испанските галеони от борда на „Скитник“.

Мислите ми бяха грубо прекъснати от едно внезапно обръщане на Нокър. Инстинктивно изтеглих пищова си, но не улучих. Нокър ме хвана с едната ръка за гърлото, а с другата — за китката на ръката и с едно бързо извъртане ме накара да изтърва оръжието и да извикам от болка.

След това постави крака си зад мене и ме бълсна назад. Като падах, освободих ръката си и успях да измъкна ножа му от пояса. Замахнах и го мушнах в ръката, но той скоро ме залепи безпомощен на земята.

— Сега, малка маймуно, да си разчистим сметките! — изрева той.

Развърза кърпата от врата ми и върза здраво ръцете ми с нея. След това ме изправи на крака и се изсмя в лицето ми.

— Така значи, ще предлагаш планове на Морган, а?

Очите му горяха с такава закана, че силите ме напуснаха и едва се сдържах да не заплача. Почувствах, че е дошъл последният ми час.

— Има още малко време, докато се разделиш с този свят — продължи Нокър. — Ако искаш да си кажеш молитвата, казвай я накратко. След това...

Без да довърши изречението, той се обърна да вдигне ножа си, който лежеше на земята. С отчаяно усилие скочих и побягнах, въпреки че ръцете ми бяха здраво вързани отпред. Това беше наистина безнадежден опит, но когато смъртта се мерне пред очите на человека, той е готов на всичко, само да я отложи за няколко мига с надежда, че все още може да се спаси.

До мене долетя гневният вик на преследвача ми. Почти припаднал от страх, се хвърлих в храстите, които ми препречваха пътя.

Една ръка се стовари на рамото ми и ме притегли. Познах едрата фигура на Дикстън. А след това дойде разяреният Нокър. Дикстън протегна кривата си ръка към врата му и го дръпна силно. Буканиерът тежко падна на земята.

Нокър бързо се изправи, готов да срещне новия си противник, но като видя кой е, извади пищова си. Дикстън замахна силно с крак и оръжието изхвърча. Нокър се спусна, като мислеше да използва неравновесието на приятеля ми, но Дикстън беше предпазлив и бързо отскочи встрани. Когато Нокър се обърна, страшен удар в гърдите го повали.

Изправи се, но веднага се намери в огромните ръце на Дикстън. Напразно се опитваше да се освободи. Мускулите на Дикстън се издуха под кафявата кожа на ръцете му. Нокър внезапно впи като куче здравите си зъби в гърлото на моя защитник.

Това изненада Дикстън и той отхлаби хватката, секунда по-късно Нокър се спусна да бяга, колкото му крака държат. Дикстън хукна да го преследва, но скоро разбра, че не може да се мери с него по бързина, и се върна.

— Ще му счупя врата заради това — закани се гневно той, като ми развързваше ръцете.

— По-добре не се заяждай с него — посъветвах го. — Знаеш, че Морган няма да ти прости... Нокър е един от най-полезните хора за флота.

Съмнявам се дали думите ми направиха някакво впечатление на Дикстън, който беше ужасно разгневен и през цялото време по пътя ми разправяше за мръсния начин, по който се беше освободил Нокър. Когато пристигнахме, лукавият буканиер беше вече рапортувал на Морган и се беше приbral на своя кораб.

Морган ме повика в кабината си и аз побързах да му разкажа за подлото нападение на Нокър. Но когато адмиралът започна да ме мъмри, дето съм отсъстввал без негово разрешение, разбрах, че съм избрал много неудобно време за оплакване. Той ми припомни, че ако бях умрял или испанците ме бяха пленили, щеше да пропадне възможността да освободя баща си.

— Както знаеш — каза той, — аз съм един много суеверен човек. Веднъж ми беше предречено от вещицата на Порт Роял, една стара, прегърбена жена, която стои в пивницата, посещавана често от мене,

че ми е предопределено да отида в Панама. И аз не мога да забравя следните думи: „Ще те води злодей, ще вървиш до сина на един стар твой приятел, ще бъдеш излъган от човека, на когото се доверяваш най-много. Всичко това трябва да се случи, за да сполучиш.“

— Много странно предсказание, сър — казах аз. — Останалото съвпада ли със случая?

— Първата част — доста добре. Диас, приятелят, който ни доведе до Гибралтар, казва, че знае пътя до Панама, и обещава да заведе хората ми, ако му дам заслуженото. Той не е малък злодей, но все пак ни е полезен. Не мога да повярвам в последната част на предсказанието. Ако ме попитат на кого от офицерите си вярвам най-много — това е капитан Бредли. Ти сигурно още не си го срещал, но аз залагам живота си за неговата вярност.

— Сигурен ли сте, та на него най-много се доверявате? — попитах аз.

— Разбира се! След него... но далеч след него... идват капитан Нежни и Нокър, но аз се доверявам най-много на капитан Бредли и мога да се закълна, че той никога няма да злоупотреби с доверието ми.

Щом се стъмни, нашите кораби се отправиха към канала. Мълчание цареше на всички кораби. Всичките ли оръдия бяха преместени от другата страна? Щяхме ли да излезем в открито море, без да дадем нито един изстрел? Корабите се движеха тихо напред и ние жадно чакахме отговора на тези въпроси.

Корабът на адмирала вървеше последен. Първият, едва виждащ се, стигна на един изстрел от форта. Вторият и третият го следваха. Тихо, един по един, невидими като духове, корабите ни навлязоха в канала. Бавно се приближавахме до укреплението, чийто комендант се беше похвалил, че никога няма да ни пусне да излезем.

Можех да си представя яростта му, като ни гледаше как спокойно се измъкваме от обятията му. Като последна подигравка Морган заповядва да се изпразнят веднъж оръдията върху тихия форт, преди да заминем.

Два дни по-късно гордият флот се завърна в Порт Роял и пивниците отново се напълниха с буканиери.

Веднага щом корабите ни хвърлиха котва, аз слязох на брега, за да посетя сър Томас Модифърд. Намерих губернатора неразположен и на легло.

Понеже докторите бяха наредили да не се беспокои, подирих стария си възпитател, който ме посрещна със сълзи на очи.

— Така дълго не съм те виждал, Артър — каза най-искрено той.

— Мислех те как си между онези груби хора и се упреквах, че не дойдох с теб.

— Истина ли? — запитах. — Но аз мислех, че ти...

— Мислеше, че се страхувам да се смеся с буканиерите? Така е. Но заради любовта си към теб бих сторил и повече от това.

Стиснах мълчаливо ръката му. Не можех да намеря думи да изразя признателността си към този човек.

— Но какво научи, Артър? Баща ти... той?

— Жив е още, доколкото зная, но извън властта ми е да му помогна.

Разказах на Алджи всичко, което бях научил за съдбата на баща ми.

Той се натъжи, когато му казах, че Морган ще се опита да превземе Панамския канал и че аз ще отида с него.

— Страхувам се, че сър Томас Модифърд не ще има властта, дори и да желае, да позволи едно такова начинание.

— Но защо? Той сам каза, че ще позволи?

— Не си ли чул? Тук открыто се говори, че Испания и Англия са се помирили. Ако това е вярно, на Морган и на другите буканиери ще бъде забранено да нападат испански кораби.

— Но ще им попречи ли това да продължават нападенията си? — попитах аз.

— Ако продължават, ще бъдат смятани за пирати от всички страни, еднакво от Испания, Франция и Англия. Всеки буканиер ще бъде обесен, щом го хванат. Такъв е законът. Досега се третираха като офицери от английския флот, а не като пирати.

Сърцето ми се сви. Това щеше да бъде краят на храброто ми решение да помогна на баща си.

Внезапно една мисъл проблесна в ума ми.

— Да предположим, че той отпътува, преди да се е видял със сър Томас. Да предположим, че той никога не научи, поне официално, че Испания и Англия са в мир. Тогава никой не може да го обвини в пиратство, след като се завърне, нали?

Алджи ме хвана за рамото зарадван.

— Това е единственият начин. Трябва да видим Морган и да го накараме да тръгне веднага.

— Ние? — попитах аз. — Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че и аз идвам с теб. Няма по-удобно време. Да тръгнем да търсим адмирала веднага.

Взехме Дикстън, Поли и още няколко души от борда на „Скитник“, които ме бяха придружили до дома на губернатора. Знаехме любимата кръчма на адмирала и веднага се отправихме към нея.

Когато се приближихме към кръчмата, чухме добре познатата ни мелодия:

*Ей примката приготвила
от тънкото въже
и бурето събориха.
Увисна Бобтейл Дик.*

Хорът повтаряше два пъти тези думи така силно, че къщите наоколо трепереха.

Влязохме в кръчмата. Джим веднага престанала свири, щом ме видя така запъхтян.

— Какво има? — попита той. — Новини от баща ти?

— Не, Джим, но по тази работа е. Знаеш ли къде мога да намеря адмирала?

Гъдуларят показа с палец през дясното си рамо.

— Спи сам в стаята си, въпреки че не мога да ти кажа как понася този шум.

Оставил Джим и се отправих към квартирата на адмирала. Не получих отговор на почукването си и отворих вратата. Намерих го да лежи по гръб, хъркаше силно. Едва пристъпих крачка и той се изправи в леглото, сграбчвайки в същото време пищова изпод възглавницата. Когато видя, че сме само аз и Дикстън, остави оръжието настрана с усмивка.

— По-добре е винаги да си нащrek — каза той. — Мога да спя и при най-големия шум навън, но и най-леката стъпка около мене ме пробужда. Е, какво те носи насам, Артър?

Разправих му всичко, което бях научил от Алджи.

— А мислиш ли, че не съм чул за всичко това, момчето ми? — попита той, като смигна. — Имам достатъчно шпиони, които ми съобщават всичко.

— Но какво стана с обещанието ви да отплаваме за Панама? Може би е вече твърде късно?

— Не, момчето ми. Въпреки че това, което си чул за мира между Испания и Англия, може да е вярно, губернаторът още не е официално уведомен. И той няма да се опита да ни попречи да отпътуваме!

— Но, сър, съобщението може да дойде всяка минута...

— Не се бой. В безопасност сме поне за още една седмица. Дадох достатъчно време на момчетата да си изпразнят джобовете, защото парите могат да ги пробият и да изтекат.

Едно внезапно затаище навън привлече Морган към вратата. Тишината беше предизвикана от влизането на няколко добре облечени и спретнати моряци в пивницата. Техните униформи силно се различаваха от изпокъсаните и най-разнообразни дрехи на буканиерите.

— Корабът им току-що е дошъл от Англия, адмирале — осведоми ни един от буканиерите.

— Виждате ли — прошепнах аз, — вестта скоро ще се разнесе.

Морган нервно потегли мустака си.

— Може би, може би — съгласи се той. — Колкото по-скоро се измъкнем, толкова по-добре. Но да отидем до Панама — това не е лесна работа. Първо трябва да се превземе укреплението Сан Лоренсо, то варди река Шагре, по която трябва да тръгнем. След това трябва да направя Санта Каталина моя база за провизии. Хора и кораби мога да намеря бързо. Но са ми нужни няколко седмици, за да набавя необходимите провизии.

За втори път тази вечер настана внезапна тишина в пивницата. Разнесе се шепот:

— Вещицата на острова! Старата Кроуфут!

Бях слушал често за нея и с любопитство, примесено със страх, погледнах старата жена, от която така много се страхуваха суеверните буканиери.

Беше прегърбена и вървеше бавно-бавно към нас, без да погледне ни наляво, ни надясно. Редки кичури сива мръсна коса падаха

изпод черната забрадка от двете страни на мършавото ѝ лице. Беше облечена в черна роба и само костеливите ѝ ръце се подаваха. Подпираше се на изкривено като нея самата бастун-че. Спря на няколко крачки от Морган, бавно повдигна сбръканото си лице и втренчено го загледа. Аз се изненадах от умните ѝ проницателни очи.

— Кахъриш се за експедицията, която искаш да предприемеш до Панама, а? — попита тя с тънък, писклив глас и се изсмя подигравателно на изненадата на Морган. — Испания и Англия отново са приетели, а откъде ще си пълнят кесиите буканиерите?

Тя пак се изсмя с оня смях, от който полазиха мравки по гърба ми.

— Не говори със загадки, Кроуфут. Помогни ни, ако можеш — каза настоятелно Морган.

— Ето на, ето на! — изпищя старицата. — Никога не си бил достатъчно търпелив. И не вярваш на това, което ти казва старата Кроуфут, нали?

— Напротив, вярвам, защо...

— Ох! А не каза ли на момчето, което стои до тебе, че не допускаш да бъдеш излъган от най-верния си човек? Каза му, че познаваш добре капитан Бренди и той никога няма да те изльже.

Самото изражение на адмирала показваше, че той признава вината си. Тя се засмя на неговото неудобство и продължи.

— Така. Ти не можеш да цениш предупрежденията ми. Все ми е едно, но ще ти кажа още нещо. Ако искаш да сполучиш в похода до Панама, трябва утре да се отправиш за Санта Каталина!

— Утре? Невъзможно. И кой ти е казал, че някога съм мислил да отивам в Санта Каталина?

— Ха-ха, Хари Морган! Старата Кроуфут знае всичко, да, всичко. Ти искаш да направиш Санта Каталина своя база, нали? И искаш да изпратиш експедиция, която да превземе укреплението Сан Лоренсо! Добре, щом искаш това, веднага прати хора под командването на капитан Бредли. Той е единственият човек, който ще извърши добре тази работа, въпреки че ще научиш мрачни новини, когато чуеш, че крепостта е паднала.

— Но капитан Бредли не е в Порт Роял...

— Той ще бъде тук призори и ако си достатъчно умен, ще го изпратиш веднага. А сега слушай какво казва писанието, ако наистина

искаш да превземеш Панама. Не се грижи за утре, забележи това добре. Недей складира напразно храна. Нека всеки човек се нахрани добре, преди да тръгне, и да не носи храна със себе си. Запомни добре! Да не си носи храна.

— Но това е лудост — не можа да се стърпи Морган. — Как ще живеем през време на пътуването? Трябва да вземем храна.

— Ако вземете, ще пропаднете. Напразно ли се е научила старата Кроуфут да чете бъдещето? Гледай!

С внезапно бързо движение, изненадващо за годините ѝ, тя сграбчи една чашка от близката маса.

— Ако хвърля това на пода, то ще стане на парчета, нали? Така си мислиш ти. Но аз казвам, че няма даже да се нащърби. Гледай!

Тя хвърли чашката с всички сили на земята. За мое учудване остана цяла, както беше казала вещицата. Не зная как стана това, но въздействието върху буканиерите беше огромно.

— Забележи какво ти казва старата Кроуфут! Послушай вещицата на Порт Роял, адмирале!

— Да тръгваме за Панама! — обадиха се някои, докато Морган гледаше чашата, без да знае какво да каже.

В същото време старицата го наблюдаваше с победоносен вид и се заливаше от смях.

— Е, какво ще кажеш? — попита най-сетне тя, въпреки че тържеството в гласа ѝ не оставяше съмнение за отговора, който очаква.
— Празен корем и златото на Панама или изобилна храна и страшна смърт из блатата по пътя? В ръцете ти е, Хари Морган, избирай за добро или зло.

Морган се обърна към буканиерите със Силния си и мощнен глас:

— Братя, вие чухте какво каза нашата приятелка, вещицата на Порт Роял! Трябва да тръгнем бързо! Англия и Испания си подават ръце за мир. Но да тръгнем без храна за Панама е лудост.

Буканиерите не обърнаха внимание на предупреждението му. Големите им юмруци заудряха по масите, остриетата на сабите светнаха във въздуха и всички извикаха:

— Слушай вещицата на Порт Роял, Морган! Празен корем и торби със злато!

— Добре, какво ще избереш? — попита повторно вещицата, готова да си върви.

Сабята на Морган лъсна и той тържествено се изправи:

— Към Панама! Ще послушаме старата Кроуфут. Утре, ако мога да намеря трезвен екипаж за кораба си, тръгвам за Санта Каталина!

КЪМ ПАНАМА

Надявам се, в бъдеще историята ще разправя как Морган е направил Санта Каталина своя база за операциите срещу Панама.

Славата на Морган беше така голяма сега, че над две хиляди доброволци се записаха на служба при него. Под командването му бяха не по-малко от тридесет и седем галеони — повече, отколкото който и да било флот бе притежавал някога.

Следвайки съвета на вещицата, той изпрати капитан Бредли с около четиристотин души да превземат крепостта Сан Лоренсо. Щом събра флота си, Морган се отправи натам и след осем дни съзряхме укреплението.

— Наше е! Наше е! — долетя радостен вик от главната мачта.

Скоро и ние видяхме английското знаме да се развява над укреплението. Голяма беше радостта на борда. Всички сметнаха това като добро предсказание за сполучката на експедицията.

Лодката ни беше посрещната от хората на Бредли, предвождани от испанския шпионин Диас и от един широколик човек, наречен Палабра, който се считаше за нещо като водач от населението на брега. Но доколкото знаех, той беше просто моряк, когато капитан Бредли потегляше.

— Е, всичко ли мина благополучно? — каза Морган и посочи нагоре, където се развяваше английското знаме. — Къде е капитан Бредли? Той е изпълнил добре задачата си!

Последва кратко мълчание, което бе нарушено от Палабра.

— Мъчно ми е да съобщя, че капитан Бредли е мъртъв, сър.

Адмиралът се сепна.

— Мъртъв? — повтори той.

— Убит, сър, при атаката на крепостта.

И той продължи да обяснява какви опасности преодолели, докато превземат крепостта.

— Борбата беше много ожесточена — заключи Палабра. — Когато външната крепост падна, Бредли ни поведе в последна атака.

Въпреки че гарнизонът беше загубил много от хората си, посрещнаха ни с такъв огън, че не можахме да му противостоим. Тук Бредли намери смъртта си. Една граната му отсече главата като с нож. Изнесох тялото му вън от битката, но всичко беше напразно. Преди да успея да го погреба, както подобава, испанците напуснаха прикритията си и се спуснаха срещу нас. Командантът им ги въодушевяваше и въпреки че много пъти се опитвах да го сваля, все не успявах.

— Ето къде се намесих аз — извика лукаво Диас. — Знаех, че докато е жив този комендант, крепостта не можеше да бъде наша. Затова аз грижливо напълних пушката си и се поотеглих от битката, за да мога да опра пушката и по-добре да се прицеля. Той тъкмо викаше: „Издигнете високо знамето на Испания! Издигнете...“, когато куршумът ми го удари в главата.

— Това беше изстрелът, който спечели битката — съгласи се Палабра. — Водачът бе убит и останалите отстъпиха.

— Вашите загуби? — поискава да се осведоми Морган.

— Около сто души най-малко. Но испанците пострадаха повече. Над триста души бяха убити и тридесет взехме в плен. Само осем успяха да избягат с лодка, която преследвахме, но не можахме да хванем. Те сигурно са занесли новината в Панама.

Морган не каза нищо за броя на убитите, макар че не беше очаквал да дадат толкова жертви. Обърна се към пристанището, където около десетина испански галеони бяха пуснали котва:

— Кога дойдоха тези тук?

Палабра се ухили самодоволно:

— Дойдоха сами, един по един. След като превзехме крепостта, си спомних думите на испанския комендант: „Вдигнете знамето високо.“ И не го снех няколко дни. Като награда почти всеки ден идваше по някой испански галеон, за да си почине под закрилата на нашите оръдия. Ето как се събраха тези кораби.

— И двамата сте постъпили отлично — каза Морган, като разглеждаше доволно новите кораби. — Ти, Палабра, ще бъдеш повишен в чин капитан под мое командване. Избери си един от тези кораби. Ти, Диас, си се отличил при превземането на Сан Лоренсо. Ще бъдеш лейтенант във флота ми, а освен това те назначавам и за шеф на разузнавателната служба, за което ще ти се плаща отделно. Много съм доволен и от двама ви!

Останахме няколко седмици в Сан Лоренсо. Буканиерите възнамеряваха да последват съвета на вещицата и да не носят никаква храна със себе си. Но трябваше да се вземат оръдия и да се построят удобни салове за пренасянето им по река Шагре, след това да се поправи самата крепост Сан Лоренсо. В тази работа бяха впрегнати всички пленници и буканиерите. Копаеха се нови окопи и се издигаха удобни платформи за оръдията.

Морган заповяда всички оръдия от испанските кораби да се снемат на брега. Само корабът на новия капитан Палабра остана непокътнат.

Диас, новият шеф на шпионската служба, не стоеше без работа. Той скоро дойде при Морган с новината, че испанците не само очаквали нападението ни, но и усилено работели за осуетяването му.

— Близо четири хиляди испанци, без да споменаваме за съюзниците им индианци, ще се мъчат да ни спрат — заяви Диас. — Те строят тайни укрепления по протежение на пътя ни. Ще имаме нужда от цялата си храброст, за да превземем Панама.

— Няма ли някой друг път, по който да минем? — попита Морган.

— Не, само пътят по река Шагре. Затова ви съветвам да тръгнете веднага, преди испанците да са успели да направят достатъчно засади.

По настояване на Диас експедицията потегли, преди да бе направено всичко, което Морган желаше. Той оставил петстотин души в подновената крепост на Сан Лоренсо под командването на капитан Норман. Корабите на флота си подсигури със сто и петдесет от най-храбрите си хора, а останалите хиляда и четиристотин буканиери се пригответиха за голямото пътешествие.

Голям пир бе даден преди тръгването. Суеверните буканиери искаха строго да се придържат към думите на вещицата: да не се носи храна по пътя! Това беше истинска лудост. Въпреки че бях още хлапе, можех да им кажа това. Но суверието бе по-силно от всичко. Морган и неговите хора много пъти щяха да прокълнат предсказанието на старата вещица, преди да видят канала.

Всички до един ядоха лакомо. През цялата нощ горяха огромни огньове, на които се печеха цели животни. Точно преди изгрев лагерът беше вдигнат на крак и още един път хората напълниха здравата стомасите си.

Така на 18 януари 1671 година ние потеглихме на оня поход, за който историята щеше да напомня през следващите векове. Невъзможно е да предам чувствата, които изпитах, когато беше спуснат първият сал. Аз не отивах да грабя злато. Ако можехме да завършим благополучно огромното дело, щях да имам властта да освободя баща си от тъмницата.

Да опиша цялото пътешествие, би значело да напиша много, много страници, защото имам материал за доста книги. Но ще дам само някои страници от дневника, който си водех по време на похода.

Ето страници от моя дневник:

18 ЯНУАРИ 1671 Г.

Най-после на път към Панама. С още един ден поблизо до щастливия миг, когато ще мога да видя баща си и да го освободя, ако Бог пожелае. Бяхме събрани в три дивизии. Едната тръгна по десния бряг под командването на капитан Нежни. Нокър командаваше групата на левия бряг. Дивизията на Морган се движеше по реката с тридесет и две лодки и пет големи сала. Бях в първата от тези лодки заедно с Дик, Джим и другите от „Скитник“. Всеки беше нащрек въпреки уверенията на Диас, че разузнавачите му ще ни предупредят. Всяко оръдие бе пълно, готово за неочеквана атака. Нищо не се случи обаче.

Сега сме на лагер. Хората, които вървяха по брега, се оплакват много. Казват, че пътят е много труден и най-различни насекоми ги беспокоят постоянно. Аз съм много добре в лодката. Хората започват да страдат от глад. Един или двама са убили дребен дивеч, но кого могат да нахранят с него?

Видях Диас, Палабра и Нокър да си говорят тайно. Сполучих да долазя до тях и да дочуя част от разговора им. Гласяха се да възбудят гнева на хората против Морган. Нокър искаше да се откаже от буканиерството и да стане пират. Казах това на Морган, но той ми се изсмя. Каза ми, че съм ненавиждал Нокър. Заяви, че се доверявал на

Нокър, както на всеки друг от хората си. Не можех да не му припомня думите на вещицата от Порт Роял, че ще бъде излъган от този, на когото се доверява най-много.

19 ЯНУАРИ

Всички започваме да се плашим от глада. Колко глупаво от страна на Морган, че се вслуша в думите на една луда жена! Благодаря на небесата, че има поне достатъчно вода в поточетата наоколо.

Днес напредвахме много бавно. Често водата в реката ставаше твърде плитка за лодките, а понякога големи дървета, паднали в нея, ни препречваха пътя. Тогава не само саловете и лодките, но и оръдията трябваше да се изнасят и да се теглят по брега.

Усилията бяха големи, горещината и насекомите — непоносими, гладът — най-ужасен от всичко. Морган говори на хората нощес. Той им припомни, че вещицата на Порт Роял е предсказала сполука след страданието. Каза също, че всеки момент можем да срещнем засада и като заставим неприятеля да отстъпи, ще вземем храната му.

— Защо да оставяме испанците да отстъпват? Няколко пленници ще бъдат много полезни за гладните ни хора — заяви Нокър.

От страшния му поглед разбрах, че мислеше да стане канибал.

Чувствам, че протестите против Морган са насырчавани от Нокър и приятелите му. Опитах се да подслушам, както вчера, но Диас ме изпрати по работа.

20 ЯНУАРИ

Страдаме неописуемо. Горещината беше ужасна. Натъкнахме се на засада, въпреки че не се виждаше следа от неприятеля. Никаква храна, намерихме няколко кожени торби. Буканиерите започнаха да се бият за тях. Морган, подкрепян от Нежни и от някои от хората на „Скитник“, спря боя. Той наряза торбите на равни парчета и ги раздели

между гладните. Те ги разкъсаха като диви зверове. Някои накиснаха кожата, очукаха я с камъни, след което я изпекоха. Опитах сам това. Успях да погълна няколко парченца с големи гълтки вода. Гладът ми се попръти.

Започвам да се съмнявам дали някога ще стигнем в Панама. Управлятелят на този град се беше погрижил да унищожи всичката храна по пътя ни. Понякога вървенето ни през леса ставаше почти невъзможно. Големи пълзящи растения се преплитат от дънер до дънер и скриват следите на онези, които някога са прекосявали тези места.

Нокър и приятелите му се сговарят за нещо. Успях да дочуя, че не възнамеряват да вредят на Морган, докато не превземе Панама. Очевидно мислят, че ще сполучим, въпреки трудностите. Щом Панама стане наша, ще откраднат цялото богатство, което могат да вземат, и ще отплават под знамето с черепа и кръстосаните кости.

21 ЯНУАРИ

Свърши и четвъртият ден от пътуването ни, страданията ни бяха неописуеми. Намерихме две големи засади — изоставени, без храна. Още кожени торби бяха изядени, но гладът ни не беше утолен.

22 ЯНУАРИ

Най-после се намери малко храна, но аз нищо не разбрах. Има надежда, че скоро ще бъде открита отново храна. Стигнахме Барбакаос, но той беше доста запустял. Отначало не видяхме никакви припаси, но скоро Диас (въпреки всичко той е отличен следотърсач) намери скрита храна — няколко клончета с банани и малко вино. Това беше твърде малко, за да се разпредели между всички, и Морган реши да нахрани най-слабите. Днес по пътя мнозина бяха припаднали.

23 ЯНУАРИ

Най-после не съм гладен! Струва ми се невъзможно да съм прекарал цели шест дни без храна. Някъде към обед се натъкнахме на склад с царевица. Хората просто подлудяха. Заядоха зърната направо, без да ги варят. Малкия остатък насилахме в торби и го взехме със себе си. Хората проклинат вещицата на Порт Роял и самия Морган. При все това Морган е единственият човек, който ги спасява и води към победа.

Надеждите ми се възвърнаха. Мисля, че ще стигнем Панама, въпреки всичко. Нещо повече, надявам се, че ще намеря баща си все още жив.

Днес имахме няколко схватки — едни насърчителни, други разочароваващи. Най-после престрелка с неприятеля. Неочаквано се натъкнахме на засада от индианци, които пуснаха стрелите си срещу нас. Но когато им отговорихме с пущечен залп, те избягаха с проклятия на уста. Двама наши са ранени, но не сериозно.

Късно през деня съзряхме Веракрус, или по-право, пушека, който се издигаше от там, където шпионите на Диас ни казаха, че се намира. Когато стигнахме там, видяхме само жалки развалини. Нищо за ядене, освен кучета и котки. Много от буканиерите се нахвърлиха върху тях. Диас намери склад за вино и хляб, искусно прикрит, и съобщи това на Морган, за което беше награден с обещание за триста кюлчета злато. Храната беше разделена поравно между всички. Всеки получи по една порция. Затова днес можах да започна дневника си с радостно изречение. Но се страхувам от мисълта, че утре може пак да огладнея.

24 ЯНУАРИ

Седмият ден от пътуването ни! Сигурно се приближаваме до Панама, щом днес срещнахме испанци. Капитан Нежни откри, че десетина души липсват, и помоли Дикстън, Поли, Джим и още някои да се върнат с него да видят защо са изостанали. Той намери мъртвите им тела в нивите близо до Веракрус. Някои бяха убити с курсум,

други — със стрела. Както стояхме опечалени, внезапно се появи група от около петдесет испанци и индианци и се нахвърлиха върху нас. Ядосан от загубата на хората си, Нежни се спусна напред със силен вик. Ние го последвахме. Две или три минути изходът на борбата беше в неизвестност, но нашият гняв смути противниците ни и те побегнаха, като дадоха няколко жертви. Нежни не посмя да ги преследва, страхувайки се да не се натъкне на по-голяма сила.

Морган нареди строго никой да не изостава назад. Каза, че сме на тридесет километра от Панама и успехът ни зависи само от сплотеността ни. Той не е сигурен дали испанците не са го заблудили, за да унищожат цялата армия. Ако е така, мили татко, аз няма да те видя.

25 ЯНУАРИ

Тази нощ пиша при ужасни мъчнотии. Дъждът се лее като из ведро. Съдбата ни е жалка. Гладни, уморени, окъсани. Не можем да заспим поради дъжда. Огньовете ни угаснаха, мокри сме до кости. Полагаме всички усилия да запазим барута на сухо в хралупите или където намерим, но не знам дали ще сполучим.

Под едно дърво намерих скривалище, което отчасти ме закрива. От време на време, въпреки усилията ми, струите падат върху листовете ми и зацепват мастилото.

Ние сме в подножието на един хълм. Морган обещава, че като се изкачим утре на хълма, ще видим как Тихият океан мие брега, на който е разположена Панама.

Днес се случи една катастрофа с армията ни. Вървяхме през гората, когато върху ни се изсипа, като че ли от невиделица, залп от стрели, който повали около десетина от хората ни.

— Хайде, английски кучета! — долетяха гласове до нас. — Почакайте само да стигнете в степта! Очаква ви по-лошо и от това.

Не знаехме броя на нападателите си. Морган, безстрашен като лъв, се хвърли направо към мястото,

откъдето бяха дошли стрелите. Буканиерите се поколебаха за миг и го последваха. Хукнах също по петите на Диксън. Няколко индианци в засада ни причакаха. Но един от тях излезе напред, когато Морган минаваше край скривалището му, хвана адмирала за гушата и за-махна към него с ножа си. Навреме се хвърлих на гърба на индианеца, за да попреча на точния удар, и бях бълснат грубо на земята. Дикстън обаче беше нашрек и повали врага с ужасен удар.

През целия ден не намерихме нищо за ядене. Нокър ни караше да изядем телата на убитите индианци. Но никой не се опита да яде човешко месо. Морган ни каза, че трябва да бързаме, и закрачихме с последни усилия.

Как исках да спре дъждът! Да намеря нещо за ядене!

26 ЯНУАРИ

Какъв ден! Пиша на светлината на грамаден огън, на който се пече цял звяр. Буканиерите са почти луди от щастие. Сякаш не разбират опасното положение, в което се намираме. Испанците три пъти се опитаха да ни обстрелят от Панама, но гранатите не можаха да стигнат до нас. Всичко предсказващо горещия прием, който ни се готвеше.

Изкачихме се на хълма рано призори. Нокър го беше кръстил Хълма на буканиерите. Когато се видях на върха му, извиках от учудване. В далечината, гладки и спокойни, блестяха водите на Тихия океан. Върху тях с опнати платна стояха най-различни кораби, обещавайки ни богата награда, ако Панама падне в наши ръце. А под нас, простирайки се към леса, който скриваше Златния град от погледите ни, се зеленееше тихата степ. Но най-много радваха очите ни стадата, които се виждаха из полето.

При вида на животните гладът ни стана непоносим. Предвождани от Нокър, Диас и Палабра, буканиерите извадиха ножовете и с диви викове се спуснаха надолу по хълма към степта. Отначало Морган се опита да спре дивия им бяг, но скоро се убеди, че усилията му отиват напразно. Когато стигнаха до стадата, буканиерите се спуснаха

между подплашените животни и всеки си избра по една жертва. Жално беше да се гледа как падаха нещастните говеда под ножа на изгладнелите пътници, които веднага режеха още топлото месо и го ядяха сурво като диви зверове.

Стъмни се, когато стигнахме в степта, но внезапно падналият мрак не сложи край на пира.

Сега ми е топло и съм добре нахранен, но сърцето ми е свито. Как може тази банда от дрипави и изтощени хора, макар и храбри, да победи мощната армия, готова да ни посрещне (според думите на Диас)... При все това отстъпление без храна е немислимо.

27 ЯНУАРИ

Най-после виждаме Панама! Утре ще узная дали всичките ми усилия не са били напразни. Между нас и града лагерува многобройният неприятел. Като гледам измършавелите лица на приятелите си наоколо, аз се страхувам от поражение.

Днес тръгнахме призори в стройни редици, с развети знамена. Барабаните биеха и всеки беше жаден за бой. Много от офицерите успяха да си хванат коне и сега ги яздела. Тук на много места земята се обработва. Портокали, лимони и смокини се редуват с банани, палми и други подобни дървета.

Внезапно се появи пред нас Диас, който се връща от разузнаване. Съобщи ни, че по пътя, по който се движехме, е невъзможно да продължим. Всяко дърво и всяко прикритие носели изненада от въоръжени с пушки хора. На някои места големи оръдия, докарани от Панама, пазели пътя.

Морган попита Диас какво предлага. Разузнавачът отговори, че най-добре ще бъде да свием на запад, да влезем още веднъж в гората и да се приближим до Панама от другата страна. Отначало Морган се двоумеше, но Диас му обясни, че понеже новият път не е довършен, испанците никога не биха помислили да го укрепяват.

Така и стана. Въпреки че пътят беше лош, ние не срещнахме съпротива по него и късно следобед отново излязохме в степта. Една редица ниски хълмове ни отделяха от града — нашата цел. Преди залеза на слънцето стигнахме до върха на един хълм.

— Най-сетне — промълви Морган, потривайки ръце.

Но скоро пред очите ни се откри сила, която изпълваше полето пред нас. Беше се събрала такава голяма армия, че лудост щеше да е от наша страна, ако се опитахме да ѝ се противопоставим.

Морган реши битката да почне утре. Почиваме си за утре и докато пиша, чувам заплашителните викове на испанските ездачи, които ни обикалят.

Утре всичко ще се реши.

Татко, татко, моли се на небето да мога да стигна до тъмницата ти и да те освободя!

БИТКАТА ПРЕД ПАНАМА

Сега изоставям дневника си, защото отново ставам едно от действащите лица в разказа.

Зората свари буканиерите под оръжие. Като гледах дяволски смелите им лица, се чудех на храбростта, която още изпълваше тези хора. Гладът и мъченията бяха сторили малко, за да сломят духа им.

Морган ме повика и попита дали съм виждал Диас. След няколко минути го намерих и го заведох при Морган.

— Какви са новините? — попита адмиралът.

Учуди ме загрижеността, с която очакваше отговора.

Помислих си, че опасността наистина трябва да е голяма, щом и самият Морган се страхува.

— Новините не са много добри, но можеха да бъдат и по-лоши. Бързият ни ход е дал малко време на испанците да се пригответят. Въпреки това имат сили, които далече ни превишават по численост.

— Знаеш ли колко са? — попита Морган.

— Доста добре. Те са около три хиляди, може би със сто или двеста по-малко. Без да се броят хората в града, но те не са много важни.

— А кавалерията?

— Четиристотин избрани мъже. И освен това испанците възнамеряват да употребят и друга сила против нас — бикове! Те имат две хиляди бика и сто индианци, ангажирани да ги вкарят направо в редовете ни.

— Хм! — каза Морган. — Предупреден значи подготвен. Мисля, че буканиерите знаят как да се справят със стада. Но ние имаме едва хиляда и двеста человека. Не забравяй, че загубихме двеста по пътя. Но връщане назад, и да искаеме, няма.

Той продължи да нарежда хората си. Сам щеше да предвожда дясното крило от петстотин человека. Нокър с равностойна сила щеше да бъде на лявото крило. Капитан Нежни, който се славеше като един от най-добрите стрелци сред буканиерите, трябваше да си избере двеста

души и да води бой така, както намери за добре според тактиката на неприятеля.

Водачите не изгубиха много време да наредждат хората си, защото разузнавачите на Диас от околните хълмове съобщаваха изплашено, че испанците настъпват с пълна скорост към нас. Кавалерията им пристигна първа и изведнъж въздухът се изпълни с викове: „Да живее кралят! Да живее кралят!“.

Хълмът под нас се покри с испански конници. Те представляваха величествена гледка.

— Какъв случай ни се отдава! — извика един от буканиерите, за да го чуе и Морган. — Колко мощна изглежда нашата кавалерия срещу тяхната — и посочи към мулето, яздено от един от капитаните.

Морган скочи веднага от коня си и опря пищов в главата на човека.

— Още една подла Дума от тебе и ще умреш! — извика така страшно той, че присмехулникът започна да мънка извинения.

— А всички останали — продължи Морган, — не забравяйте делата, които сме вършили заедно в миналото. Борете се, момчета, както сме се борили винаги. Не се влияйте от подлеци като този.

В отговор се чуха дивите викове на буканиерите и всеки се хвана за оръжието, готов да се бие до смърт.

В същото време нападащата кавалерия беше спряла. Между тях и нас се простираше блато, в което бяха навлезли конете и едва можеха да се движат. Докато бяха в това положение, капитан Нежни, извел стрелците си върху едно удобно място на съседния хълм, заповядда да се стреля над главите ни по затъналата кавалерия. Огънят беше така сигурен, че испанските редици започнаха да показват признания на уплаха. Много от конете бяха стъпкани от копитата на останалите животни и десетки седла останаха без смелите си ездачи.

— Вижте — извика Морган, сочейки към конниците, — вече показваме силата си. Тука, момче, изтичай при Палабра и му кажи да вземе сто човека срещу кавалерията на испанците. Ако може да я унищожи, ще му дам двойно повече плячка.

Палабра никак не се поколеба да тръгне, особено след като чу за наградата, която го очаква. Хората му веднага го последваха. Но докато стигнем на двеста метра от кавалерията, водачите ѝ се бяха измъкнали от блатото и стягаха редовете си за нова атака. Палабра промени

плановете си и поведе бойците през блатото, като постави силите си между испанската кавалерия и пехотинците.

Като погледнах назад (зашпото бях отишъл с Палабра), видях новосформираната кавалерия да се спуска срещу хората на Морган. Буканиерите поздравиха идването им със залпове от точна стрелба, И аз с радост забелязах, че редовете на конниците значително отъняха. Точно когато силите на адмирала се придвижваха напред, внезапен предупредителен вик привлече вниманието ми към една голяма опасност, която ни застрашаваше.

Очевидно испанците бяха разбрали, че е назрял моментът да пуснат голямото стадо бикове срещу ни и да разпръснат редовете ни. Черната, плътна маса бързо се движеше срещу нас, подгонена от високите гласове на индианците. Първата ми мисъл беше да се обърна и да бягам. Но хората на Палабра бяха съвършено спокойни, дори гледаха малко презиртелно на испанците, които изглежда не знаеха как биха постъпили в този случай.

— Едва ли има човек между нас — каза Палабра, — който някога да не е бил ловец на диви стада. И те ще ни плашат с едно стадо бикове!

По даден знак буканиерите коленичиха и дадоха залп към нападащото стадо. Повечето от водещите бикове бяха застреляни и по този начин препречиха пътя на задните. Неочакваният залп така изплаши останалите бикове, че те започнаха да се разпръсват на разни страни, ужасени от опасността пред тях. Впоследствие биковете се отправиха във всички посоки, но и в тая, за която бяха предназначени. Индианските ездачи бързо бяха свалени и смачкани под копитата на разярените животни. Част от тези животни се спуснаха сред самите испански войски и им причиниха големи неприятности.

Палабра ме изпрати при адмирала да му съобщя какво се беше случило. Морган се приготвяше да отблъсне една нова атака на кавалерията. Между испанците се откroяваше един богато облечен офицер, който яздеше черен жребец. Той се движеше надолу-нагоре пред конниците си, навярно ги окуряжаваше, защото често размахваше сабята си към нас.

— Целете се в този офицер — извика Морган на някои от най-добрите си стрелци. — Докато е жив той, кавалерията им ще бъде непобедима.

Сега испанският офицер размаха сабята над главата си така, че лъскавото острие блесна на слънцето. Последва гръм на копита и ескадронът пое в пълен галоп срещу нас. Силните викове на ездачите всяваха ужас в сърцата ни. Величествена гледка! Мощните, едри коне препускаха с всички сили, лицата на войнствените ездачи сияха. Техният водач, застанал начело, наистина беше възхитителен.

— Огън! — извика Морган, когато първите им редици стигнаха на около петдесет метра.

Струя от огън и пушек избухна от нашата първа редица, която беше залегнала. Испанският офицер продължи да язи невредим, въпреки че куршум беше свалил шлема му.

— Огън! — изрева повторно Морган и пушките на втората редица, която беше коленичила, проговориха.

— Да не е омагьосан? — измърмори адмиралът, като видя, че черният жребец и ездачът му продължиха да напредват с пълна бързина.

Сега офицерът почти се докосваше до дулата на нашите войници.

— Огън! — изрева Морган за трети път.

Пушките на третата редица гръмнаха мощно и в същото време смелият офицер изправи коня си на задните крака. Когато се разпъсна пушекът, видяхме, че черният жребец е паднал, но ездачът му, останал невредим, предвожда пеш атаката.

Последваха минути на голяма бъркотия. Коне се обръщаха презглава, бляскаха саби, пукаха пищови, хора ревяха и пъшкаха.

Внезапно се намерих пред испанския офицер, който ги беше предвождал така смело. Един удар от сабя беше прорязал челото му и кръвта бликаше страшно. Сабята му беше пречупена на две. Голямо червено петно багреще униформата му точно под сърцето. Въпреки тежките рани той беше още на крака и окуражаваше хората си. Вдигнах пищова си, за да го застрелям.

— А! Ще стреляш ли? — изсъска той и удари оръжието ми със счупената си сабя.

Пищовът изхвърча от ръката ми. Той вдигна счупеното острие, за да ме повали.

Грамаден кон, пръхтайки от уплаха или болка, се изправи внезапно зад него със страшните си копита. Черепът му беше смазан

от дивия удар и той падна, за да не стане вече никога.

— Благодаря ти, Боже! — извика Морган. — Кавалерията им е разбита. Сега ни се удава случай да вземем Панама.

Предадох му известието от Палабра и Морган реши да тръгне веднага срещу испанската пехота. Хората му бяха уморени, но нямаше време за почивка. Редиците на буканиерите бяха стегнати бързо и Морган ги поведе към страната на Палабра, който устояваше на една сила, двадесет пъти по-многобройна от неговата. Испанците не искаха да влязат в ръкопашен бой и да ни смажат по този начин. Те стреляха отдалеч, но бяха страшно слаби мерачи. При всеки залп нашите им нанасяха големи поражения.

— Време е да свършим! — Морган изпитателно погледна бързо намаляващите редици на неприятеля. — Занеси това известие на Нокър. Кажи му да се придвижи покрай десния фланг на испанците, така че да излезе в тила им. Да атакува направо, аз ще поведа хората си напред да му помогна.

Като получи това известие, Нокър започна да мърмори, че той и хората му винаги изнасяли най-тежката борба, а Морган и приятелите му вземали лъвския пай от плячката. Той каза всичко това достатъчно високо, за да го чуят много от последователите му. Разбрах колко много привърженици бяха спечелили той и помощниците му. Но въпреки протестите си, Нокър се подчини на заповедта и поведе хората си през мочурищата, а аз се присъединих към Морган.

Все пак до решителна атака не се стигна. Преди Нокър да достигне твърда земя, испанците, обезкуражени от тежките загуби, внезапно удариха на бягство. Щом изчезнаха те, братята се хвърлиха на земята и дълго не се пробудиха.

Късно следобед Морган събра хората си на проверка. Въпреки отчаяната битка жертвите бяха малко, около двеста души. Загубите на испанците бяха три или четири пъти по-тежки, а освен това бяхме взели и много пленници.

Веднага попитах тези пленници за баща ми. Почти се бях отчаял, че мога да науча нещо за него, когато Дикстън, когото отдавна не бях виждал, дойде възбуден при мен.

— Благодаря на небесата, че си жив, момчето ми! Морган не ме пусна да бъда с теб днес, защото имаше нужда от помощта ми. Но вместо за теб трябваше да се грижа за стария ти приятел Алджи.

— В безопасност ли е? — попитах.

— Да, но съжалява, че се е родил. Комарите изглежда са го харесали особено много. Той постоянно мисли за теб, Артър, както знаеш... Не мога да не го уважавам, задето се е присъединил към тази експедиция само за да ти помага както може.

— Да — съгласих се, — той доказа, че е мъж. А как са Джим, Поли и останалите?

— Двама от хората на „Скитник“ са убити. Останалите са добре. Но аз не дойдох да ти разправям това. Знаеш ли кого видях?

Беше безполезно да гадая, затова го помолих да ми каже.

— Помниш ли испанеца, който пръв ти съобщи новини за баща ти? Човека, когото намерихме в Порто Бело, който каза, че бил син на тъмничаря на баща ти, ако си спомняш добре.

— Искаш да кажеш човека, по когото изпратих вест на баща си, в случай че го намери в Панама?

— Същия — добави Дикстън. — Току-що го видях. Той е в ръцете на Нокър заедно с трима свещеници. Мисля, че буканиерите измъчват вече свещениците.

— Трябва да побързаме и да намерим младежа — казах, — да не би да го убие Нокър. Той не обича да държи пленници, ако няма какво да вземе от тях. Може би този младеж е предал писмото ми, а може и да има отговор.

— Не се издавай, че се интересуваш от пленника — посъветва ме той. — Нокър няма да ти го даде, за да ме ядоса.

Заповедта на Морган да повикам Нокър при него ми помогна. Бързо изтичах в палатката на капитана, той разпитваше един от свещениците. Зарадвах се, когато видях младежа невредим.

— ... съкровището на катедралата — довърши разказа си свещеникът, когато влязох.

Като ме видя, Нокър се намръщи.

Предадох му заповедта на Морган и той ми каза да го последвам, като остави пленниците под охраната на няколко от помощниците си. Но аз успях да се изпълзна от капитана и побързах назад към мястото, където беше вързаният младеж. Използвайки всяко прикритие, се приближих до пазачите, които хвърляха зарове. Благодарение на тяхното невнимание се довлякох, пълзейки по корем, до сина на тъмничаря.

Като ме видя, той обърна изненадано глава. Отначало не можа да ме познае, но скоро си спомни. Бързо му затулих устата с ръка, когато се опита да ми проговори.

— Внимателно — прошепнах. — Говори тихо или ще ни чуят...

Със сълзи на очи той ме помоли да му помогна да избяга. Но въпреки че го съжалявах, аз не бях дошъл само да му помогна.

— Спомняш ли си? — попитах. — Ти щеше да търсиш баща ми и да му предадеш известието от мене.

— Дадох го, сеньор, дадох го. Баща ви...

— Жив ли е още? — попитах така силно, че сега той трябваше да ми припомни да внимавам.

— Да, жив и доста добре — увери ме. — Дори сега е в една тъмница в Панама... тоест, ако не са го убили вече.

Тази новина ме потресе:

— Възможно ли е?

Младежът кимна тъжно.

— Защо не се преоблечете като испанец? — подсказа ми той. — Помогнете ми да избягам и аз ще ви помогна да влезете в Панама. Там вече лесно можем да уредим да освободят баща ви.

Надеждата ми се възвърна.

— Това е добра идея! Закълни се, че няма да ме издадеш, и ще ти помогна да избягаш веднага.

— Заклевам се във всичките светии — каза набожно той.

Тогава извадих ножа си и му прерязах въжетата.

КАК ВЛЯЗОХ В ГРАДА

Лежах тихо, докато Мигел (така се казваше новият ми приятел) разтриваше изтръпналите си крайници. Щом почувства, че кръвта започна да се движи в тях, му дадох знак да ме последва.

На ръце и колене пропълзяхме предпазливо, без да ни забележат играещите пазачи. Щом се отдалечихме, оставил Мигел, като му поръчах да си съблече испанските дрехи, и отидох да търся убити буканиери, за да им взема облеклото.

Скоро той беше преоблечен и му казах да ме следва смело, където и да отида.

— Но не отговаряй, ако някой от братята те пита нещо — предупредих го. — Ако се наложи, ще говоря аз.

Първата ми работа беше да намеря Дикстън и да му разкажа за намеренията си. След това с приятелите, които щяха да ме придружат, щях да се опитам да вляза в Панама.

Дикстън, верен както винаги, въпреки че знаеше колко рискована е тази авантюра, веднага се съгласи да ме последва.

Подканяни от Дикстън, Мигел и аз побързахме.

— Колкото повече се бави около лагера, толкова е по-голяма възможността да открият, че е испанец. Чакайте ни ей там, зад онази горичка — и той посочи няколкото дървета на километър от нас.

По пътя научих от Мигел всичко за баща си. За щастие, още не бил измъчван от испанците и все още бил бодър и не падал духом.

— Вашето писмо, сеньор, го зарадва толкова, колкото би го зарадвала вестта за свободата — заяви Мигел.

Ние не си губихме времето, докато чакахме да дойде Дикстън. Имаше достатъчно убити испанци наоколо и взехме техните дрехи, шлемове и оръжия, за да ги дадем на приятелите си, като дойдат.

Дикстън и групата му пристигнаха след половин час. Тя се състоеше от Джим, Поли, останалите хора от „Скитник“ и Алджи, когото се помъчих да убедя да остане, но той настоя да дойде с нас.

Само двама не можеха да говорят гладко испански. Първо помислихме да ги оставим, но после решихме да се преструват на неми. Може би щеше да има нужда от повече хора, ако се сбиехме някъде.

— Няма да има нужда да говорят — каза Дикстън. — Овържете им главите дебело и казвайте, че са ударени по време на битката.

Като пътувахме към Панама, към нас се присъединиха истински испанци, които бяха избягали от горите и сега се връщаха в Панама, за да помагат при защитата. Те жадно ни разпитваха за приключенията ни по време на битката и също така оживено ни разправяха за собствените си героични дела, къде и как са се крили по време на бягството. Измислихме правдоподобна история за себе си, но повечето слушахме, да не би да възбудим подозрение у тях с някоя казана не на място дума.

Все по-близо беше Панама. Сърцето ми биеше все по-силно и все по-силно се изопваха нервите ми.

Но нямаше нищо опасно. Събраха се изгнаници от всички страни и всеки беше добре дошъл в града, който имаше нужда от повече защитници. Въпреки голямото поражение гражданите на Панама нямаха намерение лесно да се предадат.

Отначало се присъединихме към работниците — да теглим оръдия към позициите и да стягаме укрепленията. Плавнахме в пот, едва ни държаха нозете. Дълго време не ни се отдаваше случай да избягаме. Един нисък испанец с орлов нос подскачаше навсякъде и не оставяше никого да си поеме дъх.

Сигурно бе минало повече от час, преди да успеем да избягаме от зорния поглед на нашия надзирател. След като входът беше укрепен добре, той поставил отпред пост и раздели хората на групи, които да копаят в различните части на града. Мигел, Дикстън и аз се паднахме в една група. По някакъв начин успяхме да се отцепим от испанците и свихме в странична уличка. Скоро към нас се присъединиха и останалите ни приятели. Починахме си няколко минути, преди да решим какво да правим по-нататък.

— Тъмницата, в която лежи баща ви, е в подножието на голямата катедрала — каза Мигел. — Двама души пазят затворниците: моят баща и един човек, когото наричаме Педро Косматия.

Видях как Дикстън се вцепени, когато чу името на испанеца, с когото се беше борил. Ако онзи грубиянин го видеше, веднага щеше да

го познае и без съмнение щеше да си отмъсти. Попитах:

— Кой ще бъде на пост този път?

— Знам ли, сеньор? Идването на буканиерите обърка всичко. Но мисля, че баща ми, защото е вече стар. Педро навярно вчера е застанал начело на някоя войскова част.

— Както и да е, нека продължим към тъмницата — казах. — Ти, Мигел, ако пожелаеш, ще отидеш да видиш кой е на пост и колко души има с него. След това ще решим какво да правим.

Мигел обеща да стори това и спокойно продължихме пътя си към катедралата. Когато стигнахме, започнахме да се правим, че уж работим, уж отбелязваме мястото за нови окопи.

Докато се преструвахме, не можех да не погледна към красивата и величествена постройка и да не се възхитя. Тя наистина заслужаваше името „чудо на новия свят.“

Мислите ми бяха прекъснати от група хора, които излизаха от главната врата на катедралата, носейки обковани със стомана сандъци, които поставиха пред вратата. Скоро докараха около двадесет мулета и сандъците бяха натоварени върху издръжливите им гърбове.

Преди да натоварят цялото съкровище, Мигел се завърна и изглеждаше много щастлив.

— Само баща ми е останал — каза той. — Педро и другите пазачи са били повикани да помогнат при защитата на града.

Промъкнахме се в каменното здание, бързо затваряйки масивната врата зад себе си. Озовахме се в нисък коридор. Мигел ни поведе. Следвайки го на пръсти, скоро спряхме пред една врата.

— Баща ми е седнал вътре — прошепна Мигел. — Можете да го видите през ключалката.

Той беше там, седнал на висок стол и облегнал се на масата. Старецът спеше дълбоко, с отворена уста, чувахме дори хъркането му.

Прошепнах на Дикстън да бъде готов и тихо отворих вратата. Другарят ми влезе на пръсти, нетърпелив да хване пазача колкото може по-бързо и безшумно. Но предпазливостта ни не сполучи. Изведенъж старецът скочи, сякаш стреснат от кошмар, и като ни видя, нададе див вик за помощ. Стори ми се, че този вик се чу из целия град.

Нямаше време за губене. С един скок Дикстън се озова при стареца и голямата му ръка прекъсна звука. В същото време Поли

хвана ръцете му и ги завърза отзад. Старецът беше не само завързан, но и устата му беше добре запушена.

— Чудя се дали е чул някой... — казах и в отговор на думите ми отекнаха тичащи стъпки в коридора.

Дикстън и аз едновременно се хвърлихме към вратата, но тичащият испански войник беше вече хванат от другарите ни. В същото време се оказа, че Мигел е изчезнал.

Войникът беше въведен в стаята на ключаря и здраво завързан. Дикстън откачи от един гвоздей на стената връзка големи ключове. Личеше си, че три от тях скоро са употребявани.

Като излязохме от стаята, Мигел се появи отново и ни заведе пред помещението, където лежаха английските затворници. Подаде ми фенер и ми позволи да вляза.

Вътре имаше четирима души, лежащи неподвижно върху влажния под. Коленичих бързо пред всеки един, но баща ми не беше между тях.

— Странно — каза Мигел. — Той беше тук преди два дни.

— Педро Косматия го изведе вчера — обясни един от затворниците. — Той мразеше сър Елиъс, защото никога не успя да го обезкуражи.

Като оставихме нещастниците под грижите на нашите приятели, аз, Мигел, Дикстън и Алджи се отправихме към втората тъмница. Щом отворихме вратата, лъхна страшна миризма, но аз не забелязвах това, надявайки се да намеря баща си. Тук намерихме още хора от „Скитник“, но нито следа от баща ми.

— Бързо, Мигел — казах. — Води ни в третата тъмница.

— Уви, сеньор — отвърна той и гласът му ме вледени като смъртен дъх, — всичките английски затворници бяха в тези две тъмници.

Сърцето ми спря да бие и за момент силите ме напуснаха. Сякаш някъде отдалече долетя гласът на Дикстън.

— Има и трети ключ, който изглежда е употребяван напоследък. За къде е той?

— Може би за тъмницата на смъртта — каза Мигел, — въпреки че не помня някой да е бил затварян там. Тя е дълбоко долу и е отвратителна. Но може би...

— Заведете ме там — прекъснах го. — Трябва да се уверим.

В най-отдалечения край на тъмницата забелязах сътна фигура. Тя беше изправена срещу стената и като я погледнах по-отблизо, открих, че е мъж, слаб и изпит, гол и закован с железни халки о стената. Бледо хлътнало лице се обърна към мене, очите му блеснаха под светлината на фенера. Тогава нададох силен вик и се хвърлих да обвия с ръце този жалък, изсмукан човек.

Бях намерил баща си.

Колко дълго съм го прегръщал, не мога да кажа. Изпарили се бяха всички мисли за опасност, всички спомени за пътуването ми по реката, мисълта, че всеки момент оръдията на Панама могат да зареват срещу напредващите буканиери.

— Не бива да губим време — каза Дикстън. — Трябва веднага да намерим някое скривалище.

Мигел още веднъж ни помогна.

— Има един проход от тук до катедралата. Там ще можете да се скриете, докато падне Панама. Ето ви ключа за вратата в другия край — каза той, като ми го подаде.

След това с едно дълго ръкостискане, което изказа взаимната ни благодарност, ние се разделихме завинаги.

Групата ни влезе в ниския тъмен вход и тръгна тихо напред. В другия край открихме здрава дървена врата. Отключихме полека да не би да има някой отвън. Скоро се изкачихме по каменна стълба, която ни изведе в центъра на катедралата, където се лееше светлина през разноцветните стъклa.

Тъкмо бяхме започнали да се отдалечаваме от центъра, чувствайки нищожеството си при вида на огромните колони, подпиращи високия свод, когато двадесетина войници внезапно влязоха през задната врата.

— Това е Педро Косматия — прошепна Дикстън. — Бързо да се прикрием.

Но преди да се скрием, бяхме забелязани и един залп ни поздрави въпреки светостта на мястото. За щастие, в бързината си нападателите ни не се бяха прицелили добре и никой не беше ранен. Докато Поли и Джим се погрижат да оставят на безопасно място баща ми и останалите затворници, другите коленичиха и отговориха на огъня така добре, че един от испанците се простря мъртъв на пода, а други двама, куцайки, подириха заслон.

— Мъчно ми е — каза баща ми, — че след всички усилия, които сте положили заради мен, ще трябва да свършим така.

— Не се отчайвайте, сър Хю — извика Дикстън, който се беше оттеглил зад прикритието заедно с другарите си. — Далече е още краят...

И той напълни пушката си, надявайки се да се прицели добре. Всички знаехме какво ни очаква, защото положението ни беше наистина безнадеждно, ако...

Тази недоизказана надежда получи отговор в момента, когато пушката на Дикстън изгърмя и една самодоволна усмивка озари устните му, когато стariят му приятел Педро падна. Внезапно последваха шест топовни гърмежа. После пушечни залпове, които забиха непрекъснато като барабан. До ушите ни долетяха виковете на нападащите буканиери.

ПАДАНЕТО НА ПАНАМА

Докато оръдията на отбраната ревяха и пушечните изстрели от всички страни говореха за ожесточеността на битката, ние трябаше да определим по-нататъшните си действия. След един бърз съвет преценихме, че трябва да останем под прикритието на катедралата, докато ни стане известно дали буканиерите са успели в атаката си. Но не останахме на едно място. Решихме да се изкачим до галерията, която обикаляше цялата катедрала. През един от прозорците ѝ можехме отчасти да наблюдаваме битката.

Главната улица на града водеше направо от входа, който бяхме барикадирани, до катедралата, така че от нашите прозорци имахме почти непрекъснат поглед.

— Кажи ми как върви битката, Артър — помоли ме баща ми, чието изтощение го принуждаваше да лежи на земята.

— Още не са атакували вратата — извиках аз. — Ето, едно от оръдията гръмна пак. Но виж! Стана голяма бъркотия пред входа. Някои от буканиерите сигурно са успели да си пробият път!

— Пушечният огън спря — забеляза Дикстън. — Вероятно са влезли в ръкопашен бой пред вратата.

— Отстъпват, татко. Да, бягат.

— Кой? Испанците?

— Да. А сега не се виждат вече. Допускам, че са влезли в един от окопите. Да, престрелката започна отново.

И така ние наблюдавахме превземането на Панама. Между катедралата и градската врата улиците бяха пусты. Само от време на време някоя храбра жена заставаше пред прага на къщата си, за да види как се развиват събитията. Дълго време борбата се води все около вратата. Видяхме как най-после буканиерите обърнаха оръдията към града и започнаха да ги изправзват срещу испанците.

Палабра, както по-късно научих, бил главната причина за превземането на входа.

Но ако буканиерите се биеха за златото, което щяха да ограбят, испанците защитаваха живота си. Между градската врата и катедралата имаше много окопи и почти до всеки от тях се намираха по няколко оръдия, поставени така, че да отбраняват улицата. Всяка от тези барикади се пазеше упорито и когато паднеше една и испанците отстъпеха към друга, от всяка къща край улицата върху буканиерите се изсипваше дъжд от куршуми. Загубите и от двете страни бяха страшни.

Може би два часа загубиха нападателите, за да изтикат испанците към последната барикада, която беше точно пред катедралата. Видях как оцелелите испанци се хвърлиха към последното си прикритие. Не можех да не се удивлявам на огромните усилия, които полагаха, за да се защитят. И само като си помислех колко много от тях, жените им и децата им също, щяха да станат жертва на жестокостите на буканиерите... Но през цялото време не забравях, че сполуката за хората на Морган означава спасение за нас.

Настана затаишие преди решителната атака. След това буканиерите се впуснаха диво из улицата и техните пресипнали гласове разцепиха въздуха със страшния си рев. Но испанците не останаха да ги чакат в окопа. Те дадоха един залп, който спали много от нападателите им и спря за момент останалите. Тогава навън от окопите се изсипаха испанци, някои със сабя в ръка, други с приклад на пушка и с ревове, не по-малко мощни от буканиерските, заляха улицата, за да се счепкат с неприятеля.

Беше една неописуема ярост. Като че ли освободени за момент от страх, испанците се хвърлиха неустрешимо напред срещу омразния си противник. Оръжията се вдигаха и падаха. Всички правила на честната борба бяха забравени в този момент на безумие. Ръкопашният бой беше любимата борба на буканиерите. Испанците бяха напуснали удобното си прикритие, обладани от див гняв.

Изглежда, че яростта на испанците щеше да сломи неустрешимостта на буканиерите. Мъчно можеше да се предскаже краят на тази неистова бъркотия.

— Братята отстъпват! — извика отчаяно Джим.

Беше вярно. Отстъпиха около двадесет метра. Неизвестно по каква причина испанците не ги последваха. Може и да се страхуваха от капан, може и да бяха изтощени... Те застанаха на групички между

купищата убити, като стадо, което чака ножа на касапина (както се изрази Дикстън, който въпреки цялата си омраза към испанците не можеше да не ги съжалява в този момент).

Видях Морган да се появява пред хората си и си представих цялата му реч. Как щеше да ги укорява с дълбокия си глас! Как тъмните му очи щяха да ги обсипят с презрителни погледи и щеше да ги накара да се почувствува засрамени от отстъплението си! Как щеше да им припомни с горчиви, тежки думи, че не ги е довел в Панама, за да види как ще бягат! Морган знаеше как да възпламенява неуморимите си буканиери.

Ето той пак се обърна към неприятеля и размаха оръжието си, преди да се затече сам срещу испанците. За момент дъхът ми спря. Щяха ли буканиерите да оставят адмирала си да напада сам и да намери смъртта си сред испанците? Страховете ми не бяха за дълго. С дружен вик, по-силен от всеки друг, който бях чул през деня, братята се втурнаха след храбрия си водач.

Това наистина беше краят на битката. Малцина устояваха, но за малко. След това останалите още живи се обърнаха и избягаха кой накъдето му видят очите. Буканиерите веднага се разпръснаха на групички и тръгнаха да гонят оцелелите испанци. Нито един не остана жив на улицата.

— Панама е превзета! — извиках на баща си.

Но напрежението, което бях изпитвал през целия ден, ме обезсили. Протегнах ръка, за да се хвана за перилата, и не успях. За момент всичко се завъртя край мен и политнах напред в несвяст.

Когато дойдох на себе си, не знаех къде съм. Готовех се да попитам, но някой сложи ръка на устата ми. Дикстън пошепна на ухото ми:

— Мирно, момче. Нокър е долу, в скривалището. Както виждам, не е дошъл за добро!

Съзнанието ми се проясни и аз си спомних за заговора, който се готвеше против Морган още по пътя. Забравяйки слабостта си, се повдигнах на колене и погледнах през перилата на галерията. Долу двадесетина буканиери се щураха насам-нататък и между тях познах Палабра, Диас и много други от последователите на Нокър.

— Какво търсят? — прошепнах на Дикстън.

— Мисля, че съкровищата на катедралата — отвърна тихо той.
— Те са разпитали някого от пленниците и мислят да скрият скъпоценностите на някое тайно място само за себе си.

— Да се издадем ли? — попита.

— Не — посъветва ме Дикстън. — Понеже не правят нищо добро, много вероятно е да се опитат да ни премахнат.

Но въпреки предпазливостта те откриха присъствието ни. Един от буканиерите се изкачи до мястото, където лежахме, и преди да го накараме да мълчи, се спусна долу с новината. Нокър нареди хората си и видяхме как те извадиха оръжието.

Дикстън се опита да предотврати сблъсъка, като се показва над перилата на галерията.

— Здравейте, приятели — извика той. — Няма от какво да се страхувате, тук сме ние...

— Приятели?! — изръмжа Нокър. — Предатели, по-вероятно. Хващам се на бас, че и копоят на Морган е с вас.

— Ако искате да кажете, че тук е младият Елиъс — да! Но той не е предател, както и аз. Какво предателство има тук?

В отговор Нокър се прицели с пищова си в него и ако Дикстън не се беше снишил навреме, куршумът щеше да го улучи, защото се заби в стената точно където беше главата му преди това.

— Бързо, момчета — подканни ги Дикстън. — Скрийте се, колкото може по-добре. Нищо не ни остава, освен да се бием. Нокър и хората му няма да ни помилват.

В този момент Дикстън стори една рискована глупост, въпреки че ни спаси с нея. Като напусна прикритието си, той неочаквано се хвърли в цял ръст срещу буканиерите. Един пищов гръмна, но не можа да го улучи. Едрият Палабра му препречи пътя с окървавения си нож. Първият удар на Дикстън го повали по гръб. В следващия миг Дикстън беше хванал Нокър и двамата се превиваха най-ожесточено.

Въпреки че по ръст не можеше да се сравнява с моя приятел, Нокър не беше лош борец. Като че ли по взаимно съгласие и буканиерите, и ние оставихме сами двамата съперници и жадно наблюдавахме дуела.

Дикстън беше притиснал лявата ръка на Нокър до себе си, но капитанът на буканиерите имаше свободна дясна ръка и бързо успя да извади камата от пояса си. Когато замахна с нея към Дикстън, аз си

затворих очите, за да не видя гибелта на другаря си. Но радостната въздишка на Джим ме накара да ги отворя отново. Ударът на Нокър не беше сполучлив. В същия миг Дикстън го бе хванал за китката и му бе отнел ножа.

И сега, само за миг, Дикстън пусна буканиера. С бързо движение се наведе и хвана Нокър през кръста. След това издигна жертвата си високо във въздуха, право над главата си и я понесе бързо над перилата.

— Нокър свършва! — извика със силен глас той и се преви, за да хвърли буканиера на каменния под.

Внезапно изсвирване на рог и шумът, който последва веднага на площада вън, го спря за миг. Той остана, държейки буканиера във въздуха, докато всички ние погледнахме към вратата на катедралата.

Там беше застанал адмирал Морган заедно с най-верните си хора.

Като че ли извяни от камък, хората на Нокър не мръднаха, докато Морган бавно се изкачваше по стълбите. Следваха го капитан Нежни и други предани буканиери. Когато адмиралът приближи, Дикстън свали човека, когото се готвеше да хвърли, но все още го наблюдаваше добре, да не би да стори нещо отчаяно.

— Капитан Нокър — каза Морган твърдо, като се изправи пред изненадания буканиер, — градът е бил подпален от няколко места. Едип от братята, уловен в това престъпление, е признал, че вие сте заповядали градът да бъде изгорен. Какво има да кажете?

Смутеният поглед и пребледнялото лице на буканиера бяха достатъчно доказателство за вината му, въпреки че не отговори.

— Капитан Нокър — продължи адмиралът, — беше ви заповядано да се отправите веднага към пристанището и да плените всички кораби, които са там на котва. Вместо това ви намирам да биете моите приятели в тази катедрала, където сте дошли да търсите лична плячка. Какво има да кажете?

Отново не последва отговор. Морган даде знак на капитан Нежни, който пристъпи напред.

— Капитан Нокър и вие, Палабра и Диас, сте арестувани. Обвинявате се в конспирация против нашия адмирал и в заговор да откраднете за себе си богатствата, които би трябвало да се поделят между всички участници в експедицията. Последвайте ме!

В пълно мълчание тримата конспиратори изпълниха заповедта. Буканиерите им отнеха оръжието и те излязоха от катедралата, очаквайки смърт като наказание за предателството. След това адмирал Морган се обърна към останалите заговорници и след няколко заклеймяващи слова, които ги накараха да изглеждат, като че желаеха час по-скоро земята да се отвори под тях и да ги погълне, той ги изпрати отново да заемат поста си. Едва тогава се обърна към нас.

— Е, сър Хю! — стисна изнемощялата ръка на баща ми в силната си десница. — Кой би помислил, че ще се срещнем тук след толкова много години. Ти виждаш, Артър, старата вещица на Порт Роял не е била далече от истината. „Ще бъдеш предвождан от злодей“ — а Диас малък злодей ли беше? „Ще вървиш до сина на един стар приятел“ — аз и ти не бяхме ли заедно по време на цялото пътешествие? „Ще бъдеш излъган от човека, на когото се доверяваш най-много“ — е, това беше Нокър, на когото вярвах... И да ви се изповядам — бях достатъчно побъркан... за да му вярвам. И така, тя е предсказала вярно, както се вижда.

— Да, сър — съгласих се, — но тя е забравила да каже още едно нещо: че вие ще срещнете стария си приятел, чийто син пътува с вас през време на експедицията. Да, благодарение на небесата, въпреки че тя не го предсказа, то пак излезе вярно.

— Амин! — промълви Морган.

Изненадах се много, като видях сълзи в очите му.

БУНТОВНИЯТ ОСТРОВ

ОСТАВЕНИ НА ОСТРОВА

Едва в последната минута бях избран да приджувавам капитана на брега. Когато четиридесет моряци се наведоха над веслата, вътрешно се засмях от радост, защото очаквах приятна разходка по сушата. Но капитан Дик Хътълстоун бе на друго мнение.

— Стой в лодката, момче! — заповяда той, когато стъпи върху златния пясък на заливчето, в което бяхме влезли. — Вие, другите, елете с мен!

— Слушам, сър! — извиках, колкото можех по-бодро, но ги гледах със завист в душата си как се отдалечават. Капитанът вървеше пръв, много стегнат и изправен, а след него, в малка група — моряците: Дик Денджър с широката си, провлачена крачка; Чири Сам с ръце в джобовете и готов да си засвири някоя песен, ако капитанът не изглежда толкова сериозен; Олд Троуър, сбръчканият стариц на екипажа, който, роден на борда преди шейсет години, едва ли бе прекарал толкова много дни на сушата през целия си живот; и последен от всички, Боксър Джим, гигантът на кораба. Завиждах му повече за широките рамене и чудесните мускули, отколкото за разходката.

За момент се изкуших да не изпълня заповедта на капитана, да почакам, докато той изчезне между високите палми по брега, после да се измъкна сам за едночасова разходка. Но мисълта за камшика ме възпря. Макар и доста добър капитан, Хътълстоун можеше да бъде и ужасно строг, когато не се изпълняват заповедите му. Знаех това от личен опит.

Ето защо, макар и недоволен, се настаних удобно в лодката. Трябва да съм спал около един час, когато оръдеен гръм ме събуди и ме накара да подскоча. Като се изправих, едва не извиках, тъй като видях нашият кораб да излиза с разперени платна от залива.

Втори поглед ми откри причината за това. Красив тримачтов кораб бързаше към острова с издuti платна. На главната му мачта се развяваше зловещото знаме с черепа и кръстосаните кости.

Докато го следях, огнен блясък светна от носа му и почти веднага се вдигна цял фонтан вода от морето близо до „Светла зора“. Не чаках повече, изскочих от лодката и хукнах по дирите на капитана, които се виждаха ясно на пясъка, но когато стигнах до палмите, дирята изчезна, а гърмът на втори изстрел ме накара да продължа, макар да не знаех накъде. Щастието ми помогна и след пет минути се натъкнах право на капитана, който с пламнало лице тичаше към брега.

— Стрелят по нас, сър! — викнах в бързината.

— Чувам! — отвърна той рязко. — Какъв е този кораб и какво направи „Светла зора“?

— Пиратски кораб, сър, с черно знаме! А „Светла зора“ излиза от залива.

— Може би това е добър план. Но ако аз бях на борда, щях да спра и да се бия. Дик Хътълстоун никога не е бягал от бой, но помощникът ми е мирен човек. Жалко, че не е поддържал по-добро наблюдение и сега трябва да бяга.

Той нададе гневен вик, когато разбра, че неговият кораб бяга подплащено, като го оставя на острова. Белите му ръце запипаха дръжките на посребрените пищови, забучени в пояса му. После, като се обърна внезапно към мен със своя хладен, пронизващ поглед, попита:

— А как стана, та не видя, че идва пиратът? Оставил те да пазиш лодката!

Сведох глава от срам, макар че не бе моя работа да пазя кораба, и едва не му казах това. Тъкмо тогава един от моряците дотърча и капитанът се обърна към него.

— Е, Троуър?

— Няма никаква възможност да се качим на борда, сър! „Светла зора“ замина, но пиратът бързо го настига. За мистър Тъмбълтън остава само едно — да се обърне и влезе в бой с него.

— Тогава ще се качим в лодката и ще се опитаме да ги настигнем. Познаваш ли пирата?

— Не мога да кажа с увереност, сър, но мисля, че това е „Пламтящ кръст“. Той има много тайни убежища из тия места, както знаете.

— Добре, Троуър, върни се и доведи другите! Ти, момче, ела с мене!

Капитан Хътълстоун тръгна с такива големи крачки, че аз трябваше да подтичвам, за да вървя с него. Но когато излязохме на брега, пиратът бе вече настигнал нашия кораб и оръдията на двата противника гърмяха толкова трескаво, колкото можеха да бъдат пълнени и насочвани.

— Пипай бързо, Мартин! — извика капитанът. — Когато хората дойдат, да тръгнем веднага!

Тласнахме лодката и поставихме веслата в готовност на местата им. Докато вършехме това, помислих каква лудост ще направим, ако се впуснем с такава черупка към мястото, където бушуваше морският бой. Стигаше само един случаен снаряд, за да ни потопи, а ако стигнем до „Светла зора“, преди да бъде пленена или потопена, значеше да рискуваме живота си безполезно. Но когато капитан Хътълстоун дадеше заповед, малцина смееха да я оспорят открито.

Докато чакахме хората, наблюдавахме жадно изхода на боя. Пиратът бе много по-голям кораб и канонадата от негова страна бе двойно по-мощна от нашата. Част от платната ни бяха съборени и паднаха в морето. Нашият огън скоро престана. Различавахме фигури от екипажа, които работеха като демони, за да отрежат съборените части. „Пламтящ кръст“ (ако той бе наистина пиратът) стреляше непрестанно към безпомощния кораб.

— Те ще се качат на борда скоро — промърмори капитанът. — О, само да бях там, срещу им!

Докато говореше, четиридесет моряци изскочиха от дърветата и хукнаха към лодката.

— Скачайте вътре, момци! — извика капитанът. — Ще тряба да гребете мъжки, за да стигнем „Светла зора“ навреме и да я защитим от онъ разбойник.

Олд Троуър бе в лодката за миг, но Чири Сам поглеждаше въпросително, а Дик Денджър открито изрази мнението си:

— Нима ще се мъчите да отидете на кораба, сър? Та това е сигурна смърт!

— Смърт или не — отиваме! Няма да гледам как заграбват кораба ми, без да нанеса поне един удар за него! Хайде, живо!

Неговият тон бе тъй решителен, че Чири Сам, до голяма степен против волята си, зае мястото си в лодката и взе греблото. Но Дик Денджър все още упорстваше.

— Гледайте, сър! — извика той, като протегна ръка. — Те вече се доближават.

Това бе истина. Без да обръща внимание на огъня на нашия кораб, пиратът приближаваше бавно. След няколко минути куките щяха да бъдат хвърлени, двата кораба вкопчени, а пиратите — на борда ни.

— Толкова по-наложително е да бързаме — ревна капитанът. — За последен път ти казвам, Денджър, качвай се в лодката!

Но Денджър не помръдна. Тогава капитанът извади единия от пищовите си и го насочи в гърдите на моряка. Боксър Джим предотврати по-нататъшните действия. Той вдигна Денджър като дете и го тръшна в лодката.

— Брат ми е на борда на „Светла зора“ — каза той. — Мислиш ли, че ще го оставя да умре сам?

С един мощн тласък той бутна лодката на дълбоко, като се метна в нея през кърмата. Щом видя, че няма какво да се прави, Денджър взе веслата и лодката заплава под дружните им удари. Морето бе доста тихо. Напредвахме бързо, но преди да бяхме изминали и четвърт от разстоянието между брега и „Светла зора“, двата кораба бяха скачени. Оръдейният огън престана, като се замени със звъна на сабя в сабя и с буйните викове на нападателите, устремили се към нашия злощастен кораб.

Борбата не трая дълго. Дрънченето на оръжие скоро загълхна. Погледнах капитана, за да видя дали не се отказва от лудото си намерение. Зъбите му бяха здраво стиснати и очите му имаше блясък, вещаещ смърт за първия пират, който му се изпреди. Но не ни бе писано да умираме още. С необичайна бързина пиратите пуснаха в ход своя кораб и пленения и веднага отплаваха от острова. Като видя това, капитан Хътълстоун изруга яростно и се изправи в лодката, размахвайки юмрук към отдалечаващите се врагове. Едничкият отговор беше нов снаряд от задното им оръдие, който падна близо до нас.

— Страхливци! — извика капитан Хътълстоун, като се отпусна на седалката. — Бягат от една лодка!

— Страхуват се от друго — отговори Олд Троуър. — Я погледнете там, сър!

Наистина, в началото на залива се виждаха снежнобелите платна на голям военен кораб. За секунда гневът на капитана се превърна в радост и той потри ръце възбудено.

— А, „Светла зора“ не е загубена все пак и ако имам късмет, ще видя тези негодници увиснали на нейната мачта!

Колкото до мен, аз не бях толкова сигурен. Пиратът и неговата плячка имаха голяма преднина и до настъпването на нощта не оставаха много часове. Обаче на едно корабно момче не прилича да противоречи на капитана си, затова си седях тихо и наблюдавах гонитбата.

Хората бяха престанали да гребат и наблюдаваха напредването на военния кораб толкова напрегнато, колкото и аз. Той мина на около един километър от нас.

Едва след като корабите се скриха зад хоризонта, капитанът даде заповед да се отправим към острова. Хората направиха това с готовност, с изключение на Боксър Джим, който изпитваше изключителна обич към брат си, а той бе останал на „Светла зора“ и сега бе или мъртъв, или пленник. Забелязах сълза в очите на честния човек, която той изтри гневно с длан.

— Няма полза от жалби — каза капитанът, когато отново се врязахме в пясъка на брега. — Ако „Светла зора“ се отърве, ще дойде да ни вземе. Ако ли не, ще бъдем изгнаници на този пуст остров, освен ако военният кораб не ни е видял, което е съмнително. Но ето що! Първо, ще трябва да намерим място, където да скрием лодката. Ти, Джим, и ти, Троуър, ще се погрижите за това. Останалите ще се опитаме да намерим нещо за ядене и да изберем място за спане през нощта. Ще трябва да бързаме. Слънцето скоро ще залезе и ще се стъмни. Вземи това буре за вода, Денджър.

С буренцето на рамо Денджър тръгна след нас по пясъчния бряг, а двамата в лодката загребаха надясно, за да намерят скривалище. Там навярно щяха да открият подходящо място, защото храстите стигаха до самата вода. В това време капитанът ни заведе до горичката от кокосови палми, спря и се обърна към мен.

— Хайде, Мартин, да видим какъв моряк си! Качвай се на дървото и свали няколко кокосови ореха.

Денджър ме повдигна и аз успях да се изкатеря по една палма до мястото, където висяха големите орехи. След като отрязах достатъчно,

капитанът ми каза да спра и аз се плъзнах надолу по-бързо, отколкото възнамерявах, като тупнах на земята тъй тежко, че се раздрусах целият.

Седнахме на сухата земя (Джим и Троуър се бяха върнали) и изядохме скромната си вечеря. Капитанът яде малко. Мислите му се носеха след кораба и от време на време забелязвах болезнен спазъм по лицето му. Боксър Джим бе също тъй мълчалив, мислеше си дали някога ще види брат си. Другите трима разговаряха с нисък глас, но изблиците на смях от време на време показваха, че не се тревожат много от нашето положение. Както повечето моряци, те бързо се примиряваха с всичко, което ги постигнеше. Аз се бях наси бил на кораба и гледах на предстоящия престой на този красив остров както ученикът гледа на ваканцията си.

Но докато ядяхме в бързо спускащата се тъмнина, ми се стори, че чувам пеене в далечината. Отпърво помислих, че така ми се е счул. Колкото повече обаче се ослушвах, толкова по-уверен ставах: далече някъде хора пееха високо и доколкото можех да съдя, те бяха на острова.

Ослушах се толкова напрегнато, че забравих да ям. Троуър започна да ме дразни, че нямам апетит. Тогава им казах защо се ослушвам.

— Глупости, момче! Тъй ти се струва — каза капитанът. Но Джим вдигна пръст в знак на мълчание. И тогава всички чухме по-ясно отпреди: като че ли невидимите певци бяха усилили гласовете си.

— Имаш право, момче! — каза капитанът, когато песента свърши. — Какви хора може да са те?

— Може да са изхвърлени на острова като нас — предположи Олд Троуър.

— По-вероятно е да са от онай пасмина, която избяга със „Светла зора“ — отговори Дик мрачно. — Най-добре ще е да се скрием от тях.

— Може би си прав, Джим — продължи Троуър. — Тези пирати имат много убежища и складове по тукашния бряг. И кои други освен пирати ще седнат да реват пиянски песни? Не е зле да отидем и видим.

— Да стоим тук, казвам аз — промърмори Денджър. — Тук сме в безопасност!

— Моят съвет е по-уместен — отвърна капитан Хътълстоун спокойно. — Ти никога не си бил много досетлив, Денджър. Ако тези певци са пирати, те, разбира се, не подозират патето присъствие и през

нощта имаме възможност да се приближим до тях и видим колко са. Тогава ще решим дали да ги нападнем, или да се скрием.

— Да, капитане — съгласи се Джим охотно.

— Аз пък казвам да си стоим тук — промърмори Денджър.

— Настоявам да идем да видим кои са тези певци — отсече капитанът. — Хайде, момчета!

Той скочи веднага, както и всички ние, с изключение на Денджър.

— Хайде, Денджър, ставай! Живо!

Денджър се изправи бавно, но не за да изпълни заповедта на капитана. Опрая гръб на палмовото дърво и заплашително извади пищов:

— А какво право имате вие да давате заповеди? Няма кораб, няма служба! И аз съм равен на господаря си. Ако искате да си пъхнете главата в примка, пъхнете я. Аз си оставам тук! Какво ще кажеш, Сам?

Но капитан Хътълстоун пренебрегна предложението му.

— Денджър! — каза той със суров и жесток глас. — Ти вече втори път оспорваш заповедите ми. Направиш ли това още веднъж, кълна се, че ако останеш жив, ще те нашибам с камшик като бунтарско куче, когато отново се приберем на кораба!

Дик Денджър се изсмя малко неспокойно, но прикри страха си зад привиден кураж.

— Заплашвайте колкото си искате — каза той, — защото злите думи не жилят тъй, както камшикът. А него вие никога няма да опитате вече на гърба ми! Корабът ви отиде, човече, и тук ние, изхвърлени на брега, сме равни помежду си! Вие можете да правите каквото си искате. Няма да ви се меся. Но и аз ще се погрижа вие да не ми се месите!

— Капитан бях — каза Хътълстоун — и капитан си оставам, докато не отидем в някое пристанище отново! За последен път питам, Денджър, ще изпълняваш ли заповедите ми?

Денджър хладнокръвно насочи пищова си към гърдите на капитана и отговори остро:

— Не!

— Ако стреляш, ще предупредиш тия певци, че има и други на острова! — извика Сам с внезапна тревога.

Но преди думите да излязат от устата му, капитанът бе свършил работата. Светкавично се отпусна на едно коляно, тъй че пищовът сочеше над главата му. В същото време сграбчи китката на бунтовника. Остро извиване, вик от болка и пищовът на Денджър падна на земята, след което капитанът сложи крак върху него.

— Ще се подчиняваш ли сега? — измъкна един от пищовите си и го насочи право в главата на Денджър.

— Да, сър! Не се сърдете — замоли Денджър. — Аз само изказах мнението си, честна дума!

Капитанът изкриви устни в презрителна усмивка, без да обръща внимание на негодника.

— Тогава вървете след мене внимателно — заповяда капитанът и тръгна между дърветата.

Наредихме се подире му в една редица. Бях близко до капитана и сърцето ми тупкаше при мисълта за предстоящото приключение. Джим вървеше най-отзад, както забелязах, навярно за да държи под око Денджър и Сам, от страх да не избягат.

Сега певците смениха песента си и ревяха в хор нещо непознато за мен. Водени от шума и при светлината на луната, която осветяваше пътя ни, вървяхме бързо, макар и предпазливо. Внезапно капитанът спря.

— Гледайте! — прошепна той, когато другите се струпаха наоколо.

Далеч, през една пролука сред дърветата, видяхме червена точка.

— Те нямат никакъв страх, щом палят огън и реват тъй, че могат да се чутят от километри — забеляза капитанът.

— Освен ако не са пияни, сър — добави Олд Троуър. — Ромът лесно запраща предпазливостта по дяволите и затваря вратите пред здравия смисъл.

— Толкова по-безопасно ще се приближим тогава, момчета. Слушайте! Те спряха да пеят.

Пропълзяхме достатъчно близко, за да ги наблюдаваме. С изненада видях, че не са повече от двайсетина.

Бяха хора със злодейски вид. Повечето от тях се бяха изтегнали на земята, близо до огъня, който пращеше весело в тихата нощ и от време на време пръскаше облак искри във въздуха. Един от тях, слаб кривокрак човек, с цигулка в едната си ръка, отмерваше такта с лъка в

другата и стоеше малко настрани от останалите. Срещу него друг, навярно главатарят, разположил се на малко буре, също тактуваше, като за палка му служеше празна бутилка.

Когато певците ревнаха отново с грубите си гласове, започнах да наблюдавам човека върху бурето. Той беше същински гигант, но дебел и неподвижен.

— Да, хубава песен — извика гигантът, когато смехът стихна. — Ще изпием по чаша в чест на певеца! Ставай, Стъмпи, и налей на всички!

При неговите думи една фигура стана от мястото си край огъня. Стъмпи бе ниско човече, почти джудже, което разнасяше питието от един на друг, оглеждайки се, като че ли се страхуваше. Когато приближи до главатаря на групата, то получи плесница, която го накара да политне назад в огъня.

— Ах ти, говедо! — гигантът скочи на крака и го бълсна. — Два пъти вече разливаш рома върху мен!

Джуджето загуби равновесие и седна сред пламъците. То се изправи в миг и започна да пищи отчаяно. Дрехите му се бяха подпалили и то скачаše и тичаше наоколо.

Не получи ни помощ, ни съчувствие от другарите си. Напротив, докато се мяташе лудо от един към друг, гръмки кикотения и груби шеги се разнасяха отвсякъде.

— Боже Господи! — измърмори Боксър Джим до мен. — Ако тия гадове не му помогнат скоро, той ще изгори жив! Не можем ли да направим нещо, сър?

Но преди думите да излязат от устата му, капитанът бе решил да действа. С гневно възклициание той скочи на крака и без да гледа дали го следваме или не, се затича към мястото, където клетото джудже се гърчеше на земята. Само Дик Денджър се дръпна настрана. Останалите последвахме капитана. Колкото и бързо да тичахме, той стигна при огъня двайсетина крачки преди нас.

НАМИРАМЕ ПРИЯТЕЛ

Както ни се струваше, Стъмпи бе много близо до смъртта. Ако капитанът не бе човек на бързото действие, присъствието му щеше да бъде безполезно. Но очите на Хътълстоун веднага съзряха най-доброто средство за спасяването на Стъмпи и той мигновено пристъпи към работа.

Кофа вода стоеше настани от огъня. Капитанът я грабна и плисна водата върху джуджето. За да довърши, дръпна скъсаната пелерина от раменете на един сух, мрачен зрител и обви с нея все още пищящия Стъмпи. Когато капитанът се изправи на крака, ние се струпахме наоколо му и видяхме, че клетото човече е припаднало.

Олд Троуър се промъкна напред и като коленичи до безчувстваия човек, започна да го свестява. Скоро клепачите му затрепкаха и след малко той започна да пъшка — явно болките от изгарянията се появиха отново.

В това време Хътълстоун се бе обърнал към злосторниците и започна да им се кара. Неговите жестоки, но прави думи оказаха влияние и мнозина сведоха очи към земята или се обърнаха да стъкнат разпръснатия огън. Главатарят обаче не беше смутен. Той прекрачи към капитана и се изпъчи отпреде му с ръце на кръста. Хътълстоун не се обезпокои ни най-малко и обърна общата си караница на пряко обвинение:

— Имаш право да се пъчиш отпреде ми — извика той, докато Боксър Джим се изправи до него със свити юмруци и светнали очи, които дебнеха движенията на едрия човек. — Да, ако този клетник, когото бълсна в огъня, не беше се оправил, сега нямаше да си между живите!

— А-а-а, така ли? — провлече гигантът, докато хората му, добили кураж от държанието на главатаря си, се струпаха около нас. — А кой си ти, малко петле?

— Капитан Хътълстоун от „Светла зора“. А ти?

— Капитан Савидж, командащ този тук пострадал екипаж от нещастния „Франси фри“ — отговори човекът с подигравателен поклон.

— Капитан Савидж, ако си толкова добър моряк, колкото добър човек, не ни е чудно, че си загубил кораба си.

— Може би, капитан Хътълстоун, но аз не бях капитан, когато „Франси фри“ потъна. А къде е твоят кораб?

— Още плава... Надявам се да дойде да ме вземе утре.

— Тогава, докато дойде, послушай съвета ми и си затваряй устата, защото „Светла зора“ ще трябва да прибере само изстинал труп, ако въобще се върне някога!

Капитан Хътълстоун пламна и в миг ръцете му сграбчиха дръжките на пищовите. Но гигантът размаха нож, скрит в ръкава на окъсаната му риза. Преди да го забие в гърдите на капитана, левият юмрук на Боксър Джим се метна като светкавица и го пльосна на земята.

Следващите няколко мига бяха пълни с възбуда. Видях Олд Троуър да се изправя, но падна отново върху тялото на Стъмпи, тъй като един от негодниците го бе ударил по главата с приклада на мускета си. Сам грабна мускета и се сборичкаха яростно за оръжието, докато друг един от негодниците не го хвани отзад, като опря коляно в кръста му. Това бе последното, което видях от участието на другарите си в борбата, защото едно момче, на ръст приблизително колкото мене, внезапно се хвърли върху ми и аз се счепках с него. За момент политнах напред-назад сред бърканица от тъпчещи крака, яростни удари и гневни ругатни. После загубих опора. Паднахме заедно на земята. Извивахме се и се мятахме в усилията си за победа. Моят противник ми бе напълно равен по сили и всяка минута очаквах да го видя победител. Но той внезапно остана неподвижен в ръцете ми, тъй като тежък ботуш го бе ударил по главата. Успокоен от успеха, аз се изправих, готов да нападна нов враг, но видях, че боят бе свършил. Боксър Джим лежеше на земята с трима души седнали отгоре му, а четвърти му връзваше ръцете и краката. Капитан Хътълстоун бе уловен за ръцете. Макар и да бях уплашен от положението на другарите си, усетих тръпки на радост в себе си, когато видях не по-малко от четирима островитяни на земята — двама безчувствени и

двама замаяни, търкащи натъртените си места. Савидж и момчето, с което се бях борил, лежаха в несвяст на земята.

Първият ми подтик бе да побягна със смътното намерение да се скрия и да доведа някаква помощ, без обаче да ми е ясно къде ще я намеря. Но преди да направя две-три крачки, бях хванат и хвърлен на земята. Последваха много минути на мълчание, тъй като никой от островитяните не знаеше какво да прави с нас. Един от тях грубо мокреше главата на падналия главатар. Очевидно бе, че докато не се оправи, няма да узнаем съдбата си.

Скоро той се съвзе и се изправи със злобен израз на подутото лице. Политна и щеше да падне, ако не го бяха подкрепили двама от хората му. Като сложи ръце на рамената им, закрачи тежко към предишното си място на обърнатото буре.

Седя там около пет минути с глава, подпряна на ръката си. Когато вдигна лицето си отново, изглеждаше тъй свиреп, че изтръпнах за нашата съдба.

— Къде е оня мръсник, който ме удари? — попита той. — Не, не петлето! Да, оня там! Доведете го тук!

Груби ръце изправиха Джим на крака. Вързан и безпомощен, той бе довлечен до мястото, където седеше Савидж. Грамадният звяр се изправи и приближи големия си юмрук до лицето на Джим, като го размаха на два сантиметра от очите му.

— Значи ти се осмели да вдигнеш юмрук срещу Були Савидж? Аз съм убивал хора за по-малко от това! Какво имаш да кажеш, за да не сторя и с тебе същото?

Но Джим не го удостои с нито една дума, само погледна презрително негодника. Мълчанието му засили гнева на Савидж.

— Не искаш да отговаряш, а? — озъби се той и приближи ножа до гърлото на Джим, който не помръдна. Раздразнен до крайност, главатарят дръпна ножа назад с намерение да го забие до дръжката в гърдите на своята жертва. Но ударът не бе нанесен. Тъкмо навреме един от хората, които държаха Джим, човек с яркочервена коса и дързък поглед, стисна ръката му, за да отклони удара. Ножът тупна на земята и изненаданият злодей улови извитата си китка.

— За какъв дявол направи това, Мад Пат? — извика той, като отпусна ръка върху дръжката на един от пищовите си.

— Полека, драги ми капитане — извика Пат. — Не губи самообладание!

— Какво искаш да кажеш, глупако? Казвай бързо или ще те застрелям като тоя, за когото се застъпваш!

— Не се застъпих за него! Но не си ли заявявал толкова пъти, че няма човек измежду нас, който да устои насреща ти? Помислих си, че се намери човек, с когото можеш да се биеш с гордост.

Негодниците посрещнаха думите на Мад Пат с одобрителни викове. Те пипаха мускулите на Джим и разглеждаха изпитателно неговата чудесно сложена фигура. Дори Були Савидж одобри мисълта за борба с Джим.

— Добре си намислил, Пат! Ще видим какво може да направи той утре. Петнайсет години съм плавал по моретата и досега никой не ме е надвивал в честна борба. Ще видим какво може да направи този дръвник. Отведете ги засега! Гледайте да не избягат! Ще се занимаем с тях утре!

С тези зловещи думи бях повлечен и скоро се намерих заедно с другите в хижа, построена в ъгъла на здраво оградено място. Бяхме хвърлени на пода един до друг като денкове със стока. След това ме завързаха и оставиха Мад Пат да ни пази.

— Благодаря ти, приятелю, задето спаси живота ми! — каза Джим.

Пат се засмя полуzasрамено.

— Не можех да гледам да се убива вързан човек пред очите ми, без да се опитам да попреча. Освен това — добави той със светнали очи — чака ме зрелището да те видя съборен на земята от капитана утре или, ако светците са милостиви, да видя Були Савидж повален от теб.

— И за това ти благодаря — каза Джим. — Бъди уверен, че ще се постараю да го поваля!

Но Мад Пат поклати глава със съмнение.

— Ех — каза Джим, — ще се постараю! Надявам се, че те ще ми дадат достатъчно време да се оправя от вдървеността на тялото си, ако остана така вързан цялата нощ.

— Обещайте ми, че няма да се възползвате от моята добрина — прошепна Пат, като се оглеждаше предпазливо, — и аз ще разхлабя въжетата до сутринта.

Дадохме обещание и той изпълни думите си.

Скоро нашият усъжлив пазач ни остави, за да вземе одеялата си.
Използвахме неговото отсъствие за бързо съвещание.

— Съжалявам, че ви докарах до това положение, момчета — започна капитанът.

Но Джим го прекъсна бързо:

— Не се ли заклехме да се защитаваме един друг? Във всеки случай докарахте ни до нещо, което всички искахме да извършим.

— Ние сме в тежко положение. Трябва да решим какво да правим. Ако тези хора са наистина пострадали от корабокрушение, както казват, животът ни едва ли ще бъде в опасност, щом се наспят и изтрезнеят. Лично аз се съмнявам в тяхната история.

Разговорът бе прекъснат от внезапното връщане на Мад Пат, придружен от боцмана. Те седнаха един срещу друг от двете страни на едно буре, което им служеше за маса, и се унесоха в игра на карти. Другарите ми скоро заспаха. Аз се мятах цяла нощ, без да мога да заспя. Съзнанието ми беше будно. Обзет от панически страх, чаках новия ден с твърде малка надежда във връщането на „Светла зора“ или в помощта на Дик. Колкото и да се възхищавах от качествата на Джим като борец, бях уверен, че трудно ще победи Були Савидж.

Когато настъпи утрото, Мад Пат стегна въжетата и ние останахме да лежим в доста неудобни пози. След малко Стъмпи се промъкна при нас със закуска. Той успя да пъхне един нож в ръката ми и да прошепне да не казвам на Савидж откъде съм го взел. Малкото човече куцаше леко, но иначе изглеждаше съвсем оправено от мъчителното изпитание предната нощ. Бях доволен от това, а още повече — от факта, че той бе благодарен за помощта ни и готов да ни помага.

Като ни мислеха за здраво вързани, новите ни познайници спокойно пригответяха закуската си, без да ни обръщат внимание. По съвет на Троуър легнах настрани, държейки ножа отзад. Той се дотъри до мене и след големи усилия започнахме да търкаме изтърпните си ръце. Закрачихме напред-назад, за да възстановим кръвообращението си.

Затворът ни бе грубо построена барака в единия край на четириъгълно укрепление от заострени колове. По всичко личеше, че тук е било склад. Дори намерихме оръжие. Имаше три пищова —

единият бе даден на мен, а Троуър и Сам взеха другите. Капитанът откри сабя, доста ръждясала, но остра и здрава. Джим, освен че задържа ножа, даден ни от Стъмпи, се натъкна на счупен кол, който в неговите силни, загорели ръце бе страшно оръжие.

От закуската и от чувството, че сме въоръжени и отново свободни, духът ми се повиши, но капитанът изглеждаше все още неуверен.

— Какво трябва да правим? — попита той.

— Ние сме в трудно положение — започна Троуър, — затова можем да поемем риска. Предлагам да почакаме и да ги дебнем. Сигурно тези хора ще се заловят за някаква работа — някои ще отидат на лов, за риба или за нещо друго. Ако стане така, можем да нападнем останалите и после да се отбраняваме в това укрепление, когато се върнат другите. Можем да избягаме, да се скрием някъде на острова, да претърсим брега...

— За какво, Троуър? — попитах несдържано, но другите се сетиха по-бързо от мен.

— Да — каза капитанът замислено, — твърде е възможно да имат лодки, особено ако тяхната история, че са се спасили от потънал кораб, е вярна. А и нашата лодка си стои скрита. Но някак си не ми се иска да напускаме този остров поне още една-две седмици. Ако случайно „Светла зора“ се е отървала от пиратите, тя сигурно ще дойде да ни търси тук.

— Прав сте, сър — съгласи се Олд Троуър, — но има и друга възможност. Може би тук ще дойде онова дебело животно, което иска да се бие с Джим. Ако дойде сам, можем да го задържим като заложник.

— Това е възможно, Троуър. Във всеки случай изглежда, че е най-добре да останем тук засега, но трябва да наблюдаваме добре какво става навън, за да не бъдем изненадани. Нека Сам и Мартин наблюдават добре, но внимателно, за да не разберат, че сме отвързани.

Преди да отида до една цепнатина в стената, над главите ни се раздаде внезапен смях. Погледнахме нагоре тревожно и видяхме едно дяволито лице, което ни гледаше от някаква дупка на покрива. Направи ни подигравателна гримаса и бързо изчезна. Хукнах към вратата и видях бягащата фигура на момчето, с което се бях бил предната вечер.

— Той ще вдигне тревога! — извиках, готов да го гоня, ако не ме беше задържал Джим.

Сам вдигна пищова си и се прицели в отдалечаващото се момче, но Джим удари ръката му точно в мига, когато се раздаде гърмежът.

— Твойт изстрел ще вдигне тревога! — каза той. — Няма защо кръвта на младежа да тежи на съвестта ни. Той изпълнява дълга си, както го разбира. Сега вече плановете ни са ясни. Трябва да се готвим за съпротива срещу тяхното нападение.

РАЗКАЗЪТ НА СТЪМПИ

Докато нашите хора затваряха вратата и трупаха сандъци и други тежки предмети зад нея, за да я затиснат колкото е възможно по-здраво, аз наблюдавах укрепената сграда, в която се вмъкна момчето. Негостоприемните ни домакини изскочиха от сградата, водени от грамадния Були Савидж, и загледаха към нас. Главатарят замаха с юмрук заплашително, обърна се, даде някаква заповед и хората му се върнаха в сградата, сетне изскочиха отново, този път въоръжени. Един от тях подаде на Савидж голяма брадва, която той сграбчи с двете си ръце и тръгна към нас с едри, решителни крачки. Другите се трупаха около него с готови пушки в ръце.

— Скрийте се, момчета! — извика капитанът. — Не стреляйте, додето не подам команда! Ще се опитам да преговарям с тях.

Були и хората му се приближиха на двайсет крачки от бараката ни.

— Стой! — извика капитан Хътълстоун със строг глас. Всички освен водача спряха нерешително. Савидж размаха брадвата си заканително и продължи да напредва зловещо. След първото си колебание и другите го последваха.

Но нападателите очевидно бяха забравили, че в бараката има оръжие, защото се изсмяха подигравателно и продължиха пътя си. Спряха едва когато Троуър получи заповед да стреля и улучи един в рамото. За миг Савидж остана без поддръжка. Спра, обърна се и започна да ругае с най-обидни думи. Възхищавам се от куража на този човек, но възхищението ми се обърна в болезнен страх, когато той се втурна към нас и след миг започна да чупи вратата със страшни удари на брадвата. Успя да пробие дупка в нея. Тогава капитан Хътълстоун грабна пищова от ръката ми, покачи се върху натрупаните сандъци и насочи оръжието през дупката към главата на Савидж:

— Ако не спреш веднага, ще ти пръсна черепа!

Видях как ръцете на Савидж мръднаха инстинктивно, като че ли искаше да замахне с брадвата и да забие острието ѝ в главата на

капитана. Но благоразумието му надделя и той я пусна на земята. Само зачервените му очи светеха от ненавист.

— Какво значи това? — изръмжа той запенен.

— Мога да задам същия въпрос, капитан Савидж — отвърна Хътълстоун.

— Вие сте стреляли по едно момче от моя екипаж. С какво право, а? Ето, ранихте и Слинки Дан! Какво искате, питам аз?

— И аз ви питам това, капитан Савидж! Снощи взехте оръжието ни и ни оставихте вързани в тази барака. Но ако се опитате да ни навредите с нещо, предупреждавам ви, ще се съпротивляваме до смърт.

— Не отричам, че се отнесохме с вас малко грубо, но ние бяхме пияни. Не се сърдете на един човек за онова, което прави в пияно състояние. А тази сутрин вие започнахте свадата. Въпреки това аз съм готов на споразумение.

— И аз също — каза капитан Хътълстоун, — стига условията да са почтени. Ще ме извините, че говоря без заобикалки, но аз не искам да преговарям с вас, капитан Савидж. Казвате, че сте били под влияние на пиянството снощи. Вярвам ви! Но можете пак да се напиете и да забравите условията, които ще уговорим.

— Мога, но няма да забравя нищо, ако пием заедно и станем приятели. Най-сетне, аз нямам никакви причини да се карам с вас. Какво предлагате, капитане?

— Изпратете тук Мад Пат, както го наричате вие. Той спря ръката ви снощи, когато беше пиян толкова, колкото и вие. Кажете му какви условия може да предложи и ако той ми каже, че вие и екипажът ще зачитате тези условия, тогава ще ги приемем.

— Ще видим — обеща Савидж. — Ще говоря с хората си. Ще изпратя Мад Пат, когато обмислим работата. Няма да ви нападаме, докато не чуете нашите условия, обещавам ви!

Той обрна към нас широките си, леко закръглени плещи, сякаш искаше да ни покаже безстрашието си.

Когато стигна до укрепената сграда, към него се присъединиха избягалите при изстрела на Троуър.

— Изглежда Савидж наистина мисли това, което казва — забеляза капитанът. — Той прави събрание там, където можем да го

видим. Няма опасност от нападение засега. Ти наблюдавай, Мартин, докато поговоря с другите.

Не обърнах много внимание на разговора на другарите си, тъй като се интересувах повече от екипажа на Були Савидж. Те бяха всичко деветнайсет души заедно с момчето, с което се бих снощи. Раненият бе също там, поддържаше го кривокракият пеец, който водеше хора предната вечер. Липсаха Мад Пат и Стъмпи. След малко се разнесоха гласове:

— Мад Пат! Ей, Пат!

Няколко минути по-късно Пат се появи на по-далечната страна на оградата и се прехвърли през нея пъргаво по пътя към събранието. Седна редом със Савидж и ми направи впечатление, че е трудно да се определи кой от тях има по-червена коса.

До мен достигаше само шум от разговора на съвещаващите се, а от силните им ръкомахания не можех да разбера твърде много как вървят работите. Готовех се да напусна цепнатината, откъдето гледах, когато на вратата припряно се похлопа.

— Кой е? — капитанът скочи, както направиха и другите.

— Аз съм, Стъмпи — дочухме приглушения отговор. — Пуснете ме, докато не са ме видели!

Джим и Троуър набързо разчистиха сандъците от вратата и я отвориха. Но преди Стъмпи да се бе вмъкнал, един от групата на Савидж вдигна мускета си и бързо се прицели. Стъмпи се хвърли напред и легна на пода.

— Ранен ли си? — попита капитанът, докато Джим затискаше отново вратата.

Савидж удари человека, който бе стрелял, с опакото на ръката през устата и той се търколи през глава.

Стъмпи седна и започна да се опипва. Не беше ранен. По-късно видяхме, че куршумът се бе забил в една от дъските на вратата.

— Те са научили, че съм ви дал оня нож — изплака джуджето, спомнило си внезапно причината за своето идване. — Були Савидж иска да ме бие с камшика, но вие ще ме отървете, нали, приятели?

— Ще те отървем, ако можем — увери го капитан Хътълстоун.
— Бих искал само да сме въоръжени по-добре.

Хитра усмивка изкриви дебелите, грозни устни на джуджето. Дясната му ръка се пъхна под неговото скъсано палто и измъкна чифт

пищови. От джоба си извади барут и куршуми.

— Стъмпи никога не забравя ония, които са му направили добро — каза той със странния си дрезгав глас. — Стъмпи е куче, което повечето хора ритат, а малцина галят. Стъмпи обича ония, които го милват, но — гласът му стана неизразимо заплашителен — ония, които го ритат, ще видят един ден, че той има зъби!

Капитанът успокоително потупа смешното създание по рамото.

— Ти имаш приятели тук, Стъмпи! Ние няма да забравим, че ти ни донесе ножа тази сутрин, и сме готови да те защитаваме дотогава, докогато можем. И нещо повече, ако моят кораб се върне, ти можеш да постъпиш на работа на борда и аз те уверявам, че ще получаваш повече милувки, отколкото ритници от хората.

— Благодаря, господарю!

В очите на странното създание заблестяха сълзи. Устните му се изкривиха мъчително, като че ли търсеше думи, за да изрази своята признателност.

— Залепи си очите до онази цепнатина, Мартин — извика капитанът сурово. — Обади ни, ако стане някакво раздвижване — продължи той, — а докато чакаме, Стъмпи ще ни разкаже как Були Савидж и хората му са дошли на този остров.

Но Стъмпи се дръпна назад ужасено.

— Той ще ме убие, ако ви разправя — каза умолително джуджето.

— Няма да узнае — увери го капитанът. — Чак като мине опасността да ти направи нещо, ще му покажа, че съм научил историята му, макар тя да е престъпна, както сочи твойят страх.

— Това е история на кръв и убийства — извика Стъмпи и очите му засвяткаха. — Те ще ме убият, ако открият, че съм ви я разказал... Все пак ще ви я разкажа. Но вие ще ме спасите, нали?

След като капитанът обеща, Стъмпи започна своя разказ.

— Онова, което Були Савидж ви каза миналата вечер — започна Стъмпи, — защото го чух, макар да се преструвах на припаднал, бе лъжа. Истина е само, че той бе на „Франси фри“. Бях готвач, а Були — втори помощник. И беше ужасен за хората. Риташе човек за нищо, а когато ритне някого, цяло чудо беше да не му счупи някой кокал. Но имаше хора, които го харесваха — онези, които не закачаше и които не си изпълняваха задълженията. Те открито го ласкаеха и му казваха, че

трябвало да бъде избран за първи помощник, когато истинският помощник умря. Той беше изхвърлен през борда заедно с койката един ден, в който слънцето грееше като голяма огнена топка. Но капитан Дейвидсън не обичаше Савидж. Добър човек беше капитанът, строг и суров моряк, но се отнасяше към моряците като към хора, а не като с животни, които трябва да се карат на работа с ритници и бой. И повиши третия помощник, Джим Роджърс, като пренебрегна Були Савидж. Това не се хареса на Були, никак не се хареса! От този ден той започна да си шушука със своите любимци от екипажа и да ги черпи с ром. Не знам дали капитанът виждаше, че той подготвя хората за бунт, но това беше точно така. Були нагласи всичко. Те трябваше да се разбунтуват и да хвърлят капитана и първия помощник в морето, както и ония от моряците, които поискат да останат верни на капитана. После Савидж обеща, че ще живеем свободно — господари на моретата ни наричаше — и ще нападаме и грабим всеки кораб, който не може да се защити от нас.

Бунтът избухна внезапно, много преди определеното от Савидж време. Стана по време на дежурството на Були, който откри някаква грешка на един от моряците, Дик Кроубър. Дик беше едва деветнайсет годишен момък, добър и честен, мразеше Савидж и шайката му. Мисля, че затова Савидж го преследваше и му намираше грешки всеки път, когато можеше, а често и когато съвсем нямаше никаква грешка...

— Те не идват още, нали, момчето ми?

Внезапният въпрос на Стъмпи ме накара бързо да погледна към сегашните владетели на острова. Мад Пат стоеше прав и нещо говореше, но не можах даоловя нито една дума. Изглежда събранието нямаше да свърши скоро. Казах това на Стъмпи.

— Та същия следобед, за който ви разправям — продължи той, — Були Савидж съвсем загуби самообладание и събори Кроубър на пода. Когато падаше, главата му се удари в мачтата и той се простря на палубата като мъртъв. Кръвта потече по челото му. В това време капитанът се появи на мостика и видя зверския удар на помощника. Ще помислите, че Були се е задоволил да повали клетото момче безчувствено на дъските? Не, Савидж не е човек, който ще прояви милост! Той вдигна крака си, обут в тежък ботуш, и два пъти ритна безпомощното, отпуснато тяло пред себе си. Щеше да го ритне и трети път, и четвърти, и пети, само че капитанът му извика да спре.

— Какво правите с това клето момче, мистър Савидж? — попита той. Капитан Дейвидсън бе винаги вежлив към офицерите си пред моряците.

— Той ми отвръща, когато му заповядвам!

— Ако още веднъж ви видя да ритате някой моряк, ще ви окова във вериги! Няма да позволя на никой свой помощник...

Но неговите думи бяха прекъснати изведнъж. Були Савидж бе загубил всякаква власт над себе си. С ругатня той вдигна тежкото желязо, което лежеше наблизо, и го запрати със страшна сила върху главата на капитан Дейвидсън. Нещастният човек го видя да лети, метна се встрани и успя да извади един от пищовите си. Твърде късно! Желязото го улучи право в главата и пръсна черепа му така, както лодка се пръска, когато се удари в скала. Пищовът му изгърмя, когато тялото се строполи, но не рани никого. Капитан Дейвидсън остана да лежи там мъртъв, самотен... А Були Савидж за миг замръзна на мястото си, уплашен от онова, което бе сторил... О, само да бях голям като него — извика внезапно джуджето, като че ли ужасната сцена още бе пред очите му, — щях да го удуша на място пред човека, когото бе убил! Вместо това пропълзях и се скрих. Були се огледа да види кой е свидетел на престъплението му. Освен мен имаше само един — Даниел Уитком, приятел на младия Кроубър. След секунди останалите от екипажа, водени от помощника Джим Роджърс, дотичаха на местопроизшествието, като питаха високо какво е станало.

— Той извади пищов срещу мен и аз го убих при самозащита — започна бързо да обяснява Савидж, втренчил застрашително очи в Даниел Уитком, който не искаше да прикрива убийството. Лицето му пребеля като морска пяна. Прекрачи към Роджърс, готов да каже всичко.

— Това е лъжа... — започна той, но преди да продължи, Савидж се спусна към него. Тежкото желязо, още мокро от кръвта на капитана, удари клетия човек по главата. Той се олюля за миг на краката си, устните му още мърдаха в желанието да каже истината, после падна по лице на палубата.

Дойде време Стъмпи да излезе напред, но сърцето ми трепна, щом погледнах двете мъртви тела и безчувствената фигура на Дик Кроубър. Обаче Джим Роджърс не бе заблуден:

— Нямаше нужда от това, Савидж! — каза той, като гледаше убиеца право в очите. — Ако съвестта ти беше чиста, щеше да оставиш клетия Даниел да довърши думите си.

— Какво искаш да кажеш? — Савидж стискаше окървавеното си оръжие заканително.

Но Джим Роджърс не се побоя да каже какво мисли:

— Искам да кажа, че според мен ти си убил Дейвидсън, тъй както видях, че уби Даниел Уитком.

— Е? И какво смяташ да правиш, щом знаеш това? — попита той и аз потреперих от заплашителния му тон.

Джим Роджърс извади пищов и мигом го насочи към гърдите на втория помощник.

— Ще те окова във вериги! — каза той, а на мен сърцето ми се изпълни с радост от неговия кураж. — Ще те окова във вериги, приятелю, и ще те предам на правосъдието, когато стигнем в някое пристанище. Там ще имаш такава възможност да се защитаваш, каквато не даде на Даниел.

За минута Були Савидж изглеждаше сломен. Ръцете му се отпуснаха, главата му клюмна на гърдите. Но всичко това бе преструвка. Боцманът бе припълзял близо до първия помощник и преди да успея да извикам, сграбчи ръката на Джим и изтръгна пищова. В същото време Були Савидж се пресегна, хвана Джим за гърлото и го понесе само с една ръка към борда.

Това беше сигнал за общ бой. Другарите на Були вдигнаха железа и всичко друго, каквото им попадна в ръцете, някои дори се оказаха със саби, като че ли бяха очаквали бунта точно той ден. В същото време моряците, които не бяха посветени в плана на Савидж, извадиха ножове, стиснаха юмруци и се спуснаха да помагат на първия помощник.

Ах, сър, беше много страшно! Хората на Були бяха два пъти повече, освен това бяха въоръжени и подгответи. Почтените, верни на капитана моряци се биха храбро, но един по един бяха съсечени. Бунтовниците отпразнуваха победата си с ром, като държаха чашите с ръце, още червени от кръвта на другарите им.

Джуджето прекъсна за малко ужасния си разказ. Спомените за окървавената палуба явно бяха твърде тежки за него. Но въпросът на

капитан Хътълстоун какво е станало с помощника Джим Роджърс, го накара да заговори отново.

— Були Савидж, както казах, го занесе с грамадната си ръка до борда, без да обръща внимание на борбата наоколо. Мислеше само как да убие човека, повишен в пръв помощник вместо него. Минаха близо до мястото, където се бях свил. Отворих джобното си ножче с намерение да ги последвам и да го забия между широките плещи на убиеца. О, колко исках да имам тоя кураж, но страхът, че Були може да се обърне, преди да го ударя, ме спря! Бях страхливец, но не забравяйте, приятели, че имам жалко, слабо тяло. Савидж можеше да ме убие толкова лесно, както смачква мидена черупка.

Були Савидж вдигна тялото на първия помощник високо над главата си и аз за миг улових погледа на клетия човек, пълен с молба за помощ. Но преди да скоча и се хвърля да го спася — кълна се, че исках да направя това — той изчезна. Видях тялото му да се извива във въздуха и да пада в морето. Изтичах към борда, но Були ме хвана за рамото.

— Така става с ония, които искат да ми пречат!

Погледнах и не можах да сдържа писъка, който се изтръгна от гърдите ми. Джим Роджърс бе започнал да плува към „Франси фри“ и преди да измине и десетина метра, една голяма акула се хвърли върху него. Тя се изви на една страна. Видях грамадните челюсти да се разтварят, жестоките зъби лъщяха. Когато погледнах отново, защото не можах да понеса зрелището и бях затворил очи, по водата плуваше голям червен кръг и акулата като сянка се отдалечаваше с плячката си.

— Ти си звяр, Були Савидж! — извиках, забравил страхът си. — Един ден ще те убия, както ти уби него!

Той се обърна с ругатня и за миг бях сграбчен от силните му ръце и метнат нагоре като Джим. Почти почувствах, че жестоките зъби на акулите вече разкъсват тялото ми. Звярът ме държа така няколко минути или може би така ми се стори в страх, но не ме хвърли във водата, където акулите се бяха събрали, привлечени от миризмата на кръв.

— Та значи аз съм звяр, а, малки гиганте? — попита той с подигравателен смях. — И убиец при това?

Бях обезумял от страх и започнах да го моля да ми прости за думите ми.

— Добре, ще ме молиш ли за прошка на колене? Ще обещаеш ли да ме почиташ като бог?

— Обещавам, обещавам! — пищях аз и той ме хвърли ядно на палубата.

Джуджето се изправи след последните си думи. Въпреки жалкото му тяло у него имаше нещо благородно. То явно бе играло ролята на страхливец, за да спаси живота си, и от онзи страшен ден бе живяло с присмеха и подигравките на всички бунтовници. Обаче неговият измъчен дух още гореше буйно; в очите му имаше огън, който не предвещаваше нищо добро за Були Савидж.

— Кълна се, че един ден моят нож ще намери онова място между плещите на Були, което трябваше да намери в деня, когато той уби Джим Роджърс!

СПОРАЗУМЕНИЕТО

При тези последни думи Стъмпи яростно размаха юмрук. След това клетото същество припадна. То се гърчеше и мяташе на земята със запенена уста. Когато бе започнало да се свестява, видях, че Мад Пат идва към бараката ни.

— Вдигнете Стъмпи и го оставете зад ония сандъци — заповяда капитан Хътълстоун. — Ни дума за това, което чухте!

Мад Пат се появи на врата.

— Добро утро, приятели! — извика той и дръзките му очи светнаха.

Отвърнахме на поздрава му, но не много сърдечно. По-късно научихме, че по време на бунта Пат бил болен и не участвал. Заблудили го, че Були Савидж бил принуден да се бие, защитавайки живота си. Лековерният Пат повярвал и съединил съдбата си с бунтовниците.

„Франси фри“ заплавал с новия си капитан и с недостатъчен екипаж. Хората му се отдали на пиянство, игри на карти и постоянни караници, като оставили кораба, тъй да се каже, да си плава сам. След една седмица се натъкнал на подводните скали, обкръжаващи източната част на острова, на който бяхме изоставени ние — Бунтовния остров, както го бяха кръстили, и се добрали до брега с доста спасени припаси. Тогава Савидж накарал хората си да поработят. Отсекли няколко дървета и с дъските и гредите, изхвърлени на брега от разбития кораб, построили укрепление с бойници за отбрана. Очистили не малко пространство около него и го заградили.

Всичко това научихме по-късно от Стъмпи. Подозирахме Мад Пат, че е един от негодниците, избили своите другари, и не бяхме разположени приятелски към него. При все това не можехме да забравим, че той спаси живота на Джим предната вечер, както и услугата, че ни развърза въжетата.

— Изглежда сте ме избрали да определя условията за споразумение — Пат седна спокойно на един от сандъците. — И добре

сте направили — той посочи с пръст през рамото си към укрепената сграда. — Повечето от ония гадини ще ви се усмихват и ще говорят сладки приказки, а в същото време ще гледат как да ви забият нож в сърцето.

— А на тебе можем ли да се доверим? — попита Хътълстоун с ирония в гласа.

— Да, можете — отвърна Мад Пат със сериозен тон, искреността на който не можеше да се отрече. — Ако реша да убия някого, аз му казвам това открыто. Но ако нарека един човек свой приятел, оставам му приятел каквото и да стане, дори ако работата стигне до гроб.

Всичко това направи впечатление на капитана и той протегна ръка:

— Ти вече доказа, че си наш добър приятел, Пат!

Но Пат пъхна ръце дълбоко в джобовете си:

— Полека, драги, полека! Нямам навика да си избирам приятели, както детето избира черупки по морски бряг. Направихте ми добро впечатление, не мога да отрека това. Спасихте Стъмпи снощи тъкмо когато бях решил, че шегата е отишла много далеч, и щях да си навлека гнева на Були, като се намеся. Но аз още не ви познавам, както и вие мен. Може би един ден ще бъда горд да ви нарека свои приятели и другари и може би — тук гласът му прозвучва печално — един ден вие ще се гордеете, че сте другари на Мад Пат.

Никой не знаеше какво да каже и той продължи:

— Сега да говорим конкретно! Були Савидж ни каза, че това място често се спохожда от пирати, а ние сме малко на брой. Разбира се, ако бъдем нападнати, смятаме да се браним, но сме всичко двайсет и един човека. С вас петимата ще бъдем достатъчно силни да издържим срещу сто души. Затова той ви казва — и това е честно предложение — присъединете се към нашата група, свържете съдбата си с нашата.

Капитан Хътълстоун го погледна със съмнение.

— Но ако някога Були Савидж се опита да наруши думата си и да ви направи зло, той знае, че освен мене най-малко трима други ще бъдат на ваша страна. А той няма да посмее да направи нещо, което може да отслаби групата му.

Настъпи кратко мълчание.

— Да, има и други от екипажа, които ще минат на наша страна, ако не се лъжа. Моят честен съвет е, че това е най-доброто, което можете да направите. Ако откажете, ще ви нападнем още днес — сам ще се бия срещу вас, както всеки друг, запомнете това, и вие няма да видите слънцето да се скрива зад хоризонта.

— Е, момчета — каза капитан Хътълстоун, като се обърна към нас, — чухте Пат. Няма съмнение, че беше откровен и честен с нас. Какво предлагате?

Олд Троуър прокара ръка по посивелите си, определи коси:

— Ако от нас няма да се иска да нападаме някой мирен кораб, аз съм напълно съгласен: Не можем да се защитаваме срещу нападението им дълго време, това е сигурно. Но вие трябва да решите, сър! Аз ще се подчиня, каквото и да решите.

— А ти, Джим? — попита капитанът.

— Були Савидж има да урежда един спор с мене, струва ми се!

— Да — съгласи се Мад Пат, — и това ще стане, надявам се. Хората започнаха да се отегчават от живота на този остров и ще посрещнат добре едно развлечение от този вид. Ти си готов да се биеш с Були, нали?

— Естествено! Но какво ще стане, ако надвия Були?

— Той ще те намрази, но няма човек помежду ни, който не ще извика и не ще хвърли шапката си от радост. Все пак той ще те надвие и ме е страх да не те осакати за цял живот.

— Искаш ли да се биеш с него, Джим? — попита капитанът.

— Да, сър, трябва да се бия! Никой човек, който е предизвикал Боксър Джим на борба, не е получил отказ. С Божията помощ ще платя на Були Савидж за онова, което ми стори снощи.

Капитан Хътълстоун се замисли.

— Колкото за борбата между Боксър Джим и Були Савидж — каза той, — тя ще стане, тъй като хората я искат и двамата борци са готови да се бият. Но Савидж трябва да се съгласи да не наранява противника си повече, отколкото е нужно, а също и Джим от своя страна. Щом единият от борците падне безпомощен, победителят няма да мъчи или осакатява победения.

Мад Пат подсвирна тихо:

— Були може да обещае, но когато се разпали в борбата, дали ще помни обещанието си?

— Кажи му — каза капитан Хътълстоун, като изпъчи тънката си фигура, — кажи на капитана си, че ако спечели борбата и продължи да мъчи Джим, аз ще се разправям с него! Кажи това и на другарите си!

Мад Пат погледна капитана с възхита:

— Това е храбра постъпка от ваша страна! Но е цяла лудост! Момчетата няма да имат нищо против. Това ще значи само две схватки вместо една. Ако искате съвет, оставете работата така, както дойде.

След това Пат отиде при другарите си да докладва какво сме казали. Върна се бързо с Були Савидж за потвърждаване на спогодбата. Гигантът нямаше любезно изражение, въпреки че се мъчеше да се покаже доволен. Само веднъж допусна гневът да се изпише на лицето му.

— Колкото за моята борба с Джим — каза той с дебел глас на капитана, — щом свърша с него, готов съм да се бия с тебе веднага или по-късно, както искаш.

— Аз няма да се бия с теб, ако се държиш честно с Джим — отвърна капитанът, гледайки Були право в очите. — И двамата сте достатъчно големи и добри борци при това. Нека щастието реши кой от вас да спечели. Ако ти излезеш щастливецът, капитан Савидж, искам да спреш веднага, щом спечелиш. Иначе, както казах, настоявам за правото да се намеся.

Напуснахме склада с нашите пови съюзници и се присъединихме към групата на Були Савидж пред укрепената сграда. Тук събитието бе ознаменувано с добър обяд, в който взех живо участие — с чаша ром и канче вино. След обяда повечето хора се разположиха на сянка, легнали удобно на гръб върху топлата земя в очакване на хладната вечер. Решено бе борбата между Савидж и Джим да стане, когато слънцето се наклони на запад и премине горещината. Дотогава хората щяха да лежат или да спят.

Като повечето младежи ненавиждах лежането денем. За мен само нощта бе време за лежане и сън, а денят — за игра. Затова се приповдигнах и седнах да погледам хората наоколо, повечето от които бяха затворили очи, а мнозина хъркаха на различен глас. Не бяха минали и пет минути, когато момчето от групата на Були Савидж привлече вниманието ми със знаци иззад прикритието на една близка палма.

Първо помислих, че вика някого, но когато посочих себе си въпросително, то кимна с глава. Тогава се измъкнах и тръгнах към него, без да ме забележат околните. Момчето ми направи знак да бъда предпазлив, после се обърна и тръгна из гъсталака между дърветата. Последвах го с готовност. Щом се отдалечихме от сградата достатъчно, за да не бъдем видени или чути, то изчака да го настигна.

— Здравей! — каза и за пръв път забелязах, че изглежда доста весело, добро момче, въпреки лошата компания, в която беше, и скъсаните си дрехи. — Как се казваш?

— Франк Мартин! Бях юнга на „Светла зора“.

— Аз пък съм Фред Скипърс, поне така ми викат другите. Нямам ни баща, ни майка и откак се помня, все съм бил Фред Скипърс. Бях с Були Савидж на „Франси фри“. Трябваше да види Були онъ ден, когато ние... Но аз забравих! Ще играе камшик по гърба ми, ако някога кажа това!

Нямах желание да казвам на новия си приятел, че нашата група знае всичко за бунта на „Франси фри“. Продължавах да вървя мълчаливо. Когато той заговори отново, думите му се отнасяха за дърветата, насекомите и изобщо за живота на острова, който познаваше отлично. Качвахме се по дърветата, надбягвахме се, надскачахме се и си играехме.

Когато продължихме разговора, между другото споменах за боя предната вечер. За миг приятелското му държание изчезна и той се обърна към мен със сърдит израз на лицето:

— Ти не ме надви!

Бях поразен от внезапната промяна на поведението му и не можах да отговоря веднага.

— Ти не ме надви! Лъжеш, ако твърдиш това! Аз щях да те победя, ако...

— Ако не беше ритнат в главата — казах успокоително, но Фред не се успокой така лесно.

— Не се подигравай! — изкрештя той. — Ако мислиш, че си по-сilen от мен, стани да те видя — ще те тръшна на земята веднага!

С тия думи Фред се изправи на крака, последвах примера му, макар че ни най-малко не мислех за борба с него. При ставането се спънах и се бълснах в тялото му, той ме срита и ние се вкопчихме един в друг.

Първо се мъчех повече да се защитавам, отколкото да нападам, но един удар на Фред по бузата, точно под окото, ме разгневи. Веднага забравих нашите приятни игри следобеда и едничката ми цел бе да удрям Фред толкова силно и често, колкото мога. Сплетохме се един в друг и след дълго дърпане и извиване и двамата се строполихме на земята. Мигом скочихме и отново прибягнахме към юмруците. Много пъти го ударих и в лицето, и в гърдите, макар че ударите ми не бяха така силни. Да си кажа истината, и той ме удряше толкова често, че неведнъж примирах от силата на юмруците му.

От умора започнах да дишам тежко и да се движа бавно. Овладя ме желание да прекратя борбата, когато моят противник внезапно изчезна от очите ми. Това стана, след като го ударих в гърдите. Изчезна и аз стоях изправен с отворена уста — задъхан и триещ очите си от учудване. Опомних се чак когато чух вик за помощ. Okаза се, че в разгара на борбата сме се приближили до края на скалата. Фред се бе подхлъзнал и бе паднал в морето. Надникнах през ръба на скалата и видях вдигнатата му, сякаш молеща ръка. По лицето му се четеше отчаяние. Докато гледах, той отново потъна в прозрачните, неподвижни води. Разбрах, че не може да плува, и това ме подтикна към незабавно действие. Изух обущата си, застанах до назъбения ръб на ниската скала и се хвърлих в морето. Гмурнах се близо до мястото, където бе потънал Фред. Водата бе прозрачна и щом отворих очи, зърнах потъващото му тяло малко надясно от себе си. Приближих и го хванах през кръста, но за мой ужас той също ме сграбчи. Заритах силно с крака и двамата изскочихме нагоре. Преди главите ни да се покажат на повърхността, той обхвана тялото ми с крака и ме притисна.

Колко прекрасна бе гълтката въздух над водата. Помъчих се да извикам на Фред да стои спокойно, но думите ми секнаха — той ме сграбчи бясно за гърлото, обезумял от страх. Виждах, че и двамата ще се удавим, ако не успея да освободя крайниците си.

Потънахме отново и аз с всичката си сила затеглих китките му. Напразно! Той ме стисна по-силно. В отчаяние изхвърлих ръката си нагоре и го улових за брадата. Почнах да я натискам нагоре и назад, като отдалечавах главата му от себе си. Тъкмо усетих, че дробовете ми ще се пукнат и че е по-добре да се откажа от всякаква борба и да умра, неговата хватка се разхлаби.

Бързо пуснах брадата му и като свих юмрук, го ударих в стомаха. Краката му се отпуснаха и аз заплувах нагоре, влачейки го колкото можех със себе си. Минаха часове, както ми се стори тогава, докато стигнем повърхността, но все пак я стигнахме. Широко отворих уста и жадно загълтах благословения въздух. После заплувах с моя безчувствен другар към брега. Не мога да си спомня как съм успял да го довлека. Трябва да съм действал в никакво особено състояние, не съм бил на себе си. Първият ми ясен спомен е, че се намерихме с Фред легнали един до друг на мястото, където се бяхме сборичкали.

Известно време лежах, без да мога да мръдна. Постепенно в помътненото ми съзнание изплува мисълта за спасяването на Фред. С усилие се отърсих от летаргията и коленичих до него. Лицето му бе страшно бледо. Помислих, че е умрял. Инстинктивно го обърнах по корем. Страхът ми се увеличи, когато видях какво голямо количество вода се изля от устата му. Разкрачих се над тялото му и започнах да го масажирам, както бях виждал един доктор на борда на „Светла зора“ да съживява удавник.

Продължавах непрекъснато да го разтривам. Фред не даваше никакъв признак на живот. Тъкмо се канех да го изоставя и да подиря помощ и той се размърда.

— Стига — изръмжа. — Макар и да ме надви, няма какво да ме мъчиш! Цялото тяло ме боли.

Разбрах по-късно: Фред си мислел, че съм го надвил. Избухнах във внезапен смях и паднах на земята. Сигурно това бе реакция от борбата и страхът, току-що преживени. Във всеки случай се търкалях по земята, сълзи затекоха по бузите ми и едва не пукнах от смях.

— Стига ти казвам! — повтори Фред гневно. — Ей, какво е това, защо си ме заливал с вода?

Не можех да говоря от смях. Разярен, Фред се изправи с мъка и замаха с юмрук, залитащ от слабост.

— Няма да те оставя да си играеш с мен — извика той. — Ти може да си ме надвил веднъж, но аз още мога да се бия! Ставай да те видя, глупако, или ще те ритна!

— Не помниш ли, че падна в морето? Изтърколи се през ръба на скалата, ей тука.

Фред погледна края на скалата, където тя бе малко разкъртена, после се обърна учуден към мен.

— Но аз не мога да плувам — възрази той.

— Да, но аз мога!

— И твоите дрехи са мокри — каза и като че разбра.

За момент помислих, че ще падне, защото политна, и скочих да го подкрепя, но той нямаше нужда от моята помощ.

— Погледни! — каза момчето, като посочи към морето, близо до мястото, където бе паднал.

Проследих посоката на пръста му и изтръпнах — видях перката на акула, пореща огледалната повърхност.

— Ти си рискувал заради мене? — попита Фред смяяно.

— Не мислех за акулите. Знаеш, че падна по моя вина. Не оставаше друго...

Но той ме прекъсна:

— Никога не съм имал приятел в живота си! Ще бъда много доволен, ако ми станеш приятел.

Протегнах му ръка. Той я стисна така силно, че едва не извиках. Тогава видях как очите му се навлажниха и сълзи потекоха по бузите му.

АЗ СЕ БИЯ С БУЛИ САВИДЖ

Когато Фред и аз стигнахме до оградата, всички нещо работеха. Були Савидж ни изруга, че сме закъснели, но не попита къде сме били. Останалите бяха в очакване на яденето и на боя между Савидж и Джим тая вечер, затова и не забелязаха нищо необичайно в нас.

Седях при капитан Хътълстоун и другите от нашата група, докато ядяхме коравите сухари и пиехме горещото какао. Той не изглеждаше сърдит, дето съм ходил някъде, без да се обадя, макар че ме бе предупредил да бъда нащрек и да не се отделям от него и групата ни, ако видя признания на размирие.

— Сигурно не си виждал Дик Денджър? — попита той. — Не знам какво да мисля за него...

Сенките се удължаваха бързо... Були Савидж и Боксър Джим застанаха един срещу друг. Останалите насядаха наоколо на земята в широк кръг. Не присъстваше само Стъмпи, който бе изпратен някъде по работа. Когато заемах мястото си до Фред Скипърс, който трепереше от вълнение пред предстоящото зрелище, се бълснах в един от групата на Були.

— Дявол да те вземе! — извика яростно човекът.

Готовех се да му отвърна гневно, но видях, че това е Слинки Дан, който бе ранен в рамото тази сутрин, помислих, че съм го закачил по раненото място, и се сдържах. Той продължи пътя си до огъня и пъхна в него желязна пръчка.

Двамата противници бяха готови. Бяха се съблекли до пояс и кръжаха един около друг.

Були Савидж се беше прегърбил и очите му гледаха към краката на противника. Ръцете му бяха протегнати. Очевидно възнамеряваше да се вкопчи в него при първа възможност. Мъчеше се да направи това с внезапен скок право върху врага си.

От своя страна Джим кръжеше на пръсти, с вдигната глава и наблюдални очи, а юмруките му бяха свити и готови да нанасят тежки удари. Той нямаше никакво намерение да оставя мощните ръце

на бунтовника да го сграбят в своята хватка и пъргаво избягващ лудите набези на Були с ловко отскочане встрани.

Джим спечели първия успех. Изобщо дълго време борбата бе в негова полза. Когато избягна една от най-успешните атаки на Були, той бързо се обърна и удари нападателя си зад ухoto, сваляйки го на колене на земята. Хората наоколо нададоха одобрителни викове. Но Були веднага се изправи и изразът му не предвещаваше нищо добро за Джим.

Джим скачаше и се мяташе като гумена топка, а от време на време дългата му ръка се размахваше светкавично и юмрукът му се стоварваше върху противника, по-точно върху лицето му, което скоро доби многоцветен вид. Савидж понасяше ударите, без да мигне, и все още с висок дух се хвърляше към гъвкавия враг.

След малко Джим започна да стоварва удари върху тълстото му тяло. Изтръпнах, когато те заваляха един след друг с неотразима сила.

Изведнъж Були Савидж спря за малко като замаян и вдигна очи към лицето на противника си.

— Не можеш ли да стоиш неподвижно една минута, дявол да те вземе? — изръмжа той. — Аз ще те...

Джим прекрати заплахите му със страшен удар в гръкляна, като за миг го задуши. После наново започнаха лудите набези на бунтовника и ловките отскочания и страшните удари на Джим.

В това време Слинки Дан се бе настанил в кръга, недалеч от мен. Щом погледнах към него, когато поражението на Були изглеждаше въпрос на минути, трепнах от беспокойство. Той бе коленичил и в ръката си държеше връв, на чийто край бе завързана оловна топка.

В този миг Джим бе с гръб към Дан, без всякакво подозрение за подлата игра, която се готвеше. Отворих уста да извикам... Беше късно! Слинки Дан хвърли връвта. С тежестта, която бе вързана на нея, тя изsviri във въздуха и се уни около левия глезнен на Джим. Въпреки че Дан теглеше връвта, той успя да запази равновесие, но преди да се освободи, Були Савидж се хвърли напред с тържествуващ рев и метна грамадните си ръце около тялото му.

— Ти, подлецо! — извика Мад Пат, като се опита да се хвърли върху Слинки Дан, но хората отстрани му хванаха ръцете. Капитан Хътълстоун и Олд Троуър също искаха да направят нещо, за да поправят подлото действие, но бяха задържани на местата си. Всички

бяха в лудо вълнение от титанска борба, която се водеше пред тях, и не допускаха никаква друга намеса в зрелището.

Були Савидж стискаше безпомощното тяло на Джим с цялата си мощ. Ръцете на Джим бяха притиснати към тялото му и колкото и да се мъчеше, не можеше да ги освободи. Видях лицето му да побледнява, но не видях страх дори когато разбра, че усилията му са безполезни.

И двамата паднаха внезапно — Джим отдолу. Главата му се удари силно. Сърцето ми едва не спря да бие, когато видях, че се изопна и остана неподвижен.

Няколко секунди Були Савидж продължаваше да го стиска в мечешките си лапи, но като видя, че противникът му е безчувствен, разхлаби ръце и коленичи до него. В такова положение, тежко задъхан, зачака, като че ли не знаеше какво да прави по-нататък. Изтръпнах от яростта в кръвясалите му очи.

Той се обърна към Слинки Дан. След кимването на главата си Дан се завтече към огъня. За мой ужас извади от живите въглени желязната пръчка. Единият ѝ край бе червен от накаляване.

Видял какво се готови Дан да подаде на Савидж, капитан Хътълстоун лъвски се задърпа, за да се отърве от държащите го.

— Ако дадеш това на Савидж, ще те убия, щом се освободя! — извика той през зъби.

Дан за миг се поколеба, но уверил се, че капитанът, въпреки страшните си усилия, не може да се освободи, пристъпи напред с нажеженото желязо.

— Добре, Були, удари му печата! — извика един от бунтовниците.

Савидж вдигна желязото близо до лицето си, като че ли опитваше колко е горещо. Ненавистта изчезна от очите му. Вместо това пламна треската на очакваното удоволствие. После бавно, сантиметър по сантиметър, той започна да навежда светещото желязо към бялото, обърнато нагоре лице на Джим.

— Няма ли да направиш нещо? — чух напрегнат глас в ухото си.
— Ще стоиш и гледаш как удрят клеймо на другаря ти като на вол?

Наистина седях неподвижно, сякаш парализиран. Внезапната подлост спрямо Джим, залавянето на другарите ми и особено мисълта за светещото желязо, приближаващо се към клетника, ме замаяха тъй,

както хората се омайват под отровния поглед на змията. Думите на Фред Скипърс, пропити с презрение, премахнаха магията.

— Помогни ми да освободя капитан Хътълстоун — извиках на приятеля си и скочих на крака.

Спомням си как желязото спря, когато Були Савидж се обърна при моя вик. Веднага се вкопчих в единия от хората, притискащи капитана на земята. Фред скочи като дива котка върху раменете на другия.

Разбира се, нито Фред, нито аз бяхме равни на хората, които нападахме, но нашата цел бе постигната. Хътълстоун се възползва от внезапната ни намеса, изтръгна се от пазачите си и с вик се хвърли в средата на кръга. Ръката му сграбчи китката на Савидж и с бързо извиване, при което подлецът болезнено изохка, запрати горещото желязо във въздуха. Светещият край падна върху голия крак на един от хората, които държаха Троуър. Човекът изкрещя и разхлаби хватката си. В следващия миг Троуър свали другия си противник със страничен замах на ръката и се изправи с изведен нож, готов да се бие до своя капитан.

Но Хътълстоун не искаше да става общ бой. Той смяташе да уреди работите сам.

— Ставай! — извика капитанът на Савидж не много високо, но със страшна заплаха в гласа. — Сега ще имаш работа с мен!

Були се изправи тежко на крака. Тресеше се от ярост и подутото му лице се гърчеше от спазмите на страшна ненавист. Неговите хора се втурнаха да му помогнат.

— Дръпнете се назад, глупаци! — изръмжа той дрезгаво. — Мислите ли, че ми трябва помощ, за да се бия с това куче?

— Готов съм — отвърна капитанът твърдо. — Пат, отнеси Джим настрана от нас и се помъчи да го свестиш. Ти, Троуър, внимавай добре! Застреляй първия, който се опита да се меси — убий го на място!

— Слушам, сър! — извика Олд Троуър и описа полуокръг с цевта на пищова си.

Були Савидж и неговият нов противник се изправиха един срещу друг с пламтящи очи. Гигантът се хвърли напред като бик. Хътълстоун се сниши бързо под прострените му ръце, като замахна нагоре с отворена длан и му цапна един хубав плесник по бузата. Изглеждаше

хладнокръвен и уверен в себе си, готов да отбие следващия удар. Въпреки това мислех, че го чака смърт или осакатяване.

Три пъти разяреният бунтовник се хвърля към своя пъргав противник и трите пъти капитанът избягна ударите му, като ги отбиваше с отворена длан.

Когато левият юмрук на Були замахна със страшна сила, Хътълстоун се сниши и юмрукът мина над дясното му рамо. В същото време капитанът светкавично обхвана с дясната си ръка массивната китка на главатаря и я изви навън, а с лявата докопа същата му ръка доста над лакътя, близо до рамото, и се отпусна на нея с цялата си тежест. Уплаших се, че капитанът ще се окаже във властта на Савидж, щом гигантът си послужи с дясната ръка. За мое учудване и краен възторг видях, че лицето на Були Савидж се изкривява от болката и че хватката го е направила безпомощен. Капитан Хътълстоун показва още по-ясно надмощието си, като направи няколко крачки напред, при което Були Савидж бе принуден да го следва с побеляло лице.

— Дявол да го вземе, какъв борец е вашият капитан! — извика Пат с възхищение. — Та Були Савидж е като дете в ръцете му!

Останалите бунтовници гледаха мълчаливо, без да разбират какво става.

— Ще те направя неспособен да мъчиш хората! Ще ти счупя ръката! — каза Хътълстоун.

Савидж започна да моли за милост. Явно мисълта, че ръката му ще бъде счупена като сух клон, го ужаси. Ново извиване на китката му и молбите се превърнаха в болезнени писъци.

Преди капитанът да изпълни заканата си, стана нещо непредвидено. Стъмпи се покатери през оградата и хукна нагоре по стръмнината към укрепената сграда, като че ли всички демони на ада го гонеха. Лицето му беше бяло като тебешир, а тялото му трепереше като мачта в буря.

— Какво има? — попита капитанът остро, държейки бунтовника.

— Кораб! — извика Стъмпи и гласът му секна от вълнение. — Току-що влезе в залива.

— Кораб! — повтори капитан Хътълстоун със светнало от надежда лице. — О, та това може да е „Светла зора“!

Но Стъмпи изглеждаше неуверен. Като си отдъхна, можа да ни разправи какво е видял.

— Голям кораб! Шхуна! Може да е „Светла зора“, но се съмнявам.

— Защо, Стъмпи? Моят кораб е шхуна и плава като риба. Сигурно е той! Помощникът го е върнал назад, за да ни търси. Бездруго е „Светла зора“!

— Мисля, че се лъжете, сър — настоя Стъмпи. — Дълго го гледах. Преди да влезе в залива, вдигна знамето си.

— Е? — попита капитанът нетърпеливо.

— Ех, сър, знамето, което издигна, е с череп и кръстосани кости. Пиратско знаме, сър!...

СМЕЛО ПОСЕЩЕНИЕ

Пиратско знаме! При тия думи се вдигна гълч сред бунтовниците и не едно лице побледня под загара. Макар да бяха негодници, знаеха, че пиратите са по-лоши. Събрани от утайката на седемте морета, дръзки до безумие, жестоки и диви като зверове в гората — не бе чудно, че оцелелите от „Франси фри“ се бояха от среща с тях.

Колкото за капитан Хътълстоун, лицето му побледня, но не от същия страх. Всичките му мисли за наказанието на Були Савидж бяха изчезнали. Той веднага пусна ръката му.

— Хайде, капитан Савидж! Ще трябва да забравим малкия си спор! Ако пиратите слязат на острова, може би ще дойдат и насам. Стане ли това, ще трябва да се държим дружно и да ги отблъснем. Знаеш какво става с нещастниците, попаднали в ръцете на тия господа.

Були Савидж пое протегнатата ръка неохотно. Лесно бе да се разбере какви мисли за убийство и отмъщение горяха зад злокобните му очи.

— Помни, че аз съм капитан на този екипаж, и всичко ще бъде наред — каза той с дебел глас. — Можем да отбраняваме това укрепление срещу три пъти по-многоброен неприятел.

— Съгласен съм! — отговори Хътълстоун. — И все пак мога ли да предложа да ме изпратиш за наблюдение на пиратския кораб? Ти приготви всичко за отбрана. Ако това е моят кораб и намеря възможност да освободя пленините хора от екипажа (освен ако вече не са мъртви, клетниците!), ще го направя. Така ще увеличим броя си, а това е крайно необходимо.

Були Савидж даде разрешение намръщен. Може би тайно се надяваше, че капитанът ще попадне в пиратски ръце. Във всеки случай Хътълстоун бе много доволен. Той ми направи знак да го последвам. Стъмпи също, без да иска разрешение, се присъедини към нас и ние се отправихме почти тичешком към брега.

Скоро видяхме част от морето между палмите и като се прикривахме внимателно, стигнахме пясъчната ивица.

— Тя е, тя е! — извика капитанът развлнувано. — Милата, славната „Светла зора“!

Наистина, тя беше — малко очукана, но годна да плава още дълго. Отвратителното черно знаме се развяваше на върха на мачтата.

Мястото, откъдето наблюдавахме, бе над морското равнище и ние гледахме кораба почти от птичи полет. Екипажът бе зает със спускане на котвата. Личеше, че ще остане да нощува.

Капитанът потъна в мълчание. Устните му се изтеглиха в тънка права линия както обикновено, когато се замислеше дълбоко. Най-после заговори:

— Един от вас трябва да остане тук и да съобщи, ако пиратите слязат на брега в голяма група. Другият може да се върне с мен в укреплението.

— Имате ли някакъв план? — осмелих се да попитам.

— Да, момчето ми! Мисълта, че мистър Тъмбълтън и останалите от моите моряци са на борда, затворени и може би отчаяни, ме изпълва с решителност. Трябва да убедим Були Савидж да ни помогне да завземем отново „Светла зора“.

— По-добре и аз да остана — предложи Стъмпи. — Познавам пътищата из острова. Доверете ми се! Веднага ще дотичам да ви обадя, ако някоя лодка тръгне от кораба за брега.

— Добре! — каза капитанът и забързахме обратно към укреплението.

Були Савидж не бе стоял без работа. Укреплението бе готово да издържи дълга обсада или внезапно нападение с еднакъв шанс за успех. От склада бяха извадени припаси и муниции. Хората нетърпеливо чакаха нашето съобщение и между най-нетърпеливите бе Джим, който успя да ми прошепне:

— Не видяхте ли моя брат, Мартин?

Скръбно поклатих глава.

В това време капитан Хътълстоун очерта плана си за завземането на „Светла зора“.

— Тя не може да има голям екипаж — каза той. — Останали са само онци, които я нападнаха, и други не са се качвали, защото бе принудена да бяга, преследвана от военния кораб. Тя сигурно се е отделила от „Пламтящ кръст“, иначе досега щеше да бъде разграбена и подпалена.

— Да, заслужава да се рискува — реши Були Савидж, който изглежда бе забравил неотдавнашното си поражение от капитана. — Ще почакаме до полунощ и ако няма признания за нападение дотогава, ще си направим план. Имаме две лодки, скрити на брега, а и вие казвате, че имате една. Ще наредим кой да нападне стражата, кой да затвори вратите на общото помещение и кой да претърси кабините. Дявол да го вземе — продължи Були, като повиши глас, възпламенен от мисълта си, — ако имаме щастие, аз ще бъда капитан на кораб и ще се разхождам по своя палуба още преди да съмне.

Видях как капитан Хътълстоун сведе очи и подразбрах, че той мисли иначе. Не беше човек, който може да остави Савидж или когото и да било другого да му заповядва на собствения му кораб.

Нощта настъпи с обикновената си внезапност и скоро пълната луна се заизкачва бавно по небето. Хората лежаха наоколо и в укреплението, някои пушеха, други дремеха в очакване на часа, когато експедицията ще потегли. Хътълстоун бе предложил да се прати смяна на Стъмпи, но Савидж се надсмя на тази мисъл. Тъй като от джуджето нямаше никакво известие, сметнахме, че пиратите са останали на борда.

Най-после дойде моментът за потегляне. Луната бе леко пребулена с облаци.

Групата се раздели на три части, всяка от които трябваше да вземе по една лодка. Були Савидж настоя трите части да се държат заедно, докато не види сам, че „Светла зора“ е на котва и екипажът ѝ не е на палубата. След това трите отделения трябваше да се отправят към лодките, да се съберат на определено място и едновременно да се явят при закотвения кораб.

Когато минахме през горичката, от която двамата с капитана разглеждахме „Светла зора“, не можах да се сдържа. Ръката на Хътълстоун се залепи на устата ми и задуши вика ми. Той също не можа да потисне разочарованието си и изруга тихо, защото в морето под нас редом със „Светла зора“ стоеше друг, по-голям кораб — самият „Пламтящ кръст“.

Снишихме се зад прикритие, да не би някои пирати да са на брега. Трябваше да решим какво да правим. От самия пиратски кораб се носеха кресливи весели викове, което показваше, че има пиршество. Капитанът се обнадежди.

— Сигурно на „Светла зора“ са останали малко хора — каза той шепнешком. — Ясно е като бял ден, че не подозират близката опасност. Всички са отишли на гуляя на „Пламтящ кръст“. Трябва да се качим тихо на моя кораб, да заловим стражата. Обзалагам се, че ще отплаваме незабелязано.

Но Були Савидж остана неубеден. Макар че в повечето случаи бе безстрашен, той имаше голямо уважение към бойните качества на пиратите.

Въпреки всички уверения, той остана непреклонен и се запъти в посоката, откъдето бяхме дошли, последван от всички — без Мад Пат и нашата група. След няколко минути обаче Фред Скипърс се върна крадешком при нас. После дойде и Стъмпи, като изпълзя от близките храсти.

— Не знаех какво да правя, когато другият кораб дойде в залива — каза той. — Ако бях дошъл в укреплението да ви кажа, можеше да свали хора на сушата, без да узнаем това. Трябваше някой да наблюдава през всичкото време.

— Е, момчета — попита капитанът, — какво ще правим сега? Аз съм почти решен да се помъчим да завземем „Светла зора“, въпреки че Савидж ни напусна.

— Това е безумна работа — каза Пат, но аз съм винаги готов! Нападнете самия „Пламтящ кръст“ и аз сигурно ще бъда от лявата ви страна.

— Много е рисковано, капитане — изказа мнението си Олд Троуър. — Няма смисъл да жертваме хората си без пълна сигурност за успех. Но ако заповядате, готов съм да направя всичко.

— А ти, Джим? — попита капитанът.

— Това, което Троуър казва, навярно е така, сър. Но на мен ми се иска да видя как точно стоят нещата. Позволете ми да доплавам до „Светла зора“. Ще се кача предпазливо, ще разгледам какво има и после ще мога да ви кажа дали е възможно да я завземем. При това ще разбера има ли пленници, и може би ще науча нещо за брат си. Ако ме открият, само един живот ще бъде пожертван. По-добре, отколкото цяла лодка.

Колкото и да се харесваше това на капитана, той не искаше да приеме предложението на Джим.

— Опасно е, не забравяйте акулите — каза той.

Всъщност работата беше по-друга. Не можеше да понесе мисълта Джим да се изложи на опасност, без да я сподели и той. Взе се следното решение: да грабнем една от лодките на бунтовниците, които бяха скрити наблизо, и да се опитаме да стигнем до „Светла зора“, без да ни открият. После Джим да се покатери на борда и да разбере как е охранявана. Ако има някаква възможност да завземем кораба без много шум, той да ни даде сигнал да се покачим на борда.

Загребахме със заглушени весла, в гробовно мълчание. В странна противоположност с нашето мълчание беше непрестанният весел шум от пиратския кораб.

По пътя Джим си бе изул обущата. Босите крака не вдигат шум, когато човек пристъпва крадешком по палубата. Но нито той, нито капитанът видяха, че Фред Скипърс и аз бяхме последвали примера на Джим. С безразсъдната смелост на младостта ние също бяхме решили да се качим на „Светла зора“.

Лодката допълзя до тъмния кораб. Щом се докоснахме до него, Фред и аз скочихме и се закатерихме към палубата като маймуни. Някой се хвърли да ме хване за краката, но докосна само петата ми. Нуждата от мълчание бе твърде голяма и никой не посмя да ни извика да се връщаме. И така, бяхме готови да се прехвърлим през борда върху палубата, ако няма стражи.

Един предпазлив поглед и се уверих, че палубата е пуста. Крадешком, като призраци, прескохихме парапета и се сгушихме до мачтата. Там, сред куп най-различни предмети, в които се мушнахме, стояхме известно време и разглеждахме наоколо.

Минута по-късно и главата на Джим се появи над борда. Той се огледа, като че ли ни търсеше, но не посмя да остане изложен на открито твърде дълго. Също като нас крадешком задебна напред и се изгуби от погледите ни.

Доколкото можахме да видим, палубата бе съвсем пуста, но все пак предпазливостта не ни напускаше. Всъщност съвсем не знаех какво да правя сега, когато се намерих на кораба. Тръгнах към трюма. Предпазливо отворих вратата и се вмъкнах вътре.

— Кой е там? — дочух шепнещ глас.

В тревогата си Фред насочи пищова си и щеше да стреля, ако не бях го спрял.

— Аз съм, Мартин, Франк Мартин — прошепнах в отговор, защото познах гласа на брата на Джим.

— Затвори вратата, момче — продължи гласът. — Аз съм Алек. Само аз и мистър Тъмбълтън останахме от екипажа на „Светла зора“, когато тия дяволи от „Пламтящ кръст“ ни заловиха.

Мълчаливо направих каквото ми каза. Бях много доволен, че е тъмно вътре, защото сълзи напълниха очите ми, когато чух за съдбата на бившите си другари от кораба.

— Какво стана с другите? — попитах.

— Някои бяха убити в боя. Останалите бяхме затворени, когато военният кораб започна да ни гони. За жалост, корабът избяга, щом настъпи нощта. На другия ден бяхме изкарани на палубата. Поискаха да постъпим в екипажа им. Всички отказаха и се разходиха по дъската, както казваме, т.е. отидоха в морето при акулите като герои. Дойде и моят ред. Бяхме останали само мистър Тъмбълтън и аз.

— Вие не се съгласихте, нали? — учудването ме накара да повиша глас повече, отколкото трябваше. Алек разсея страховете ми.

— Разбира се, но техният главатар каза, че има работа за двама ни, и заповяда да ни оковат във вериги. Каква работа има за нас — не знам. Вероятно нещо, което не би накарал екипажа си да прави. Можеш да бъдеш уверен, че ако това е нещо долно, категорично ще откажем.

— Няма да има нужда — отговорих. — Събуди полека мистър Тъмбълтън, ще ви освободим. Капитан Хътълстоун и другите са в една лодка долу.

— Не ти ли казах, че сме оковани? — прошепна Алек. — Ще трябва цял час, за да изпилим железата. И освен това...

Онова, което щеше да каже, бе прекъснато от внезапен шум на палубата. Чуха се груби ругатни и тропот на тежки стъпки. Последва буйно звънене на саби, удрящи се една в друга, разнесе се и изстрел.

— Открили са ни — казах доста високо, макар че едва ли можеше да ме чуе някой в тоя шум. — Капитан Хътълстоун ще дойде на борда! Трябва да идем при него!

Щом излязохме от трюма, спряхме учудено в черната сянка. Не Джим бе открит и нападнат, а бе избухнала свада между самите пирати. Един лежеше на дъските и охкаше високо, други двама размахваха един срещу друг сабите си с всички сили, макар че

повечето от ударите им попадаха върху остриетата и не причиняваха нищо друго освен искри.

— Бягай бързо! — прошепнах на Фред. — Кажи на капитана да не идва на борда!

Фред се плъзна като сянка. По-късно научих, че пристигнал в лодката тъкмо навреме, за да върне Хътълстоун и останалите, които вече се катерели със саби между зъбите да отърват Джим, както си мислели.

Аз се върнах обратно в трюма с намерение да освободя другарите си, ако е възможно, а ако не — да ги утеша колкото мога, че капитан Хътълстоун ще ги избави, в което те бяха уверени и без мен.

Преди да прошепна дори поздравите си на мистър Тъмбълтън, който сега бе буден, шумът от борбата отвън престана внезапно, както бе започнал. Дочу се гневният и властен глас на пиратския главатар, както ме осведоми Алек. Той ругаеше сбилите се и ги наричаше с най-грозни имена.

— Отведете ги долу и ги оковете във вериги — заповяда той суворо. — Няма да позволя пиянски сбивания на кораба си! Хайде, живо!

Погледнах през една цепнатина на вратата и видях, че шумът от сбиването бе привлякъл на борда няколко пирати от „Пламтящ кръст“. Изглеждаха груби, зли хора, с гигантски размери в неясната светлина на забулена луна. Самия пиратски главатар не можах да видя добре. Той се бе навел над пъшкащата фигура по средата на палубата. Убедих се, че отстъплението ми е отрязано.

— Млъкни, глупава бабо! — продължи пиратският капитан презрително към ранения. — Можеш да ми отрежеш ръката и няма да пъшкам наполовина, колкото ти от една малка рана. Така ти се пада, като се караш! Донеси ми малко вода, Кракър! Докторът е пиян като говедо, видяло за пръв път ром, та ще трябва да превързвам сам ръката на този глупак.

Кракър отиде до борда с една кофа. Трябваше да прехапя устните си, за да не извикам от напрежение. Той сигурно щеше да види нашата лодка долу.

— Не морска вода, глупако! — извика пиратският главатар. — Донеси прясна вода от трюма.

След тая заповед човекът насочи стъпките си към мен. Хвърлих се между Алек и мистър Тъмбълтън с трескав страх да не би да забележи присъствието ми.

За щастие, Krakъr не се нуждаеше от повече светлина. Той намери водата бързо, после се обърна да излезе. Отдъхнах си, като видях едрата му черна фигура на вратата. Умирах от страх и челото ми бе студено и мокро от пот. Като си спомни внезапно за присъствието на плениците, човекът се върна и раздаде два-три ритника, единият от които болезнено попадна в глезена ми.

— Спят като свини — изръмжа той пиянски и сигурно щеше да ни възнагради с още ритници, ако заповедническият глас на капитана не му бе напомнил за какво е тръгнал.

Повечето от пиратите се струпаха с празно любопитство да гледат как превързват ранения. Грижите за него не бяха твърде нежни, ако се съди по болезнените викове, надавани от време на време. Бях благодарен на олелията, защото ми даде възможност да избягам.

С пришепнато „сбогом“ към другарите си и едно допиране до вързаните им ръце аз се измъкнах през вратата, оставена отворена от Krakъr. Много рисковано бе да пресичам палубата над мястото, където беше лодката. Като се приведох ниско, задебнах към носа с разтуптяно сърце, очаквайки всеки миг да чуя вик в знак, че съм открит. Стигнах незабелязано и се прехвърлих през борда тъкмо когато луната изплува иззад завесата на облака, закриващ я от части, и огря със светлината си всичко.

Плъзнах се безшумно във водата, мъчейки се да не мисля за акулите, но въпреки това си представях със страшна осезаемост как острите им зъби се забиват в тялото ми. Водата, плискаща се в стените на кораба, бе ужасна, зловеща за мен. В състояние на панически страх заплувах към лодката с такова цапане и бързане, че можеше да се издам. Щом сложих ръка върху ръба на лодката, бях издърпан внимателно, без някой да ми се кара за лудостта да се кача на кораба с Джим. Докато лежах на дъното на лодката мокър, но радостен, че съм се отървал от акулите (във въображението ми опасността от тях изглеждаше страшно реална), постепенно се отърсих от страха. Скоро Джим се присъедини към нас, а луната се скри зад облак, като направи безопасен пътя ни към брега. Аз гребях радостно с едно от веслата и

градях чудесни и невъзможни планове за освобождаването на Алек и на мистър Тъмбълтън от пиратите.

СЪКРОВИЩЕТО Е ЗАРОВЕНО

Целия следващ ден повечето от нас стояха в укреплението до бойниците с напълнени мускети, готови за отбрана, ако пиратите нападнат. Були Савидж остана твърд в решението си да не пренася войната в неприятелския лагер, като нападне един от корабите.

— То е все едно да се разходим по дъската — каза той, — а аз още не искам да умирам. Тук ще стоим, удобно и спокойно, докато „Пламтящ кръст“ отплава и ни остави на мира.

— Но на борда има двама души от моя екипаж — убеждаваше го Хътълстоун. — Не мога да ги оставя да загинат там!

— Тогава ще трябва да ги освободиш сам — надсмя се Були Савидж. — Такъв храбър борец като тебе ще свърши тази работа много лесно!

— И ще ги освободя, та ако ще да загина при опита — отвърна капитанът пламнал.

Той свика своята група, към която се присъединиха Мад Пат и двамата му приятели, както и Стъмпи и юнгата Фред Скипърс. Този военен съвет, така да се каже, реши да заложи всичко на едно смело начинание — да се качим на „Светла зора“ същата нощ и ако е възможно, да смажем нейния екипаж и изведем кораба от залива.

— Или отърване от острова, или смърт — заяви капитанът, — но смърт на храбри мъже!

Решено бе да се наблюдават двата кораба в залива през деня. Стояхме на пост поред през целия следобед. Олд Троуър, Фред Скипърс и аз се разположихме сред храстите, откъдето наблюдавахме.

Полудремехме от взиране и умора, когато Троуър ме стисна болезнено за ръката.

— Гледай! — посочи към морето той.

Погледнах и видях, че от „Светла зора“ се спуска лодка. Скочиха няколко души, подадоха им още двама под ръководството на един от пиратите, който също се качи в лодката, и се отправиха с бърз ход към брега.

— А-а, та това са мистър Тъмбълтън и Алек — казах развълнувано. — Те са вързани, видяхте ли? Поне ръцете им със сигурност бяха вързани, защото не можеха да слязат сами в лодката.

— Не мога да разбера какво ще правят — промърмори Троуър. — Във всеки случай трябва да съобщим на Хътълстоун. Вие стойте тук и не излизайте от прикритието, чувате ли? Аз ще отида в укреплението и ще видя дали можем да освободим нашите приятели, като нападнем лодката.

Той изпълзя като змия из храстите. Бях горд, че съм поставен на такъв опасен пост, макар да се чудех защо Олд Троуър избра по-безопасната задача. Скоро се досетих какво мислеше да прави старият човек. Щеше да доведе останалите ни другари, за да извършат внезапно нападение срещу пиратската лодка и да освободят пленниците, а аз щях да стоя скрит в храстите, вън от боя. Веднага реших да не изпускам от очи пленниците където и да ги отведат, та и аз да изпитам вълненията от опасностите. Всяка опасна ситуация имаше особено очарование за мен.

Щом лодката се приближи до брега под доста неумелите удари на четириимата слаби гребци, главният ми интерес се съсредоточи върху страшната личност на задната седалка. Беше по-добре облечен от останалите и очевидно имаше власт над тях. Но онова, което привлече най-много вниманието ми, бе ужасната осакатеност и жестокото, властно изражение на лицето му. Дясното рамо бе изкълчено нагоре, дясната ръка изглеждаше изсъхнала и немощна, държеше я наклонена пред гърдите си. Дългите пръсти, като нокти на хищен звяр, висяха надолу.

Лодката се вряза в пясъка. Гребците скочиха да я изтеглят на брега. Пленниците излязоха от нея. Бяха бледи, с изтощен вид, с вързани отпред ръце.

— Останете в лодката! — разнесе се острият глас на пиратския капитан. — За ваше добро ви казвам да не мърдате от брега. Всеки от вас, който се опита да ме последва или открие къде отивам да заровя това — и той почука по един железен сандък с дръжката на пищова си в лявата ръка, — няма да напусне жив този остров!

— Нямаме желание да се бъркаме във вашите работи, капитан Бамбо! — каза единият.

Пиратът се усмихна жестоко на техния страх и забучи пищова в пояса си.

— Вземете сандъка и вървете след мен! — чу се кратка заповед и той тръгна към острова.

Пленниците, подтиквани от грубите удари и ритници на пиратите, вдигнаха сандъка и закрачиха колебливо след Бамбо.

— Наблюдавай тези хора, Фред! — прошепнах. — Аз ще тръгна по следите на моите другари от кораба. Видя ли, че Алек имаше лопата, вързана на гърба му? Сещаш ли се каква е работата?

— Съкровище, нали? — предположи Фред и очите му светнаха.

— Сигурно пиратският капитан ще зарови своето богатство някъде тук.

— Сигурно! Аз ще го проследя! По пътя ще оставям знаци. Ако имаме щастие, с един удар ще освободим нашите и ще вземем съкровището. Сбогом, Фред!

Стиснах ръката на приятеля си и се втурнах в опасния път. Бях въоръжен с чифте пищови в пояса, пълни и готови.

Не бе трудно да държа плячката си под око. Пиратът удари право навътре в острова. Навсякъде имаше достатъчно прикрития. След известно време спря и заповяда на пленниците да сложат товара на земята.

Докато стоеше с гръб към мен, реших да пропълзя на един изстрел до него и да го заставя да предаде пленниците си. Запълзях безшумно по ръце и колене и се сгущих зад едно паднало дърво на десетина метра от капитан Бамбо. Предпазливо вдигнах глава да видя какво става.

Пиратът бе отвързал ръцете на мистър Тъмбълтън и помощникът, цял изпотен, копаеше земята, а Алек, все още вързан, стоеше край него печално. На три крачки от тях беше капитан Бамбо, отвратително ухилен над издаденото си дясното рамо. В лявата си ръка държеше пищов. Острият му поглед изключващ всекаква възможност за нападение от страна на пленниците.

Внезапно той се полуиззви, като че ли някакъв шум бе привлякъл вниманието му. Изведнъж мистър Тъмбълтън замахна с лопатата си и скочи напред. Ръждивото й острие полетя право към главата на мъчителя.

Капитан Бамбо усети грозящия го удар и с пъргавина на котка отскочи встрани. Мистър Тъмбълтън загуби равновесие от силата на удара си и изтърва лопатата. Пиратът насочи пищова си към него:

— Я гледай ти, смята да ме свари неподготвен! Човече, не ти е дошло още времето да мреш. Копай!

Смутен и обезсърчен, помощникът започна да копае отново.

Бях решил да не викам на пирата да предаде пленниците си, а да го застрелям хладнокръвно от мястото, където лежах скрит. Но когато вдигнах предпазливо цевта и я насочих към главата на пирата, се поколебах, преди да дръпна спусъка. Това приличаше на подло убийство. Свалих цевта. Съжалявах за своите колебания и угрizения, защото те причиниха смъртта на невинен човек.

Мистър Тъмбълтън вече бе изкопал достатъчно дълбок трап, за да задоволи прищевките на тиранина. Казано му бе да спусне сандъка в него и да го зарови. Помощникът работи напрегнато няколко минути, след което се изправи.

— Добре! — извика капитан Бамбо със светнали очи. — Най-голямата част от моите богатства сега е скрита. И никой освен вие двамата не знае мястото.

Той помълча минута, после добави съвсем спокойно:

— Затова трябва да умрете!

Вдигна хладнокръвно пищова си и го насочи към гърдите на мистър Тъмбълтън. Примириени със съдбата си, те чакаха смъртта.

А аз? Аз бях парализиран от ужас. Пищовът изгърмя и мистър Тъмбълтън, с ръце на гърдите, политна по очи. Обзе ме бясна страст за мъст. Скочих на крака с пищов в ръка. Пиратът бе извадил и втория си пищов и го бе насочил към Алек. Видях оръжието да святка и Алек да пада в същия миг, в който извиках. Бамбо извърна жестокото си лице към мен и аз гръмнах право в него. Запратих празния пищов след изстрела. Той все още стоеше изправен. Гръмнах с втория си пищов напосоки, както бях гръмнал и с първия. С рев на диво животно пиратът извади сабята си и се хвърли към мен.

Яростта ми се превърна в сляпа паника. За щастие, бях много добър бегач. Внезапен шум на падащо тяло ме накара да извърна глава. Бамбо бе спънат от едно паднало дърво.

Той скоро стана и хукна подире ми, като викаше бясно и ругаеше до задъхване. Ту се скривах, ту изскочах иззад дърветата, не го оставях

да тича право зад мене. Реших внезапно да се насоча към укреплението. Когато се помързих да изпълня плана си, видях, че съм се объркал безнадеждно. Озовах се в съвсем непозната за мене част на острова. Шумът от моя преследвач, не много далеч зад мен, не ми даваше възможност да се огледам наоколо.

Краката ми натежаха като олово, дишането ми бе мъчително затруднено, в лявата страна усещах страшен бодеж.

— Безполезно! — казах си. — Той знае, че съм видял къде е заровено съкровището му, и няма да спре, докато не ме настигне и съсече! — И все пак, макар и с отмалели крака, продължавах да тичам. Подобно удари на ковашки чук върху наковалня в мозъка ми звънтеше неотстъпно: Бягай, докато паднеш! Бягай, докато паднеш!

Но съществува граница на човешката издръжливост и аз почти я бях достигнал, когато се натъкнах на Дик Денджър, който изскочи из едни храсти. За миг бях извън погледа на своя преследвач, защото малко преди това се бях скрил от него зад китка дървета. Старият ми другар от кораба се хвърли към мене и ме улови.

— Къде е капитан Хътълстоун? — започна той с напрегнат шепот, но аз го пресякох задъхано:

— Гонят ме, бягай, спасявай се! — извиках с такъв ужас и с такава настойчивост в гласа, че той ме пусна и хукна да бяга. С едно отчаяно изохкване, усещайки, че не мога повече да бягам, аз се хвърлих към храстите, където беше Денджър, тъкмо когато страшният пират изскочи отново пред погледа ми.

Той стоя няколко секунди на полянката, чудещ се кой път да хване. Сърцето ми щеше да изхвръкне, буквально умирах от страх, уверен, че животът ми свършва. Представете си облекчението ми, когато Бамбо съзря бягащия Денджър и очевидно вземайки го за мен, размаха сабята си и се спусна да го гони.

Макар и уморен, аз се изправих с мъка. Едва успях да се задържа прав и да наблюдавам преследването. То бе много кратко и много страшно. Преди да бе изминал и двайсет метра, Денджър се спъна и падна по очи. Навярно се бе замаял, защото изтекоха доста секунди, преди да стане, но твърде късно. С див, тържествуващ вик, който накара косите ми да настръхнат, Бамбо стовари сабята си право върху гърба на моряка. Без да изохка, Денджър се строполи на земята.

За да бъде напълно уверен в смъртта на жертвата си и да излезе дивата си ярост върху човека, който той смяташе, че толкова дълго му се е изпъзвал, Бамбо удари още веднъж с всичка сила клетото мъртво тяло. Той все още сечеше бясно, когато небето сякаш се стовари върху дърветата и аз политнах, преди да припадна...

Когато дойдох в съзнание, помислих, че не съм с всички си, защото Алек бе коленичил до мен, а аз го бях видял застрелян от злодея Бамбо.

Отново затворих очи.

— Скоро ще се оправиш, момчето ми — разнесе се мекият глас на Алек и хладната му ръка допря челото ми.

Това докосване беше твърде реално, за да продължавам да мисля, че Алек е мъртъв. Съзнанието ми се възвърна изведнъж. Седнах, жаден да науча какво е станало.

— Кажи ми всичко, Алек! Не мога да се успокоя, докато не узная. Видях, когато пиратският капитан те застреля.

— Ти видя пирата да стреля — обясни Алек — и ме видя да падам. Но аз паднах, преди той да гръмне. Ти извика, когато клетият Тъмбълтън бе убит, и аз те видях да се целиш в Бамбо. Тогава се хвърлих на земята, за да избягна куршума му, като мислех, че ще го убиеш. В този напрегнат момент и той помисли същото, което помисли и ти — че ме е убил, и се втурна да те гони.

— И едва не ме улови! Въщност не мога да повярвам, че съм още жив. Видя ли клетия Дик Денджър?

— Да, съсечен на парчета. Ах, момчето ми, уплаших се много, когато видях Бамбо да те гони, и хукнах подире ви, доколкото можех. Но тъй като ръцете ми не бяха свободни, бях като спънат и само по една случайност се натъкнах на тялото на клетия Денджър преди няколко минути. После, като се поразтърсих наоколо, те намерих.

— А онзи дявол отиде ли си? — попитах, оглеждайки се уплашено.

— Не зная, Мартин. Навярно се е върнал на мястото, където закопахме съкровището му. Ако е така, той ще го откопае, за да го зарови другаде, или ще го отнесе обратно на кораба си. Но ако е сигурен, че е убил както Тъмбълтън, така и мене, е напуснал острова веднага. Във всеки случай, ако стоим тихо, ще бъдем в безопасност.

— Дано се е върнал на кораба си с мисълта, че никой жив човек не знае къде е заровено съкровището му! Тогава ти и аз ще можем да отидем и да го откопаем.

Алек поклати глава.

— Току-що мислех за това. Той едва ли ще остави два трупа, а да не говорим за лопатата, на един метър от съкровището си. Не, той е много хитър и няма да остави такива следи за екипажа на следващия кораб, който слезе тук за вода или за подправки.

— Това е вярно — започнах, — но не трябва да забравяш, Алек...

— Ш-ш-шт! — прекъсна ме Алек, като сложи дясната си ръка (аз бях развързал вече китките му) на устата ми.

Легнахме на земята и се ослушахме. Чуха се стъпки на хора не много далеч от нас. Дали бяха приятели или врагове?

Внезапно Алек ме пусна със сподавен радостен вик. Погледнах след него и видях да се хвърля в прегръдките на брат си. После се здрависа с капитан Хътълстоун, с Чири Сам и с Олд Троуър, които съставляваха останалата част от групата.

— Не си ли виждал малкия Франк Мартин? — попита капитанът, прекъсвайки техните излияния, и аз с учудване усетих нотка на тревога в гласа му.

— Жив и здрав е — отговори Алек. — Ей там зад храстите! Той е момче, с което можем да се гордеем, сър! За себе си ще кажа, че на него дължа живота си.

Засрамих се да се покажа веднага след тия похвали, но Джим се спусна и ме сграбчи с големите си ръце.

— Ти спаси живота на брат ми! — каза той. — Знай, че няма да се поколебая да пожертвам живота си, ако стане нужда да те спасявам.

След това попитах за капитан Бамбо.

— Не чухте ли оръдието на „Пламтящ кръст“? — учуди се Хътълстоун.

Обясних, че съм бил в безсъзнание, а Алек каза, че макар и да го бил чул, не обърнал внимание.

— Това бе сигнал за повикване — продължи капитанът. — Оръдието изгърмя тъкмо когато се върнахме при Фред Скипърс, който все още наблюдаваше корабите в залива. Пред входа на залива се мярнаха платна. Оръдието изгърмя и екипажът на лодката проявяваше

голямо нетърпение да се прибере на кораба. Много скоро техният главатар, със зачервено от бързане лице, се завлече надолу по пясъка. Преди да се качи в лодката, заби сабята си в пясъка да изчисти кръвта. Това повтори няколко пъти. Хората му стояха и нетърпеливо чакаха да отгласнат лодката от брега и да се приберат на кораба си. Ние извадихме сабите си, готови за нападение, когато той скочи в лодката и тя бързо заплава. Тръгнахме по следите и стигнахме до падналото дърво. Там намерихме клетия Тъмбълтън, улучен право в сърцето, една лопата с влажна пръст по нея и един изпразнен пищов.

— Той е моят, сър! — обясних и разказах как стрелях по Бамбо, без да го улуча, и как хвърлих безполезното си оръжие върху него.

Алек допълни разказа ми, за да изясни своето невероятно избавление.

— Сетихме се, че Бамбо, както го наричате вие, е хукнал да преследва един от вас — каза капитан Хътълстоун, — но най-много ни уплаши окървавената сабя, която той изтри в пясъка. А по тялото на Тъмбълтън нямаше следи от удари със сабя.

Мълчаливо заведох групата на мястото, където лежеше тялото на клетия Денджър — ужасна гледка на изпокъсани дрехи и кръв. Капитанът се извърна, за да скрие скръбта си.

Нямахме сечива да го заровим, затова покрихме изпосеченото тяло с изскубнати храсти, после се отправихме, мълчаливи и отدادени всеки на мислите си, към мястото, където бе заровено съкровището на пирата.

Най-после стигнахме полянката, на която мистър Тъмбълтън лежеше с бяло, обтегнато лице, като че ли направено от восък. Джим взе лопатата.

— Нека го заровим тук, сър! След това ще ида да погреба и клетия Денджър.

По знак на брат си той започна да копае там, където бе заровен железният сандък. Прясно копаната пръст се вадеше лесно и сандъкът скоро бе измъкнат. Тялото на мистър Тъмбълтън бе спуснато в този готов гроб, над който бяха прочетени една-две молитви. Тъкмо се готвехме да напуснем това зловещо място, когато насмешлив глас се разнесе в ушите ни.

— Значи нашите приятели са намерили съкровище? Това е чудесно от тяхна страна!...

Извърнахме глави и видяхме Були Савидж, сложил ръце върху
пищовите си.

СКАРВАНЕ В УКРЕПЛЕНИЕТО

До тази внезапна поява на бунтовниците от „Франси фри“, струва ми се, никой от нас не мислеше много за съкровището. Загубата на нашите другари дотолкова ни бе погълнала, че не можехме да мислим за друго. Но когато улових алчния поглед на Були, помислих си, че съкровището ще стане проклятие за всички ни.

Смелостта на человека бе явна. Той стоеше сам срещу мнозина и не се поколеба да разкрие присъствието си.

Ако Савидж очакваше да ни смути с внезапната си поява, лъжеше се. Капитан Хътълстоун ритна окования в железа сандък с тежкия си ботуш:

— Не сме го отваряли още. Несъмнено това е съкровище, току-що донесено на брега от „Пламтящ кръст“.

— А кой е този човек? — попита Савидж, сочейки Алек.

— Един от хората, които ти не искаше да помогнеш да освободим. Сега да занесем съкровището в укреплението.

Това сякаш не бе по вкуса на Були, който със снишен глас добави:

— Колкото по-малко хора знаят за съкровището, толкова по-малко ще делят.

— Това съкровище ще отиде в укреплението — настоя Хътълстоун. — Присъединих се към твоята група и ще се отнасям с хората честно и справедливо дотогава, докато и те се отнасят така с мен и с моите хора. Няма защо да крием съкровището от останалите.

Като видя, че няма друг изход, Були Савидж направи знак за тръгване. Той се нареди зад Джим и Троуър, когато те понесоха сандъка към укреплението.

По пътя си минахме през висока поляна, от която се виждаше широкият океан. Далеч, почти на самия хоризонт, се забелязваха два кораба, отрупани с платна. Почувствах радост от мисълта, че пиратите са вече далеч, но капитан Хътълстоун, който стоеше близо до мен, въздъхна. Той обичаше своя кораб „Светла зора“ и загубата му

причиняващо мъка, която наличността на съкровището съвсем не облекчаваше.

Можете да си представите впечатлението, което нашата поява направи в укреплението. Мад Пат извика така, че накара птиците да изхвърчат от дърветата. Фред Скипърс, по чиито бузи имаше следи от скорошни сълзи, ме прегърна, като че ли бяхме приятели от години.

— Когато видях кръвта по сабята на онзи пират — каза той, — едва не заплаках!

Стъмпи се приближи до мен и странното му лице се изкриви в усмивка на радост, че ме вижда. Едничкото лице, което изразяваше истинско неудоволствие от появата ми, бе лицето на Слинки Дан. Той се намръщи злобно, докато видът на сандъка със съкровището не обърна гнева му в алчност.

— Какво е това, дето сте го донесли, Були? — попита боцманът.

Любопитството на останалите бе голямо.

— Съкровище, момчета, цяло съкровище! Нали ви казах, че ще намерим, когато се присъединихте към мене на „Франси фри“? И още много съкровища ще пипнем, ако заловим някой кораб и тръгнем по моретата, както момчетата от „Пламтящ кръст“. Само че няма да бъдем тъй глупави да заравяме печалбите си на остров, на който има моряци, пострадали от корабокрушение, нали?!

Грамадният човек смигна и се засмя на собственото си остроумие.

— Отвори го, капитане — настоя Фидлър и другите се присъединиха към молбата му.

Очите им светнаха от алчност, а ръцете им се свиваха, като че ли броят златни монети. Някой пъхна една брадва в ръцете на Були и всички се отдръпнаха, за да го оставят да разбие сандъка.

Були вдигна брадвата високо във въздуха и се приготви да я стовари с достатъчно сила, за да разбие сандъка, окован в железа.

— Откъде знаеш, че няма скъпоценни камъни вътре? — попита капитан Хътълстоун.

Спокойните думи спряха движението на брадвата тъкмо навреме. Були коленичи до сандъка. Мъчи се една-две минути, после изпрати боцмана да донесе пила и лост. Много съвети и груби шаги бяха казани, докато насилаха ключалката. Настана внезапно мълчание, когато Були се приготви да вдигне капака.

Бях проврят глава между краката на Мад Пат, който беше в първата редица на зрителите. Ахнах от смайване и очите ми инстинктивно се затвориха при вида на тия вълшебни камъни. Прекрасни блестящи краски, поток от приказна светлина за-струи от сандъка.

Були Савидж зарови ръцете си дълбоко в сандъка и вдигна шепа скъпоценности високо над главата си.

— Гледайте! — извика с прегракнал от вълнение глас. — Това може и цар да накара да позеленее от завист!

Видът наискрящото съкровище подлуди групата. Започна безумно бълскане. Прострени ръце се мъчеха да стигнат до отворения сандък. С яростен рев Савидж наведе глава и започна да отблъсква с всички сили най-настойчивите. После, като оставил камъните, затвори сандъка и с гръмовен глас извика на хората си да се дръпнат назад.

За момент алчността пропъди здравия разум у бунтовниците. Последва нов натиск. Но сега ръцете на Були Савидж бяха свободни. Като хвана боцмана, който се тикаше най-много и бе успял да грабне голям бисер, той го вдигна и хвърли през главите на викащата тълпа. Същата участ сполетя и друг бунтовник, който падна с болезнен трясък на земята.

При вида на решителния отпор на своя главатар хората се дръпнаха крачка назад. Були се изправи с тежко дишачи гърди и с блясък на дива радост в малките си очи.

— Хайде! — извика той подигравателно. — Кой друг иска да се научи да лети? Хайде! — добави, когато никой не помръдна.

Подигравката на Савидж засегна един широкоплещест моряк на име Чивърс, приятел на Мад Пат. Той бе готов да застане на наша страна, ако Були постыпи нечестно. Видях как ръката му се метна назад и в следващия миг дълъг нож изсвистя към сърцето на Були. Той вдигна лявата си ръка с инстинктивно усилие да се запази от удара. Щастието бе на негова страна. От ръката му шурна кръв. Без да обръща внимание на раната си, ревна от ярост и скочи върху нападателя. Десният му юмрук се размаха диво и се стовари в лицето на Чивърс. Кръв изби в ъгъла на устата му. Човекът падна безчувствен на земята. Савидж не се задоволи с това. Той се разкрачи над тялото на нападателя си, сграбчи го за гърлото и започна да го души.

— За Бога, сър! — извика Мад Пат на капитан Хътълстоун. — Направете нещо за спасението на приятеля ми!

Савидж бе обхванат от ужасна ярост. Лицето му стана огненочервено, по челото му се издуха сини жили. А очите му — виждам ги и сега в кошмарни сънища като светещи въглени, с убийствен блесък в тях. Всички се свиха до грубите греди на стените, за да бъдат някак си по-далеч от влудения гигант, който душеше другаря им до смърт.

Но капитан Хътълстоун не се поколеба. Той пребледня, защото схващаше риска, на който се излага. Ако Савидж го нападнеше, задето се намесва, ограниченото пространство за борба щеше да бъде в полза на бунтовника. Но трябваше да се спасява един живот, въпреки че човекът заслужаваше наказание за подлия опит за убийство. Хътълстоун пристъпи до борещата се двойка.

— Пусни го, капитан Савидж! — каза той с твърд глас.

В тона му нямаше заповедничество, но се усещаше нещо, което трудно можеше да се пренебрегне; нещо, което говореше за силната воля на човека.

Без да отхлабва хватката си или да престане да друса безчувственото тяло, Савидж погледна през широкото си рамо. Устните му се сгърчиха над големите жълти зъби и той яростно изръмжа. Ненавистта все още гореше в очите му — ненавист, която лесно би се обърнала срещу всеки, който се осмели да попречи на неговото отмъщение.

— Махай се или ще те удуша като него!

Но капитанът не бе човек, който може да се уплаши. Той вдигна спокойно пищова си и го насочи право към челото на Були:

— Ако не станеш веднага, ще стрелям!

Макар и влуден от ярост, Савидж прецени, че го очаква смърт. Ръмжейки със стиснати челюсти като диво животно, обезпокоено за плячката си, той се изправи. Забелязах присвитите му ръце и леко приведеното тяло, готово за внезапен скок.

— Да не си посмял да мръднеш! — предупреди го капитанът.

Въпреки дивото боричкане преди няколко минути край отворения сандък със скъпоценностите, все още имаше хора, готови да следват Були Савидж във всичко. Един от тях се намеси в двубоя, преди някой от нас да направи опит да го спре. Този човек, висок и сух,

с жилеста шия и безъба уста, внезапно хвърли празна бутилка към Хътълстоун. Бутилката удари ръката му, която стискаше дръжката на пищова, и накара капитана да изтърве оръжието си. Пищовът падна на земята.

Последва бурна сцена. Два или три пищова изгърмяха, затрополиха стъпки, разнесоха се ругатни. Човекът, който бе хвърлил бутилката и бе вдигнал друга, за да я запрати след първата, внезапно писна от болка и я изтърва. Троуър бе забил куршум в китката му. Почти в същия миг Були се хвърли с яростен рев върху Хътълстоун и го събори на земята. Тъкмо ръцете му се бяха сключили около гърлото на капитана, когато Алек и Джим се спуснаха да помагат на поваления си приятел. Те хванаха Були за ръцете, вдигнаха го и го запратиха назад. Хътълстоун бързо скочи на крака и извади втория си пищов. Сблъсъкът свърши тъй бързо, както бе започнал.

Хората се бяха разделили на две групи. На наша страна бяха и няколко души от екипажа на Савидж: Стъмпи, Фред, Скипърс, Мад Пат и двамата му приятели (Чивърс тъкмо се оправяше от жестоките удари, които бе понесъл) и още двама. Всичко единайсет мъже, годни за борба, и две момчета, готови да поемат дела си. Чивърс, разбира се, бе още много изтощен и не можеше да бъде от полза. Срещу нас, групирани около Савидж край противоположната стена, бяха останалите от неговия екипаж. Двете групи бяха равни по сила. Въсъщност струва ми се, ние имахме предимство, защото Слинки Дан и човекът, хвърлил бутилката, бяха ранени, а двамата наши, дошли от групата на Савидж — ония, които той хвърли по време на първото боричкане край сандъка със съкровището, се бяха вече оправили от падането.

Хората от двете страни се гледаха заплашително и чакаха само една дума, за да се хвърлят едни върху други. Някои бяха извадили сабите си, а други — сграбчили каквото оръжие им бе попаднало.

Между двете групи на земята стоеше сандъкът със съкровището, чието съдържание бе дало искрата, причинила взрива. На меката пръст близо до сандъка лежеше голям скъпоценен камък, паднал от ръцете на Савидж, когато бе държал камъните високо в шепите си, за да ги видят всички. За мен, както лежеше светещ в леглото си от сива пръст, той приличаше на окото на зъл дух, който подтиква всички ни към кървави и срамни дела.

Най-после капитан Хътълстоун наруши мълчанието, изпълнено с взаимно предизвикателство.

— Капитан Савидж — каза той, — ние постъпваме като глупаци. Ето на, навярно скоро ще бъдем посетени отново от господата, чието съкровище завладяхме, а не можем да направим нищо по-добро от това да цепим главите си един на друг.

— Ти започна — ревна Савидж, прегракнал от ярост, — и аз ще...

Но Хътълстоун прекъсна ругатнята му:

— Донякъде съм за осъждане, но не можех да стоя и да гледам как се убива човек.

— А можеш да гледаш как хвърля нож върху мен, за да ме убие, нали?

— И това не мога да гледам! Постъпката му бе подла, не отричам, но това е научил в твоята компания. Бих искал да го видя съден справедливо и наказан за тази долна постъпка. Но безспорно ти нямаш право да го убиваш сам.

— Право? Какво ме е грижа за правото? Само пред силата прегъвам коляно...

— Е, добре, щом зачиташ само силата, от какво се оплакваши тогава? — попита Хътълстоун. — Не употребихме ли сила, за да те накараме да превиеш коляно и така да отървем Чивърс от теб?

— Ти си същински морски адвокат — каза Савидж. — Ако си толкова добър в морското дело, колкото в приказването, ще завършиш живота си като адмирал на цялата английска флота. Сега да видим какво предлагаш за изграждане на нашите различия, както ги наричаш ти. Какво да направим, например, с това куче Чивърс?

— Струва ми се, че той си получи заслуженото — каза капитанът със смях, решил да разсмее и Були. — Тъй както му стискаше шията, Чивърс ще страда от гърло цяла седмица.

— Ами какво ще правим с това? — попита Савидж, сочейки сандъка.

— Макар че моите приятели и аз изровихме съкровището, то ще се раздели по равно между всички ни.

Сред хората се разнесоха ръкопляскания, но скоро замряха, тъй като всеки чакаше с нетърпение следващите думи на капитана. И той продължи със същия ясен, разумен тон:

— Според мене можем да направим две неща със съкровището: или да го поделим сега на равни купчинки, после да хвърляме жребий кой пръв да избира, и тъй нататък. А виждам от ръкоплясканията, че се одобрява тази мисъл, но тя има и лоши страни, не забравяйте това. Всеки от нас ще стане подозрителен и ще бди денем и нощем някой да не му открадне дела. Няма ли да е по-добре да оставим съкровището тук, както си е в сандъка, и да го заровим в средата на сградата? Ще бъде лесно да се пази, защото винаги има някой от нас. Лесно ще се защитава, ако пиратите ни нападнат. Лесно ще го отнесем на борда, ако на острова се отбие някой кораб, който да ни откара в Англия. Тогава можем да си го разделим, щом сме тръгнали за дома.

Въпреки доводите на Хътълстоун мнозинството от бунтовниците гледаха със съмнение на второто му предложение. Повечето от тях искаха веднага да получат дела си. Може би се надяваха на възможността да спечелят богатството на другарите си в хазартни игри, тъй като бяха закоравели играчи. Обаче капитан Хътълстоун получи силна поддръжка не от другого, а от самия Були Савидж. Останалите се съгласиха. Веднага бе изкопана дълбока яма в средата на пода и в нея бе спуснат сандъкът. После, по предложение на Савидж, бе хвърлен жребий за скъпоценния камък, изпаднал при отварянето. Доброто настроение на мрачния гигант изглеждаше напълно възстановено, когато той се падна на него. Във всеки случай откритата вражда в нашите редици бе временно изцерена, макар да нямаше пълно доверие помежду ни.

За мен започна щастливо време на острова: дни на скитане и излежаване, на плуване и риболов. Фред Скипърс ме придружаваше навсякъде и ние станахме истински приятели. Понякога към нас се присъединяваха Джим или Олд Троуър, а често и Чири Сам, който ни разказваше чудесни приказки.

Капитан Хътълстоун получи разрешение от на Були Савидж да сформира група за изследване на далечната страна на острова. У него мъждукаше слаба надежда, че на острова може да дойде и друг кораб, не пиратски, и бе решил да направи престоя ни колкото е възможно по-приятен. Искаше също така да построи убежище за оцелелите, в случай че пиратите успешно атакуват укреплението ни.

И така, той се отправи с останалите от „Светла зора“ и с Чивърс в своеобразна експедиция. Искаше и аз да се присъединя към групата,

но Савидж не позволи.

Към обяд Слинки Дан, който бе изпратен по следите на групата на Хътълстоун, се завърна с известието, че тя не е направила нищо подозрително, а е изпълнила плана за отиване до другата страна на острова. Като научих това чрез Стъмпи, още веднъж поисках разрешение за излизане извън оградата. Първият му отговор бе един пlesник, от който залитнах. Щом се изправих с разкървавен нос, Савидж промени държанието си. Може би се уплаши, че ще се оплача на капитан Хътълстоун — той никога не се осмеляваше да вдига ръка срещу мен, когато капитанът е наблизо — и затова се съгласи да ме пусне. За всеки случай ми забрани да отивам „по-далеч от едно изсвиране със свирката“. Взе и друга предохранителна мярка — заповядда на Стъмпи и Фред да ме приджуряват.

— Ако не се върнеш пет минути след като изсвири със свирката си — заплаши ме той, — ще смъкна кожата от безобразието ти тяло!

Джуджето не каза нищо. Сподавеният му гняв изби в мълниеносен блясък на очите. Фред и аз не чакахме друго разрешение. Прехвърлихме се през оградата и тръгнахме с такава крачка, че Стъмпи трудно можеше да ви следва. Денят бе чудесен. Слънцето ярко светеше. Морето бе по-синьо от небето и напръскано със злато там, където леки вълни улавяха слънчевите лъчи. Шепнещите листа образуваха просторен навес над главите ни и хвърляха прошарена сянка в краката ни. Птиците възторжено пееха в грамаден хор.

Стъмпи не бе така опиянен от гледката. Той пухтеше задъхано и мърмореше като разсърден учител.

— За Бога, седнете и си починете — издума джуджето за четвърти път и въпреки всичките ни протести и молби повече не мръдна от мястото си. Опря гръб о дънера на едно дърво и ние неохотно го последвахме.

След кратката почивка отново забързахме. Стъмпи се дразнеше, че не може да ни настигне. Отряза дълга пръчка и ни заплаши хубаво да ни набие, ако ни хване. Ние го замеряхме с топчета от кал. При бягането се спънах в един издаден корен. Джуджето веднага ме хвана, и то тъй здраво, че не можех да се измъкна от ръцете му. Едва тогава разбрах колко сме го ядосали.

— Ти си го търсеше и го намери! — извика то и подкрепи думите си с едно шибане на пръчката, което ме накара да се сгърча и да

разбера, че ще ям хубав пердах.

Преди втория удар Фред извика. Ръката на мъчителя ми остана като закована. За момент помислих, че се преструва, за да ми помогне да избягам от наказанието, но в гласа му имаше истинско вълнение:

— Стъмпи! Погледни там! Кораб! Идва към острова!

В същия миг се разнесоха три глухи изсвирвания откъм укреплението.

ЗАВЗЕМАНЕТО НА КОРАБА „ЗЛАТЕН ПОЛУМЕСЕЦ“

Гневът на Стъмпи мигновено изчезна. Пусна ме и аз скочих на крака. Загледах към морето и хвърлих шапката си във въздуха при вида на кораба, който под множество бели платна плаваше към острова.

— Ура! — извиках, но джуджето ме спря.

— Бързо, бързо, момчета! — замоли ни то. — Свирката свири! Не забравяйте, че трябва да сме там веднага!

Извърнах поглед от морето, но не преди да се развее флагът от върха на дълъг прът, забит нарочно в една издатина на брега като сигнал за бедствие.

— Той ще се отбие на острова заради нас — извиках аз, когато се завтекохме да си вървим. — Ние ще видим родината си след няколко седмици.

Стъмпи ме погледна доста странно, но в отговор само изпръхтя. Сега не се оплакваше, че много бързаме, дори ни пришпорваше, тъй като късите му крака го носеха с необикновена бързина към укреплението.

Там всичко бе бързане и суетня. Були Савидж даваше заповеди на хората със своя дебел глас, по всеки бе вече зает с една или друга работа и не обръщаше внимание на непрекъснатия поток от нови заповеди. Очите на Були бяха устремени главно към двама души, които изравяха сандъка със съкровището. Когато най-после бе изваден, той коленичи до него и го погали с груба нежност. Изкушаваше се да наслади още веднъж очите си с вида на богатствата, но здравият смисъл надделя и той заповяда на хората си да тръгнат с него към брега заедно със съкровището.

Забелязах, че бунтовниците бяха въоръжени до зъби, но не взеха със себе си нищо друго, а изглеждаше, че не мислят да се връщат за нов товар. Доколкото разбирах, намерението на Були бе да накара кораба, на който сигнализирахме, да вземе групата на борда си веднага.

Тъкмо тръгнахме, дотърча Слинки Дан и безобразното му лице светеше от хитра радост.

— Отговарят на нашия сигнал за бедствие — каза той и се изкикоти. — Скоро ще спуснат котва и ще пратят лодка да вземе клетите безпомощни хора, изхвърлени на този остров.

Той започна да се смее още по-силно на никаква шега, неразбираема за мен, но ясна за другарите му, които също се разкикотиха, докато една ругатня на главатаря им не ги респектира.

Доближих се до Були Савидж.

— Моля за извинение, сър — казах, — но забравихте ли, че капитан Хътълстоун и още няколко души са на другия край на острова?

Той ме изгледа с такъв гняв, че се свих в очакване на удар.

— Какво ме е грижа мене? — започна той, но скоро гневът му изчезна и добави по-меко, макар да бе ясно, че лъже. — Най-напред ще разберем дали корабът ще ни прибере, и после ще пратим известие до капитан Хътълстоун и групата му.

— Това на всяка цена трябва да стане, помни! — извика Мад Пат.

— Никакви мръсни шаги и измами с капитан Хътълстоун или викам веднага!

Були Савидж изруга, че няма намерение да върши измами, но ако Пат иска, може веднага да тръгне да търси капитана. Мад Пат се поколеба за момент, погледът му падна върху сандъка със съкровището и лицето му доби сурв израз.

— Няма да губя дела си — измърмори той — било за капитан Хътълстоун, било за някой друг — и се нареди отново с останалите, като поглеждаше малко засрамено и избягващо грижливо погледа ми.

Сега бях сигурен, че Савидж възнамерява да остави другарите ми на острова. Не знаех какво да правя. С голямата си ръка Були държеше яката на ризата ми, иначе щях да хукна сам да ги търся, като се надявах да ги доведа навреме, за да се качим на приближаващия се кораб. Понеже се оказах нещо като пленник, помъчих се да измисля някакъв друг план за задържането на кораба, докато се върне капитан Хътълстоун.

Бунтовниците, по-точно главната група, не се отправиха направо към издатината на сушата, където сигналът за бедствие трептеше в

прегръдките на засилващия се вятър. Насочиха се наляво и скоро разбрах, че отиват към двете скрити лодки.

Щом стигнахме брега и се качихме в едната лодка, Савидж заповяда пълно мълчание. Една група заедно с Мад Пат се отдели от нас и тръгна към другата лодка, на двайсетина метра от нашата, на която Були щеше да е началник. Трета група от пет-шест души вече се бе насочила към сигнала за бедствие. Надникнах от нашето прикритие, но не можах да видя никого от тях на издатината. Преди да огледам добре, Савидж ме дръпна на дъното на лодката.

Лодките бяха вкарани в заливчета, прикрити от зелените завеси на спуснати към водата клони. Хората стояха до веслата си, готови да отгласнат лодките всеки миг. Приближаването на кораба вече можеше да се наблюдава и през листата на естествената завеса.

— Ще пусне котва за по-малко от половин час — измърмори някой. — Аха, ето Фидлър там, на издатината — същински Робинзон Крузо!

При тези думи всички обърнахме глави към брега. Любопитен като останалите, успях да съзра обекта на техните забележки и смях. Един от бунтовниците сега ясно се виждаше близо до сигнала за бедствие. Беше облечен в кожи, с голи крака и ръце, а над главата си разяваше бясно стара риза. Лесно можех да си представя как всеки наблюдател от приближаващия се кораб, като види с бинокъла си тази жалка фигура, ще я помисли за клет страдалец, изхвърлен на острова, където е прекарал години наред самотно и сега е луд от радост при възможността за избавление и връщане в обществото.

Усетих леко дръпване за глезната. Обърнах се. Видях, че Фред иска по този начин да привлече вниманието ми. Оказа се, че Савидж вече не ме държи. Целият екипаж на лодката следеше с интерес своята примамка на брега. Един внезапен скок можеше да ми донесе свобода. Бунтовниците няма да посмеят да стрелят в мен, проблясна ми в главата, от страх да не разтревожат кораба, който смятаха да завземат.

Фред и аз се спогледахме. Той знаеше какво исках да направя, и бе готов да стори същото. По даден от мен знак скочихме и се хвърлихме във водата. Разлюляхме силно лодката, но тя не се обърна. Един от разбойниците с по-бърз рефлекс замахна да ни удари с греблото. Краят му удари водата близо до мене. От уплаха се преобърнах и главата ми съвсем потъна. Някакво тежко тяло се

стовари отгоре ми и ме притисна към дъното на заливчето. Започнах бясно да се движа, за да се освободя. Намерих опора за краката си и скоро открих, че причината е в човека, който бе замахнал да ме удари. Загубил равновесие, той бе паднал от лодката право върху гърба ми. Сега кашляше, плюеше и се опитваше да ме задържи. Обезумял от страх, наведох глава и я забих в корема му. Той се строполи и болезнено изохка. За миг прецапах плитчината и се озовах зад Фред, който бе успял да изгази благополучно до брега.

Първо помислих, че бунтовниците не смятат да ни преследват, обаче тази надежда бързо се изпари при звука на тежки стъпки зад нас. При потъването си преди малко бях гълтнал доста вода и сега дишах трудно. Като добавка към бедите, дългата ми мокра, спъстена коса закриваше очите ми. Преследвачите ни трополяха съвсем близо. В желанието си да разбера кой ни гони обърнах глава и гледката даде сила на краката ми. Сам Були Савидж тичаше подире ни с пищов в ръка. Очите му святкаха гневно. Размаха оръжието си, като видя, че го гледам. Нададох уплашен вик и напрегнах всички сили за още по-бързо бягане.

Гонитбата скоро свърши. Не обърнах внимание на пищова на Савидж, защото бях уверен, че няма да посмее да стреля. Въпреки това точно тоя пищов ме довърши. Внезапно усетих силен удар по главата, препънах се и паднах. Като се проснах в цял ръст на земята, Савидж се хвърли към мен, тържествуващ и задъхан. С едната си ръка взе пищова, който бе използвал така добре вместо камък, другата омота в яката на дрехата ми и ме изправи на крака, едва не ме удуши.

— Мислиш, че ще избягаш, а, петленцето ми? Не знаеш, че мога да се меря толкова добре, нали?

Докато говореше, силно ме тресеше насам-натам, без да изпуска яката. Той бе луд от ярост и можеше да ме убие в гнева си, ако не бяха ми дошли на помощ. Вече усещах главата си замаяна и погледа — мътен, мъчейки се отчаяно да разхлабя хватката около шията си.

Спаси ме храбрият Фред. Той се хвърли с всичка сила и бълсна малкото си тяло в гиганта. Вкопчи се в него и започна да го драчи и хапе като дива котка. Савидж бе принуден да ме пусне. Паднах безпомощен на земята.

Наблюдавах борбата, но не можех да направя нищо да помогна на приятеля си, защото бях напълно изтощен. Борбата, ако можеше да

се нарече въобще борба, не трая дълго. И естествено, щом едно момче стоеше срещу гигант. Були улови храбрия младеж, впил се отчаяно в него, и го откъсна от себе си. Издигна го високо във въздуха, все още ритащ, и го захвърли настрана с всички сили. Фред падна тежко петшест метра надалеч и остана неподвижен.

Тържествено, сякаш бе направил нещо чудесно, Савидж заудря ръце една в друга, както готвачът изтупва брашно от своите, и остана загледан в неподвижното момче жестоко ухилен. После се обърна към мен и ме вдигна, както бе вдигнал Фред:

— Да те хвърля ли и тебе?

Затворих очи в очакване да излетя и тежко да падна на земята. Не че ме беше много страх — бързата смърт е по-добра от дългата агония, но първият яростен гняв на Були Савидж бе очевидно утихнал и той само ме мъчеше. Скоро ме свали и ме метна под мишница. С глава и крака, люлеещи се от двете страни на превитата ръка на Були, бях занесен позорно в скритата лодка.

— Стана ли нещо? — попита той, като ме сложи на дъното. — А, спускат лодка. Бъдете готови, момчета, щом Фидлър ги нападне на брега.

Хората заеха местата си и греблата бяха пригответи за мигновено действие. За да не пречи на движенията им, бях изтикан на носа. По едно време се осмелих да вдигна глава и да наблюдавам лодката на чужденците, плаваща към издадения нос. Бяха пет души — трима при греблата, натискани дружно, един на кърмата и един при носа.

Лъжливият пустинник прекрати бесните си ръкомахания, щом спасителната лодка наблизи брега. Той продължи да тича насам-нататък по пясъка и застана до тясната ивица суша между височината и брега. Към тази точка се насочи и лодката. Когато пясъкът задраска дъното ѝ, дрипавият нещастник нагази до колене във водата и запрегръща членовете на екипажа. Тъкмо бе прегърнал моряка на носа, когато петимата бунтовници, свили се под прикритието на най-близките дървета, докато другарят им играеше ролята на примамка, се хвърлиха внезапно в нападение. Лъжливият пустинник смени прегръдката от радостна в смъртоносна и хвърли първата си жертва в морето. Разнесоха се изстрили, размахана сабя блесна ослепително, когато слънцето се отрази в острието ѝ, и преди екипажът на лодката да разбере какво става, всичко свърши. Шестимата бунтовници

скочиха в лодката и загребаха към кораба, оставяйки пет сгърчени тела на крайбрежния пясък. И тъй като по-нататъшното криене беше безполезно, Савидж даде заповед да тръгнем. Загребахме бясно, за да излезем бързо от заливчето.

— Гребете здравата, ей! — викаше Були със страшни ругатни. — Да стигнем първи при кораба. А, ето лодката на боцмана. Тя се движи по-бързо от нашата. Гребете здравата ви казвам! Ще падне бой, момчета, и колкото по-скоро го почнем, толкова по-добре. Ще спечелим цял кораб, а с него ще натрупаме богатства, както всички пирати са натрупали преди нас. Гребете мъжки! Гребете... — продължаваше той и трите лодки вече се събираха към кораба толкова бързо, колкото силните удари на веслата и мощните мускули можеха да ги карат.

Наблюдавах с неспокоен поглед кораба, който наблизавахме. Дали неговият екипаж щеше да бъде достатъчно силен да отбие нашето нападение? И в такъв случай щях ли да се отърва здрав и да разкажа на неговия капитан всичко? Дали щеше да повярва той, че на острова има хора, несвързани с мръсния капан, устроен за неговата лодка? Тия въпроси и десетина други се тълпяха в главата ми, докато летяхме по водата под ругатните на Були.

Във всеки случай странникът нямаше вид, че ще се предаде без бой. Шумът от засадата на брега бе вдигнал тревога и по палубата имаше признания за напрегната и бърза дейност. Виждахме неколцина от екипажа, струпани около едно от оръдията. Пълнеха го и го насочваха. Това ме накара да осъзная страшната опасност, в която се намирах. Струва ми се, че не бих се побоял да бъда под обстрел, ако нападнешме пиратски кораб. Но да седя спокойно и да бъда обстрелян от хора, при които исках да отида като приятел — това бе изпитание, което ни най-малко не ми се нравеше.

Голямото оръдие изтрещя и гърмът отекна по целия остров. Почти веднага се понесе странно и заплашително свистене — летеше снарядът. Инстинктивно вдигнах ръка, сякаш можеше да ме запази от летящото желязо. Не ни улучи — цопна наблизо, като счупи едно от греблата и изпълни гребците с тревога. Були повдигаше духа им с ругатни и удари и устремът ни към кораба продължи. Наблюдавах как артилеристите пълнеха оръдието си с бясна бързина и го насочваха към нас. Отново запалката бе приближена и то изтрещя с предишната

сила. Дали защото артилеристите не познаваха добре работата си или защото нашите лодки се движеха бързо и не представляваха добра цел, снарядът отново падна встрани, на няколко метра зад лодката на боцмана, предизвиквайки насмешливи викове сред бунтовниците.

Преди третия гърмеж ние бяхме до кораба. Савидж се изправи на носа с голямата брадва в ръце. Щом се допряхме до кораба, той стовари брадвата с всичката си сила върху дъното на лодката. Зейна страшна дупка, през която водата бликна така бързо, че почти веднага лодката започна да потъва.

— Ще трябва да превземем този кораб или да плуваме! — извика Були със светнали очи, опиянен от мисълта за предстоящата битка. — Качвайте се, момчета!

Той сам даде пример, като се закатери нагоре с удивителна бързина. Брадвата беше закачил с примка за китката си. След него като стадо маймуни се закатериха и хората му. Трябваше да ги последвам или да остана в потъващата лодка и да се удавя.

Когато се влачех по веригата, държаща кораба на котва, съзрях строгите лица на моряците, гледащи ни отгоре. Пищовите засвяткаха и куршумите засвириха край мене като оси. Изкачвах се предпазливо и най-после се озовах на палубата. Едва не бях убит веднага. Висок моряк се хвърли върху мен с нож в ръка. Не можах да направя нищо, за да отбия атаката му, и с всички сили извиках: „Приятел! Приятел!“, но гласът ми бе удавен в шума на битката. Стъмпи обаче скочи отпреде ми и стовари тоягата си върху черепа на моя нападател. С едно изохкване човекът се строполи по очи и остана неподвижен.

Незабелязан от никого за момента, побързах да се вмъкна в най-близкото скривалище, което можах да намеря, и гледах останалата част от боя иззад прикритието на едно сгънато корабно платно, намотано въже и други подобни неща. Бунтовниците връхлитаха срещу екипажа на кораба, но въпреки измамата не можеха лесно да го превземат. Моряците в по-голямата си част бяха едри, здрави хора и знаеха да въртят сабята добре. Видях двама от бунтовниците съсечени. После, водени от човек с голи татуирани ръце и жълтеникова заострена брада, защитниците се хвърлиха с „ура“ върху нападателите.

Боцманът се строполи, ударен от грамадния юмрук на брадатия моряк. Падна и Фидльр, все още в дрехите от козя кожа, с които бе играл ролята на корабокрушенец. Изпитах желание да скоча и да

извикам „ура“, защото Савидж и хората му бяха принудени да отстъпят пред въодушевения устрем и мислех, че ще бъдат изтласкани зад борда. Но Були ги събра и ободри тъкмо навреме.

— Нима ще загубим шанса да спечелим богатствата? — извика той. — Ние трябва да завземем този кораб!

За да приладе по-голяма тежест на думите си, той се хвърли напред, като въртеше брадвата хоризонтално и описваше кръгове със святкащата стомана. Брадатият моряк замахна да му нанесе удар със сабята си, но острието попадна върху яката дървена дръжка на брадвата и почти я разцепи на две. Були хвърли оръжието върху най-близкия моряк, който го заплашваше, после сграбчи брадатия човек за гръкляна и го събори възнак на палубата.

Екипажът на кораба бе толкова уплашен за съдбата на своя водач, колкото хората на Були бяха насърчени от успешния му пример. Бунтовниците се устремиха отново напред и последва звън на стомана о стомана. Храбрите моряци падаха един по един, борейки се до последно издихание, докато останаха само четирима здрави. Те се биеха в кръг, с гръб навътре към кръга, и дълго време отбиваха два пъти по-многобройните нападатели. Най-после един от тях, който бе ободрявал другарите си с думи и дела, бе тежко ранен от бунтовник, хвърлил се в краката му.

— Свършено е с мен, приятели! — прошепна водачът, като се отпусна на палубата. — Опитайте се да бягате, плувайте до острова! Може да... — гласът му замря, беше мъртъв.

Сякаш в отговор на предсмъртните думи на своя другар тримата оцелели моряци се хвърлиха внезапно напред. Единият замахна към Мад Пат, който се изпречи на пътя му, но Мад пъргаво отскочи встрани. Другият грабна през кръста един от бунтовниците и го тръшна на пода. В следващия миг тримата моряци скочиха зад борда и се гмурнаха във водата в отчаян опит да доплават до сушата.

— Няма голяма надежда за тях — мислех си. — Акулите ще ги нападнат, преди да стигнат брега.

Нямах много време за жалене на нещастниците. Вниманието ми бе привлечено от борбата, която все още се водеше между Були Савидж и неговия противник. Същото зрелище привлече и задъханите, но тържествуващи бунтовници, като ги отклони от стрелба по тримата току-що хвърлили се в морето.

Були Савидж бе хванал противника си за гушата с едната ръка, а с другата сграбчил брадата му, но въпреки това човекът не се предаваше. От време на време забиваше колене в тялото на Були и дори наスマлко да го отхвърли от себе си. Болката от дърпането на брадата му трябва да е била ужасна, по морякът се бореше мълчаливо и изглеждаше надарен с неизчерпаема енергия.

Бунтовниците се стълпиха наоколо и тъй като всъщност битката бе свършила, аз изпълзях от скривалището си и се присъединих към зрителите. Мад Пат успя да ги изтласка малко назад, за да осигури за борещите се повече място.

Скоро брадатият човек, когото мислех за удушен, докопа брадата на Були с шепата си и я натисна със страшна сила назад. Болката и изненадата накараха Савидж да се отпусне в ръцете на врага. Тогава брадатият замахна с другия си юмрук, улучи бунтовника право в корема и го накара да извика от болка.

— Дай ми нож, Фидлър! — изрева Були, но човекът, когото викаше, лежеше в безсъзнание.

Мад Пат, мърморейки нещо за „правилна и честна борба“, устреми строг поглед в Слинки Дан.

Неподозиращ опасността, Були напразно се мъчеше да скупи китката на човека. Той от своя страна вдигна хвърления от Дан нож и го стисна здраво в готовност за смъртоносния удар.

Намесата дойде тъкмо навреме. Дебело желязо (хвърлено, както научих отпосле, от Стъмпи) удари Були отстрани по главата, като го остави безчувствен и го свлече от жертвата му. В това време боцманът, оправил се от удара в боя, се хвърли върху борещата се двойка и хвана ръката на брадатия, за да забави удара с нож. Последва минута на страшна бъркотия. Всички се втурнаха напред. Някои хванаха тялото на Савидж да го измъкнат на по-безопасно място. Боцманът изтърва ръката на брадатия, който пък се сниши в множеството крака, събори неколцина, изпълзя из тълпата смаяни зрители и последва тримата си другари през борда.

Повечето се струпаха около безчувствения Були, но някои, водени от Мая Пат, хукнаха да видят какво става с плувците. Внезапен яростен вик ме накара да побързам да се присъединя към групата на Мад.

Тримата моряци бяха на четвърт път до брега. Възползвали се от захласа на бунтовниците по борбата между двамата противници, те се бяха качили в лодката на боцмана и сега усърдно гребяха.

— Нищо! — измърмори боцманът не особено доволен. — Не е кой знае каква загуба, след като завладяхме кораба им.

— Глупак! — каза Мад Пат с горчивина. — Дай веднага да пуснем друга лодка подире им! Не ме зяпай като умряла риба! Забрави ли, че сандъкът със съкровището е в твоята лодка?!...

ОПИТ ЗА БЯГСТВО

Думите на Мад Пат предизвикаха мигновено мъртво мълчание. После се разнесоха яростни викове и някои се впуснаха в преследване.

Корабната лодка, заловена на брега от лъжливия пустинник и групата му, се люлееше наблизо. Бунтовниците не чакаха заповеди. Пет-шест души скочиха във водата, без да искат да знаят за акулите, и се качиха в нея. Греблата бяха поставени в гривните и четири двойки силни ръце накараха лодката да полети по водата с бясно желание да се догони съкровището, преди да е стигнало брега.

Були Савидж бе изоставен на палубата, окървавен и забравен. Стъмпи припълзя до мен. Безумна ненавист светеше в очите му.

— Аз го ударих! — изсъска той напрегнато. — Аз, клетото, изкълчено джудже, което той направи роб и за посмешище. Дано е пукнал вече!...

Стъмпи пристъпи към человека, когото ненавиждате, и се намръщи, като видя повдигането и спадането на големите му гърди.

— Има още време! — прошепна и се огледа. — Има още време!

Погледът му падна върху ножа на брадатия моряк, който лежеше наблизо. Грабна го с бързо движение и очевидно замисляше убийство.

— Те ще те убият, когато се върнат! — предупредих го, но той се захили хитро.

— Няма защо да ги чакаме — каза. — Ние можем да плуваме. Брегът не е далече.

— Ами акулите?!

— Остави аз да се разправям с тях. Имам нож и не един път съм разпарял белия корем на акула. А сега ще сторя същото с Були Савидж!

Внезапното появяване на един от бунтовниците накара Стъмпи да скрие бързо оръжието в пазвата на ризата си и да се присламчи към другите. Аз също се присъединих към тях и започнах да следя гонитбата.

Тримата моряци бяха загубили много от спечелената преднина, защото загребаха назад, за да помогнат на плуващия си другар. Щом ги настигна, той се надигна от водата и се залови за кърмата на лодката. Другите отново сведоха гърбове над греблата, но и бунтовниците гребяха бясно. Очевидно бе, че преследваната лодка ще бъде настигната преди брега.

Разбрали може би, че причината за това решително преследване е железният сандък в тяхната лодка, бегълците от нападнатия кораб отново решиха да се спасяват с плуване. Захвърлиха веслата, гмурнаха се във водата и се насочиха към брега. С радостен вой преследвачите загребаха към изоставената лодка. Скоро сандъкът със съкровището бе вдигнат и поставен внимателно в тяхната лодка. Не направиха нищо за залавянето на плуващите моряци. Всички мисли и усилия на бунтовниците бяха посветени само на връщането на съкровището, но моят поглед още следеше плувците. Не ги заплашваше опасност от бунтовниците, но дали щяха да се спасят от страшните демони на дълбините — акулите? И четиридесетте бяха добри плувци. Пореха водата с чудесна бързина и след няколко минути щяха да са на брега. Един напипа дъното под краката си, преди нашата лодка да бе дошла до кораба. Вторият застана във водата, чакайки другите да го настигнат. Внезапно същият плувец нададе вик и моментално главата му изчезна от погледа ми.

Третият плувец веднага смени посоката, лудо заудря по водата и се насочи косо към брега. Но брадатият човек удвои усилията си, като се отправи към мястото, където бе изчезнал другарят му. Гмурна се да преследва акулата, сграбчила нещастника.

Никога не ще узная какво стана под водата, там долу сред коралите в кристално чистото море. Доколкото знам, брадатият човек беше без оръжие — неговият нож бе останал на палубата. Никой не откри каква отчаяна атака е предприел срещу акулата, за да я накара да пусне плячката си!...

Изглежда акулата пусна своята жертва, защото на повърхността се появиха две глави и аз ясно виждах как единият човек придържа другия. Спасителят заплува по гръб, удряйки силно с крака, за да отпъди нови нападения. Сърцето ми силно заби, когато след малко той стигна полегатия бряг, носейки изтощения си другар. Присъедини се към другите плувци, които вече бяха на брега.

— Какво се радваш толкова? — извика сърдито Слинки Дан и като му посочих спасените моряци, ме изруга свирепо.

— Ще взема един мускет и ще ги натръшкам! — добави той. Докато се върне с напълнена пушка, хората изчезнаха между палмите.

Един-двама от бунтовниците направиха жестокото предложение да се използва голямото оръдие на кораба и да се изпратят няколко снаряда по спасените, но Були Савидж, вече свестил се, заповяда веднага да се отдалечим от острова.

Съкровището бе първото нещо, което се прибра на безопасно място. По заповед на Були бе поставено в кабината, която той възнамеряваше да заеме. След това бе направен бърз преглед на корабните запаси от храна и вода, които бяха доста задоволителни. Самият кораб бе в добро състояние и безукорно чист (с изключение на кървавите петна — спомен от нападението).

Стъмпи се приближи до мен. Попитах го дали ще рискува да се опитаме заедно да избягаме. Отговори ми, че има да върши друга работа. Като каза това, очите му спряха злобно върху широкия гръб на Савидж. Знаех, че Само желанието за отмъщение, а не желанието за грабеж държеше джуджето на „Златен полумесец“ (така се казваше корабът).

— Трябва да бягаш! — прошепна той, като видя колебанието ми.
— Сега капитан Хътълстоун няма да може да те закриля, тук животът ти няма да струва нищо.

Споменът за главата на плувеца, който тъй внезапно изчезна от погледа ми, ме задържаше. Когато надзърнах зад борда, видях две големи акули да се боричкат в дълбините, където бяха хвърлени безжалостно телата на убитите. Потреперах и се извърнах от ужасното зрелище.

— Не разбирам защо Савидж ме доведе на кораба. Във всеки случай предпочитам да остана, отколкото да скоча във водата, за да бъда разкъсан от акулите.

Стъмпи сви кръглите си рамене в недоумение. Струва ми се, че за него никоя акула не бе така жестока и безчовечна, както главатарят на бунтовниците. Но той нямаше време да ме убеждава. Були Савидж се извърна към него и го подгони на работа с такъв поток от псуви, че ушите ми писнаха.

— Ах ти, малко куче — извика той, — вземай изтривалката и очисти веднага кръвта от палубата. Ако те вземем с нас, което още не съм решил, ще бъдеш корабен слуга и работата ти ще бъде двайсет и четири часа. Никакво излежаване на моя кораб! Хайде сега, мърдай или ще опиташи камшика!

Побързах да изпълня заповедта. Корабът бе готов за отплаване. Хората работеха по разперването на платната и вдигането на котвата, Фидлър, с превръзка на главата, поде с дебел глас песен, която всички запяха.

Едва сега схванах, че грубите думи на тази песен са били съчинени от някой от тези хора — навярно от самия Фидлър — преди бунта на „Франси фри“. Тя бе предназначена да раздухва недоволство сред екипажа, внушавайки му, че с него се отнасят лошо и началниците са тирани. Когато последните звуци на песента замряха, последва същият буен смях, както при първата ни среща с бунтовниците на острова.

— Да, няма ги вече да ни ругаят и да ни разкарват насам-натам, а, момчета? — извика Савидж. — Настанихме ги на морското дъно! А ние сме тук, на хубав кораб, с едно съкровище в кабината, със смели сърца и силни ръце, които ще ни спечелят още съкровища. Не бях ли прав, когато ви казах да се вдигнете против ония, дето се отнасяха с нас като с кучета и роби?

Предизвикателните му думи бяха посрещнати със силно „ура“, прекъснато от наблюдателя, който съобщи, че към кораба идва лодка.

— Това е капитан Хътълстоун! — извика Мад Пат. — Драго ми е, че идва навреме, за да отплава с нас!

Були Савидж се изкикоти високо:

— Мислиш ли, че аз и останалите сме луди да пуснем още половин дузина хора на борда да делим съкровището? Те почти ще преполовят сумата, която всеки ще получи сега. Не ни помогнаха да завземем този кораб и няма да делят плячката.

— Но капитан Хътълстоун намери съкровището! Той и неговите другари! — възрази Мад Пат.

В изблик на гняв Були измъкна пищов от пояса си и фрасна Пат с дръжката по главата.

— Отнесете го долу и се погрижете за него! — заповядала той, щом кръвта от раната на Пат изцапа прясно измитата палуба. — Мад

Пат е добър моряк от нашия екипаж и ще му простим този път тия приказки. Има ли някой друг, който иска да чакаме оня глупак Хътълстоун?

Дори приятелите на Пат не посмяха да се противопоставят. И доколкото можах да схвана, повечето мислеха като Савидж: колкото по-малко хора делят пиратското съкровище, толкова по-добре.

Когато вятърът изду платната, „Златен полумесец“ се плъзна по вълните, увеличаваше скоростта си много бързо и отнемаше всяка възможност на лодката да ни настигне.

Мисълта, че приятелите ми са така близко, но скоро ще бъдат оставени далеч назад и може би завинаги загубени, ми даде кураж да опитам онова, което се страхувах да направя по-рано. Акулите може би щяха да ме разкъсат, но това не бе по-лошо от оставането ми на борда на „Златен полумесец“ сред такива главорези, които мислеха само за грабеж и убийства на невинни моряци. Стиснах зъби решително и с внезапен устрем се хвърлих към борда.

Фидлър изскочи на пътя ми и показа жълтите си зъби пред лицето ми. Сниших се под протегнатите му ръце, като го дръпнах за крака. Той се строполи на дъските с гневна ругатня. Боцманът се протегна към мен, но получи такъв ритник в брадата, че извика от болка. После се натъкнах право на грамадното тяло на Були Савидж, който ме притисна към себе си с мечешка сила. Носът ми се забоде в косматите му и не твърде благовонни гърди.

— Насити ни се, а, моето момче? — надсмя ми се той. — Искаш да отидеш при твоя глупав капитан? Нямаш ли желание да станеш истински морски вълк и да спечелиш такова богатство, че да се върнеш в Англия и да се уредиш като имотен човек?

Тъй като лицето ми бе притиснато силно към тялото му, не можех да отговоря. Не можех дори да забия зъби в него (както много исках в този момент).

— Исках те като слуга за кабините, момчето ми, но никога не съм вземал на служба мъж или момче против волята му. Щом искаш, ще си вървиш.

С тия думи той ме улови за пояса, вдигна ме и ме понесе към края на палубата. Надвеси ме над морето. Долу една акула пореше зловещо водата, изглежда чакаше да бъда хвърлен при нея.

— Сега трябва да решиш, моето момче! Ще останеш ли на кораба като слуга или не? Казвай бързо!

Моето смело решение да рискувам всичко, но да отида при другарите си изчезна, щом увиснах така над дебнештата смърт. С мъка намерих достатъчно глас да отговоря, че искам да остана на „Златен полумесец“. Със самодоволно кикотене над покорството ми Були ме дръпна навътре и ме хвърли на палубата.

— Тогава бързо на работа! По чаша ром на всички! — заповяда той.

Трябваше да търся чаши и буренце ром, да търпя груби шеги и зверски удари, докато ходех от един на друг. Малцина от тях се наситиха до залез-слънце, когато хвърлих прощален поглед към Бунтовния остров. Той оставаше на много километри далеч зад гърба ни като пурпурен силует, очертанията на който бяха позлатени от лъчите на залязващото слънце. Опрях лакти на парапета и прошепнах гореща молитва отново да се видя със своите приятели на острова.

След час вятърът замря. Настъпи пълно затишие. Бунтовниците продължиха гуляя дълго след като месецът започна своя път по небето. Не бе поставена никаква стража. Корабът стоеше неподвижен, сякаш призрачен, с провиснали на мачтите платна, посребрени от луната, мълчалив, почиващ върху тихо плискаща се океан под огромната звездна завеса. Хората бяха заспали.

Известно време стоях самичък, унесен в съзерцание на безкрайните небеса. Някой изпъшка близо до мен и ми напомни, че на борда има и други хора освен враждебно настроените към поведението ми. Това бяха Мад Пат, Стъмпи (когото не бях виждал от доста часове насам), един-двама от оцелелите моряци на „Златен полумесец“, откарани някъде долу и окованi във вериги. Тръгнах да търся Мад Пат.

Изпъшкането бе дошло от него. Той лежеше на мястото, където другарите му го бяха оставили възнак на пода с глава, подпряна на стара греда. Слепите му очи бяха наквасени с вода, а раната на главата превързана. В такова състояние бе оставен да се оправя сам. Приближих и забелязах колко тежко бе дишането му.

Тъй като не можех да направя нищо, за да му помогна, тръгнах да търся Стъмпи и го намерих долу, на стража при пленниците. Те бяха във вериги и нямаха възможност да избягат без чужда помощ. Разказах му за положението на работите горе. Той остави поста си, за да види

всичко със собствените си очи. Срита пияния Були Савидж, който лежеше по гръб с отворена уста и хъркаше ужасно. Отведох го бързо при Мад Пат. Стъмпи коленичи и напипа пулса му.

— Донеси малко ром — каза той. — Скоро ще го вдигнем на крака.

Щом първите няколко капки потекоха в гърлото на ранения, очите му се отвориха. После съвсем неочеквано седна и кихна тъй силно, че разплиска останалия ром. Помислих, че питието му е противно, и не се помръднах да донеса още, но Пат с усилие произнесе: „Ром!“

— Така си и знаех — отбеляза Стъмпи. — Донеси още, Мартин, а и на мене също. Рядко ми се пада да виждам ром, когато Були е трезвен или е някъде наблизо.

Донесох още ром, както ми бе поръчано, и този път Пат жадно изпи своя дял. После погледна с недоумение и ме попита какво е станало с него. Преди да отговоря, паметта му напълно се възвърна и той заопипва раната си с ръка.

— Главата ми още шуми като котел на огън, а трябва да е минало много време, откак Савидж ме удари. Къде е той? Още ли е сърдит?

Казах му за състоянието на Були и на останалите. Пат се чувстваше още слаб и замаян, но хладният нощен въздух и изпитият ром скоро го оправиха. Той дори поискава още да си пийне.

— Не се напивай като другите — помолих го. — Имаме възможност да избягаме!

— Кой иска да бяга? — попита Пат. — Хайде, бягай...

— Всички искаме — прекъснах го бързо. — Не се ли отнася Були с тебе като с куче? Не остави ли той капитан Хътълстоун и приятелите ми на острова, да не говорим за твоя личен приятел Чивърс? Не...

— Но това значи да се откажа от дела си.

— Съкровището можем да вземем със себе си. Ще спуснем една лодка и ще гребем обратно до Бунтовния остров. Морето е спокойно и до зори ще стигнем. Можем да освободим пленниците, за да ни помогат. Щом стъпим на острова, няма какво да ни е страх от Савидж.

Мад Пат почеса главата си в нерешителност. Изглежда моят план му се нравеше, но направи известни възражения.

— Представи си, че Савидж или другите се събудят, преди лодката да е готова?

— Няма да се събудят! Те са мъртвопияни и няма да мръднат още дълго време.

Пат замърмори отново:

— Имам приятели тук, не мога да ги напусна току-така.

Казах, че можем да ги вземем със себе си. Изглежда правеше възражения, за да си даде време да се реши, и преди да чуе отговора ми, обяви, че е готов да се присъедини към мен.

След това започна да ми помага при товаренето на лодката със запаси — две бурета вода, сандък сухари, малко солено свинско месо, към които прибави буренце ром и доста барут и куршуми. Стъмпи слезе да освободи пленниците, но след малко се върна, ругаейки сърдито:

— Були Савидж е взел ключа, сигурно е у него — не можах да го намеря долу!

— Трябва да го претърсим — заяви Пат и тримата се наведохме над пияния главатар.

— Най-добре е да сме сигурни, че няма да се събуди — измърмори Стъмпи и аз зърнах блясъка на ножа му на лунната светлина. Бърз като светкавица, Мад Пат улови китката на джуджето и я изви така, че ножът тупна на палубата.

— Глупак! — изкреша Стъмпи сърдито. — Защо го направи?

Мад затисна устата му с ръка:

— Не викай такъв, ако не искаш да развалиш всичко! Защо не ти дадох да намушкаш Були ли? Не защото умирам от любов към него, особено след удара, който той ми нанесе вчера, но е един от малцината, с които не смея да се боря. Дявол да го вземе, няма да го ударя подло, нито ще стоя да гледам, ако други поискат да сторят това. Не! Един ден може би ще намеря у себе си кураж да се изправя срещу него. Дотогава обаче никакви подлости!

Стъмпи изръмжа гневно като куче, на което са отнели кокала, но не се осмели да спори по-нататък. Вдигна ножа си и го затъкна в пояса. После се обърна да помага на Пат при претърсването на пияния бунтовник, но напразно.

Пат издаде тих, тържествуващ вик, когато пръстите му напипаха мазна връв около шията на Були. Okaza се медальон с кротко женско лице. Може би портрет на майка му, която навярно още живее някъде в

отечеството си и се моли всеки час за своя син, без да подозира, че той е изпаднал до положението на убиец и грабител.

Медальонът бе върнат на мястото му. По-нататъшното претърсване не доведе до нищо. Пат клекна и замислен прокара пръсти през косата си:

— Хубава работа, лодката ни е готова, а не можем да тръгнем!

Какво да правим?

— Не можем ли да изпилим оковите им? — попитах.

— Ще бъде дълга и рискова работа. А ако Були се съвземе, преди да сме се отдалечили достатъчно, и открие какво сме направили, ще има да патим.

— По-добре да ги оставим — предложи Стъмпи. — Няма да пострадат много, ако се присъединят към Були.

Пат бе готов да последва съвета му, но аз не можех да се примиря с мисълта да оставим хората, които изпълниха дълга си, като се помъчиха да отбият нападателите от кораба си. Ако не им помогнем, казах си, те ще бъдат убити заради своя кураж.

Нашите грижи се оказаха напразни. Един от екипажа на „Златен полумесец“ се скрил, като разбрал, че корабът е загубен. Навехнатият глезен му попречил да се спаси с плуване. Спотаил се в хамбара и не бил открит при огледа на запасите и товара на кораба. Като се възползвал от гуляя на бунтовниците, пропълзял да търси оцелели другари. Знаел къде да намери ключ за веригите им и бързо ги освободил. Това, разбира се, научих в подробности по-късно. Въоръжили се с каквото намерили и подкрепяйки куция, който ги освободил, излезли дебнешком на палубата и предпазливо се показали иззад прикритието си. Пат ги видя пръв и ни отне всяка възможност да им покажем приятелските си намерения, като насочи един пищов към гърдите на техния водач.

— Къде сте тръгнали? — извика сърдито.

В отговор заплашеният човек рипна внезапно и с тежкия си ботуш стовари върху китката на Пат такъв майсторски удар, че той изпусна оръжието си. Човекът загуби равновесие и падна, но какво от това? Другарите му ни връхлетяха, преди да можем да се защитим или да обясним, че сме приятели. Стъмпи заби зъбите си в голата ръка на един, който го сграбчи. Двама уловиха Пат и светкавично завързаха

краката и ръцете му. Самият аз бях здраво притиснат със закана, че ако извикам, ще бъда хвърлен в морето.

— Всички останали са заспали или мъртвопияни — обяви един от освободените пленници, като обиколи бунтовниците. — А това е помощникът им, мисля — добави той, побутвайки с крак един от пияните, който в отговор промърмори и още по-дълбоко захърка.

— Толкова по-добре — каза този, който ме държеше. — Имаме възможност да завземем кораба.

Другите възразиха, че не са достатъчно, за да пуснат в движение „Златен полумесец“.

Накрая решиха да спуснат голямата лодка, която вече бяхме натоварили със запаси, и да избягат с нея на острова.

— Няма ли да ме вземете със себе си? — помолих, когато лодката бе спусната във водата и двама от моряците слизаха в нея. — Аз не принадлежка към тоя пиян екипаж. Моите приятели — и аз посочих Пат и Стъмпи — се готвеха да ви освободят и да ви предложат да избягате с нас.

— Говориш като почтено момче — каза човекът.

Но друг го прекъсна с насмешка:

— Не съм виждал момче да не лъже, особено такива като него. Не се ли покатери на борда ни вчера? Това джудже не свали ли Ланки Буч, когато той се спусна към момчето? И тоя човек не насочи ли пищова си към нас, когато излязохме на палубата преди малко? Завържи малкия разбойник добре и запуши устата на тримата, ако не искаш да събудят своите другари и да ни подгонят.

Въпреки моите уверения не ме послушаха.

След много усилия Пат успя да изплюе кърпата, натъпкана в устата му. Като облекчи душата си най-напред с цял поток ругатни, викна три-четири пъти с надежда да събуди някого от спящите, който да ни отвърже.

Зазоряваше се, когато един от тях се събуди. След дълги прозявки и чудене се сети най-сетне да ни освободи. Тялото ми бе вдървено, а езикът подут. По-лошо от телесните болки и от камшика, с който Були мешибна, за да си излее лошото настроение, бе съзнанието, че вече няма възможност да се отърва от живота, който ме очакваше на борда на „Златен полумесец“.

МОРСКИ БОЙ

Късно следобед съзряхме „Пламтящ кръст“. Денят бе горещ и намръщен. Благодарение на сутрешния освежителен вятър, продължил близо час, „Златен полумесец“ се бе отдалечил бързо от Бунтовния остров. Но вятърът престана изведнъж и стояхме неподвижно почти целия ден. На хоризонта все още се виждаше неясната черна линия на крайбрежието.

Мъчех се да забравя болките в гърба — Були Савидж ме бе ударил свирепо. Представях си, че спасителната група на капитан Хътълстоун е вече на път. Очите ме заболяха от взиране. Всеки път, когато поглеждах, виждах все същото пусто море.

Новоизпечените пирати се дразнеха от наложеното им бездействие. Те мечтаеха за нападения и залавяне на богати кораби. Във въображението си виждаха как избиват екипажа на горди търговци и плячкосват ценните им товари. Като не можаха да пристъпят веднага към изпълнение на мечтите си, станаха сърдити, подобно на наказани ученици, и започнаха да се карат помежду си.

Не след дълго един от по-смелите предложи да се подели съкровището. Но всички твърде много се страхуваха от своя главатар и не се решаваха да подемат работата. Вместо това избухваха разни дребни караници, една от които завърши с вадене на ножове. Були дойде при биещите се тъкмо когато единият бе повалил другия на палубата и коленичиbil над него с вдигнат нож, готов да нанесе фаталния удар.

Грамадният бунтовник не загуби нито миг за думи. С мощен скок, разтърсил палубата, той прескочи главите на наклякалите наоколо зяпачи и тупна до биещите се. Хвана вдигнатата ръка с ножа и хвърли човека на десетина крачки към носа на кораба. Със същата свирепост запрати другия в противоположната посока.

— Глупаци! — ревна той. — Не ви ли чака достатъчно борба занапред, та сте седнали да се избивате един друг? Малко сме и не

можем да се справим с такъв голям кораб, а вие искате да останем още по-малко!

Захвърлените не казаха нищо, седнаха и започнаха да търкат натъртените си места. Ако Були се бе задоволил с това, работата щеше да свърши добре, но той продължи да ги съди грубо.

— Нямате ли цяло съкровище, за което си заслужава да се живее? То е долу, в кабината ми, и още много повече ще спечелим, ако...

Споменаването на съкровището даде на хората повода, който те търсеха. Тяхното лошо настроение и чувството, че с тях са се отнесли несправедливо, им даде кураж да оспорят желанията на своя главатар.

— Да, съкровището е долу — измърмори боцманът, като изгледа другарите си, — и време е, мислим ние, това съкровище да се раздели помежду ни, както е обещано.

Неговите смели думи бяха посрещнати одобрително от другите. Веждите на Були се свиха гневно, светкавица блесна в очите му и в гласа му се усетиха гръмотевични ноти.

— Ти смееш да оспорваш? — започна той, като направи заплашително крачка към боцмана.

— Не само аз, капитане — забърза да се оправдае той, като се метна встрани. — Говоря само от името на екипажа.

Були Савидж спря рязко и се огледа неспокойно. Съгледа, че не един човек от екипажа държи пищов в ръка. За миг застинава в нерешителност.

— Ще отида да го донеса — каза най-сетне, като се мъчеше да изглежда любезен.

Преди той да тръгне за кабината си, откъдето навярно би се върнал добре въоръжен, за да сплаши хората си още веднъж, боцманът се намеси. Съзнанието, че останалите от екипажа са на негова страна, му даваше още повече кураж. Той заговори почти предизвикателно:

— Не мърдай, Були! Защо ще ходиш да го донасяш, когато тук има толкова хора, готови да направят това? Хайде, Фидлър, слез долу в капитанската кабина и донеси сандъка със съкровището.

Ръцете на Савидж посегнаха към пояса, когато щракането на пищов внезапно го накара да трепне от тревога. Той скръцна със зъби, след което се ухили.

Успехът винаги усилва куражата на човека. Боцманът закрачи гордо по палубата, сякаш само той бе накарал Були да се подчини. Когато Фидлър пристъпи тежко със съкровището, той прояви желание да се нагърби сам с разпределенето му. Последва спокойна заповед на главатаря:

— Донеси го тук, Фидлър!

Сандъкът бе сложен пред Були Савидж.

Бунтовникът коленичи до него и се приготви да откачи куката. Треперещи от вълнение и с широко отворени очи, хората забравиха оръжията си в очакване да видят отново вълшебното богатство. Но вместо пред съкровище те се озоваха пред малките черни гърла на два пищова, зад които се хилеше лицето на Були. В усмивката му имаше нещо страшно.

На палубата настана гробно мълчание.

— Е — извика Були най-после, — има ли някой да каже нещо?

Никой не отговори. Те бяха достатъчно на брой да надвият главатаря си за един миг, ако действаха заедно, но никой не бе достатъчно смел да ги поведе. Пищовите на Були се въртяха насам-натам заплашително. Всеки виждаше, че най-малкият знак за непокорство от негова страна ще му докара моментална смърт. Були продължаваше да се наслаждава на поражението на хората.

— Няма ли да кажеш нещо, боцман? — попита той. — Та ти току-що приказваш като някакъв адвокат. Нещо за дела ти от съкровището, а?

— Исках онова, което ни обеща — каза боцманът намусено. При тези думи шеговитият тон на Були изчезна и той избухна в гняв.

— Искаш, а? — ревна той. — А мислиш ли, че аз съм човек, когото можеш да питаш с пръст на спусъка?

Макар и корав главорез, боцманът се сви пред гнева на главатаря. Куражът го напусна и при явната му уплаха останалите се отдръпнаха крадешком, оставяйки го сам да понася последиците от своето предизвикателство. Були си възвърна господството над своя буен екипаж.

— Не можеш да отговориш на това, нали?

Боцманът все още мълчаше, пребледнял като пред лицето на смъртта.

— Извади пищова от пояса си и го хвърли на пода!

Боцманът покорно изпълни заповедта. Помислих си, че ще се опита да стреля по мъчителя си, когато се наведе да остави оръжието, но духът му съвсем го бе напуснал. Изправи се и зачака с уплаха в очите да научи съдбата си.

— Има само едно наказание за бунт! — заяви Були. — И то е... смърт!

Бунтовниците трепнаха при тази присъда, но никой не посмя да я оспори. Дори боцманът остана на мястото си глупаво отпуснат, смазан, без да направи поне отчаян жест за спасението си, като се хвърли върху този звяр с лице на човек.

— Обърни се! — заповядала Були и заповедта му веднага бе изпълнена. — Вдигни ръце над главата! Така! Сега върви, докато не се изправиш с лице пред мачтата.

Без да произнесе нито звук, боцманът направи всичко, което му бе наредено. Дланите му се залепиха за мачтата, сякаш се крепеше на нея. Главата му се отпусна отчаяно встрани.

Були бавно вдигна един от пищовите си. Цевта постепенно се движеше нагоре, спря, задържа се цяла минута насочена към целта. През всичкото време очите на Савидж светеха от удоволствие при вида на мъката, която причиняваше.

— Броя до три и стрелям! — каза той.

Фигурата до мачтата не направи ни най-малко движение, с изключение на това, че главата още малко се отпусна и коленете се огънаха. Сред екипажа се чу недоволно мърморене, прекратено в мига, в който главатарят се обърна и го погледна косо.

— Едно!

Чакащата жертва потрепера.

— Две!

Всички стояха като вкаменени.

— Три!

При последната дума пищовът изгърмя. Нещастникът се строполи, но не бе мъртъв. В последния момент Були бе отклонил цевта и куршумът му раздроби един от пръстите на лявата ръка на боцмана. И все пак страшното изпитание бе накарало човека да припадне при гърмежа.

— Щастлив е, че ми е служил добре в миналото и ще ми служи добре в бъдеще! — промърмори Савидж, обръщайки се към

останалите. — Нека само някой оспори волята ми отново — няма да се отърве така леко като тоя глупак там. Но аз не съм свършил още с него! Ще му смъкна кожата от гърба за назидание, та никое куче да не лае по господаря си. Вържете го за мачтата!

Фидлър и още един пристъпиha и завързаха ръцете на другаря си за мачтата високо над главата му. Той стоеше почти на пръсти. Кръвта от раздробения му пръст течеше на тънка вадичка надолу по загорялата му татуирана ръка.

Веднага щом боцманът прояви признания на свестяване, Були се приближи до него. В дясната си ръка стискаше дръжката на камшика, а с лявата си играеше с навъзления, отвратителен ремък. Мисълта, че ще причини още болки на безпомощното същество пред себе си, очевидно му доставяше удоволствие — устата му беше изкривена в скотска усмивка.

С едно дръпване разкъса ризата и откри широкия му гръб с гладка бяла кожа. Хвърли бърз поглед, като че ли избираше място за удара. Жестокият ремък изсвистя във въздуха и остави ужасна следа диагонално по чистата кожа. Нещастникът изкрешя, сякаш самата му душа бе изтръгната с удара.

Затворих очи, когато Були отново замахна с камшика, и запуших ушите си, когато се разнесе гласът на Стъмпи от върха на мачтата:

— Кораб! Кораб!

— Къде? — ревна Савидж, така развълнуван при мисълта за предстояща плячка, че за миг забрави побоя и изтърва камшика на пода. — Отвържете го, момчета — продължи той, когато получи отговор. — Ще опънем всички платна и ще видим дали не можем да настигнем оня кораб, който ще бъде първата ни плячка.

Вълнението от вероятната битка обзе всички и те се заприготвяха охотно и с добро настроение.

След като се разпореди за опъването на платната и пригответянето на муниции за оръдията, Савидж ме изпрати долу да донеса далекогледа. Дълго време се взира в далечния кораб. Учудих се, когато доволното изражение на лицето му се смени със страх. После във внезапен изблик на гняв или на ужас, не мога да определя точно, диво фрасна бинокъла в пода.

— Кълна се в костите на капитана на „Франси фри“, че оня кораб е „Пламтящ кръст“!

Пиратът!... Спазми от страх задушиха гърлата ни и аз заедно с всички бях обхванат от страшна тревога при мисълта за Бамбо. Ами ако „Пламтящ кръст“ ни настигне и хване? Ами ако изкълченият пират ме познае, че съм стрелял в него и след гонитбата съм избягал на Бунтовния остров? Несъмнено ще ме изтезава, преди да хвърли тялото ми в морето.

Едва ли бяха нужни заповедите на Були корабът да бъде обърнат и да заплава с плятата възможна бързина в обратна посока. Платната бяха опънати и натъкани бързо като на военен кораб, сякаш бунтовниците бяха добре дисциплиниран екипаж, а не сбирщина негодници, прекарали дълги седмици в леност на острова. Работейки, хората хвърляха безпокойни погледи в далечината назад. Преследващият ни кораб ставаше по-голям или поне така ни се струваше.

Последваха тревожни часове. Никой от двата кораба не можеше да плава бързо — вятърът бе много слаб. Час преди залез-слънце малко се усили, но това не ни донесе утеша. Очевидно бе, че „Пламтящ кръст“ ни настига. И наистина, той имаше славата на най-бързия кораб по моретата.

Всички платна, които можеха да издържат скърцащите мачти на „Златен полумесец“, бяха вдигнати и опънати. Отначало не бе сигурно, че пиратът смята да ни настигне, но скоро това стана ясно и ние започнахме да гадаем дали ще можем да се задържим достатъчно далеч от него, преди да ни помогне тъмнината.

Плавахме към залязыващото слънце и Бунтовният остров се издигаше все по-голям и по-голям. Оставихме го от лявата си страна и аз гледах жадно към него с надежда да съзра някакъв признак за присъствието на своите приятели там.

За жалост, едничкото, което виждах, бе сигналът за бедствие, примамил „Златния полумесец“ към гибел и все още трептящ на пръта върху височината. Обзе ме страх, че той може да отклони пиратите от преследването на нашия кораб и да насочи вниманието им към групата на капитан Хътълстоун. Ако Бамбо видеше знамето, страхът за безопасността на съкровището му можеше да го накара да слезе на острова. И въпреки това с радост бих се озовал в укреплението там, ако притежавах вълшебното килимче от източните приказки. Когато

минавахме на около миля от острова, предложих на Мад Пат да отплуваме до него. Той ме погледна смяян, като че бях полуудял.

— Да плуваме цяла миля, когато акулите в тези води са толкова много, колкото плодовете на една черница? — попита той. — Не! Постскоро бих рискувал да бъда заловен от „Пламтящ кръст“. Но те няма да ни хванат, преди да се стъмни, а дотогава ще успеем да се измъкнем. Не забравяй, че имам дял от онова съкровище — посочи той с глава към коридорчето за кабината на Були, където бе оставен сандъкът със съкровището.

Стъмпи беше на друго мнение:

— Той ще ни залови преди стъмване — каза, като измери с очи разстоянието до „Пламтящ кръст“. — По-добре е да рискуваш с акулите, момче!

Но щом му предложих да плува с мен, поклати отрицателно глава.

— Имам важна работа тук — каза с мрачен поглед, устремен в Були Савидж.

Погледнах към острова и водния простор, легнал между нас. Сърцето ми се сви. Реших да остана на кораба, макар че и тук бъдещето изглеждаше доста безнадеждно.

Островът започна да се губи в далечината зад нас, когато пиратът прати първия си снаряд. Той иззвири над главите ни, право между мачтите, струва ми се, и падна в морето на двайсетина метра отпреде ни. Були изруга при вида на фонтана от пръски.

— Примерил се е в нас! — извика той. — Трябва да му отговорим със стрелба. Насочи оръдието, боцман!

Споменът за неотдавнашното изтезание сякаш бе изчезнал от ума на човека. Той грижливо се примери, преди да гръмне с оръдието.

Когато се разнесе гърмеж и корабът се разтърси от отката на оръдието, всички погледи се насочиха към „Пламтящ кръст“. Настипи момент на напрегнато мълчание. После избухна възторжен вик, към който се присъединих и аз. Част от парапета на палубата бе разкъртена.

Радостта ни бе краткотрайна. На неприятелския кораб се показа кълбо дим и преди гърмежът да стигне до нас, един снаряд пи удари в борда.

— Ранен ли е някой? — ревна Були и ние огледахме повредите наоколо.

На палубата зееше голяма дупка. Проснат върху оръдието, боцманът лежеше със страшно петно кръв на гърба.

— Вдигнете го! — нареди капитанът.

И тъй като останалите се колебаеха, той сам се хвърли, вдигна грубо мъртвото тяло, сякаш бе вързоп дрипи, и го захвърли настани. После вкара нов снаряд и прицели оръдието към „Пламтящ кръст“. Преди да гръмне, друг снаряд иззвири към нас. Удари ни някъде долу, отстрани, защото корабът силно се разклати.

Следващите десет минути или час — не помня точно — са останали в паметта ми като отвратителен кошмар. Гърмът на оръдията; свиренето на снарядите, летящи към нас; страхът и вълнението на хората, тичащи насам-нататък; миризмата на барут; кръвта и особено болезненият страх, че ще бъда улучен като боцмана — всичко бе смесено във фантастично видение. Постепенно пиратът се приближаваше. И те, и ние стреляхме без прекъсване. Не можах да видя какви повреди нанесохме на „Пламтящ кръст“ — бях зает да тичам за барут и снаряди за оръдието на Були. Личеше, че нашият кораб бе пострадал, и то тежко. От време на време се разклащаше като човешко същество от удар, когато тежките снаряди разкъсваха обшивката му. Макар пиратските артилеристи да стреляха точно, мачтите ни останаха незасегнати по време на страшната канонада.

„Пламтящ кръст“ бе на по-малко от двеста метра зад нас, когато мракът се спусна с онази странна внезапност, толкова различна от начина, по който настъпва в Европа, където дълъг здрач разделя деня от нощта. Щом се стъмни, Були Савидж даде заповед да се прекрати стрелбата и сам пое руля. Разбрах, че мисли да се изплъзне от пиратския кораб под прикритието на тъмнината.

Макар „Златен полумесец“ да промени посоката си, ние не можахме да избягаме така лесно. Пиратът също прекрати стрелбата и настъпиха минути на тишина, ужасно странна след шумната канонада, от която още пищяха ушите ми. После внезапно до нас изникна силует на кораб. Двата кораба се допряха. Миг преди отново да се разделят, луната изведнъж изскочи иззад тъмен облак и освети „Пламтящ кръст“, пълен с хора. Може би вражеският кораб случайно се бе приближил до нас, без екипажът да е подготвен за това. Във всеки

случай само една желязна кука се закачи за борда ни и тя мигом бе отметната от Савидж, макар че залп от куршуми пропища край него, когато правеше това.

Пет-шест пирати, водени от страшния Бамбо, се бяха възползвали от допира на корабите и се бяха хвърлили на борда ни. Те настъпваха към нас със страшни ругатни и стреляйки с пищовите си, решени да ни държат натясно, докато корабът им отново се доближи до нашия.

Лудото им нападение ги доведе до основата на главната мачта и те образуваха пръстен около нея. Бунтовниците, насърчавани от Були, ги заобиколиха като глутница вълци. Няколко мускетни изстрела от упор свалиха трима от пиратите. Останалите безстрашно се хвърлиха върху ни, като се биеха с каквото им попадне.

Макар и готов за участие в боя, помислих, че не е срамно да се дръпна настрана. Бамбо се бе хвърлил върху Савидж, размахващ сабята си с лявата ръка (дясната бе изсъхнала и безполезна) и се биеше срещу мощната му брадва. Бамбо едва не прониза противника си още с първите няколко удара. Савидж се отърва само с помощта на грамаден скок назад. Макар да беше чудесен борец, у пирата той намери равностоен противник. Изкълченото създание се хвърляше напред-назад със страшна енергия и чудна пъргавина. Сабята му го обгръщаше, така да се каже, с непроницаем кръг от стомана, през който никой не можеше да мине жив. Дори успя да понесе удар и от Мад Пат, предназначен за друг пират. Освен това резна по челото Слинки Дан, припълзял с нож в ръка откъм гърба на един от нападателите. И през всичкото това време Бамбо издаваше пронизителни бойни викове, отчасти, струва ми се, да насири зле притиснатите си другари; отчасти да насочва кораба си към мястото на схватката, като в същото време даде на екипажа си да разбере, че е още жив.

До голяма степен благодарение на презирания Стъмпи тази малка група нападатели бе поразена, преди „Пламтящ кръст“ да се допре отново до нашия кораб и да прати помощ на другарите си. Но и аз имах дял в тази работа. Като видях, че Стъмпи е зле притиснат от един пират — висок, кокалест човек с грамадни черни бакенбарди, решил да помогна на джуджето и припълзях наблизко с тази цел. Високият пират успя да обезоръжи Стъмпи, чиято сабя изхвърча и

падна на десетина метра от него. Брадатият улови оръжието си така, като че ли се канеше да промуши Стъмпи, вместо да го съсече. Преди да изпълни намерението си, скочих на гърба му и неочекваната сила на моя скок го свали по очи на палубата. Стъмпи веднага се хвърли върху му. Усетих как човекът се вцепени под мене и остана неподвижен. Джуджето се изправи с кама, обляна в кръв. Огледа останалите бойци и лицето му потъмня. Ръката му веднага се дръпна назад с готов за хвърляне нож, който в следващия миг профучаша във въздуха.

Не можах да разбера никога по кого Стъмпи хвърли ножа си. Дали по самия Савидж, за да изтрие многото унижения, трупани върху джуджето, или по Бамбо, който все още притискаше Савидж и скоро щеше да го просне мъртъв на палубата. Няма значение в кого се бе прицелил. Ножът сложи край на двубоя, като се заби в здравата ръка на пирата, въртящ сабя. С болезнен вик Бамбо изпусна оръжието си.

Були, макар и задъхан от напрежение, не бе човек, който би изпуснал такъв шанс. Нададе радостен вик и скочи напред. Големите му ръце докопаха пирата, вдигнаха го и го затъриха към края на палубата. Бамбо нададе отчаян вик, когато тялото му се изви във въздуха, за да падне в морето.

— Там, където си пращал мнозина преди това — изкрещя Були, размахвайки юмрук подир потъващия човек.

Докато се разиграваше тази трагедия, сякаш по общо съгласие и двете страни временно прекратиха битката. Никой от двамата оцелели пирати не изглеждаше готов да продължи боя, след като бяха видели съдбата на главатаря си. Те потърсиха спасение в бягство и се хвърлиха към страната, от която „Пламтящ кръст“ се опитваше още веднъж да се доближи до нас.

Единият бе съсечен от Мад Пат, преди да направи три скока, и падна с проточен стон, който никога няма да забравя. Другият — здрав, плещест мъж, вдигна тялото на другаря си и си послужи с него като с щит. Стигна до борда и хвърли мъртвото тяло върху нас. После се озъби срещу бунтовниците и те се поколебаха да го доближат. А „Пламтящ кръст“ бе вече близо.

— Оставете тези плъхове! — извика пиратът. — Капитан Бамбо се дави! Трябва да го спасим!

Няколко мускетни куршума от пиратската палуба върнаха назад бунтовниците, понечили да спрат бягащия пират. С безумна дързост

той изригна няколко презрителни заплахи и закани. Когато отново се втурнаха към него, хвърли сабята си срещу тях и с всички сили скочи към палубата на „Пламтящ кръст“. Залови се отчаяно за борда. Силни ръце го издърпаха нагоре. След това чухме груби команди и една лодка се спусна.

„Златен полумесец“ се отдалечи от опасния си неприятел.

Но едва отдъхнахме свободно, Мад Пат изтича на палубата и завика:

— Вода навлиза в трюма! Потъваме!...

ОБРАТНО НА ОСТРОВА

Утрото ни свари отново на Бунтовния остров. През нощта се влачихме из морето, като очаквахме „Златен полумесец“ да потъне под краката ни всеки момент. Лодките на кораба бяха разбити на трески по време на артилерийския бой с „Пламтящ кръст“. Оставаше ни или да направим сал, или да държим кораба на повърхността както можем, докато стигнем до сушата. Затова всички, и здравите, и ранените, работиха усилено с помпите. Въпреки усилията ни водата продължаваше да се вдига в трюма, макар ибавно, и корабът се движеше все по-полека през вълните.

Щастливи бяхме, че сме толкова близо до острова. За съжаление, вятърът не беше достатъчно силен, за да ни закара бързо до спасителния бряг. Савидж отправи кораба право към сушата и го вряза в наклонената пясъчна ивица.

— Ако „Пламтящ кръст“ не ни следва, което е твърде вероятно, утре ще се заловим здраво за работа да поправим кораба. Ще запушим всички дупки, ще затъкнем разцепените ръбове. Но първото нещо е да стигнем до укреплението и да се уверим, че можем да се защитаваме — заяви Були.

— Ами Хътълстоун и неговият екипаж, а да не говорим за хората, които избягаха от този кораб, когато го завзехме? — промърмори един от бунтовниците.

Савидж се изсмя високо, но лесно бе да се долови безпокойството му:

— Трябва да намерим начин и средства да накараме Хътълстоун да се присъедини към нас отново — това е всичко. Имаме си много полезен заложник — и той сложи ръка върху рамото ми, като ме стисна болезнено.

Реших да се възползвам от първия удобен случай, за да избягам и да се присъединя към приятелите си. Но Були Савидж бе съвсем искрен в намерението си да ме използва за изнудване на капитан Хътълстоун и нито за миг не разхлаби желязната си хватка. Служеше

си с мен като с един вид човешка патерица, крачейки по палубата, докато даваше заповеди за по-скорошното напускане на кораба.

При врязването в сушата корабът силно се наклони на една страна. Това направи много трудно ходенето по палубата. Изведнъж Були се плъзна и се изтърколи на пода, като повлече и мене. При падането ме изтърва и аз веднага се преметнах през борда.

— Ела тук, дяволе — извика Були гневно, като видя, че заложникът, на когото възлагаше толкова много надежди, се изпълзва от ръцете му.

Без да обръщам внимание на вика му, който всъщност ме подтикна към по-големи усилия, бързо затичах из водата към брега. Луната плуваше величава по ясното небе и отпреде си виждах тъмните очертания на дърветата, които сякаш ме канеха на свобода. Зад мен се чу силен плясък, последван от шумно цапане през водата: очевидно някой се бе впуснал да ме преследва. Прехапах устни и затичах побързо.

Струва ми се, че щях да избягам, ако не беше една случайност. Двама души бяха изпратени на брега да търсят лодката на капитан Хътълстоун. Единият се бе оказал близо до кораба, когато съм се хвърлил във водата да бягам. Представете си моя ужас, като попаднах право в ръцете му.

— Ето го, Були — каза спокойно човекът на преследващия ме гигант.

Савидж ме сграбчи с мощните си ръце и се втурна обратно навътре в морето.

— Ти се хвърли във водата по своя воля, а сега аз ще те удавя, куче — изръмжа той и натисна главата ми да изпълни заплахата си.

— Полека, капитане — намеси се човекът, който ме залови. — Не забравяй, че момчето ще ни е полезно, нали искаме да се помирим с Хътълстоун и екипажа му и да се върнем в укреплението?

Були, поколебал се за миг, продължи да изпълнява заплахата си — натисна главата ми под водата и я държеше там въпреки всичките ми усилия да я извадя. Ушите ми шумяха ужасно, дробовете ми почти се пръскаха, когато ме освободи и можах да поема отново освежителен въздух. После, полуудавен, бях занесен на заседналия кораб...

— Слинки Дан и Фидлър, вземете съкровището — заповядда Були, щом сандъкът бе изведен на палубата. — Заровете го... —

зашепна той на двамата. Колкото и да напрягах слух, не можах да доловя нито дума от шепота. — И слушайте, никой да не се опитва да ми изиграе никаква игра — продължи той заплашително. — Не се мъчете да скриете съкровището и да го запазите за себе си, защото...

Той не довърши заканата си, но думите му бяха достатъчно ясни, затова Слинки Дан и Фидлър започнаха да го уверяват високо в своята вярност.

— Не съм ли бил винаги с тебе? — извика Слинки Дан.

Савидж изръмжа заплашително:

— Само се опитай да ми измениш!...

Забелязах, че Стъмпи се опита да се присlamчи към двамата със съкровището. За жалост, капитанът веднага схвана намеренията му.

— Върни се назад, уродливо куче! — ревна той.

Стъмпи се подчини, но в очите му отново пламна оня жесток блясък, който не вещаеше нищо добро за Савидж.

— Ние, останалите, ще се държим заедно, въоръжени и готови — каза Були. — Ще направим малка огърлица за момчето. Може би ще е от полза, ако неочеквано попаднем на капитан Хътълстоун или на някого от екипажа му.

Едно въже, краят на което представляваше примка, бе нахлузено на шията ми. Тръпки ме побиха при допира на тази зловеща „огърлица“. Ами ако Савидж е намислил да ме обеси? Разтреперих се при тази мисъл и пръстите ми се плъзнаха между въжето и гърлото, като че ли това щеше да ме спаси.

Зазоряваше се, когато напуснахме „Златен полумесец“ и забързахме към острова. Напредвахме предпазливо. Бунтовниците държаха оръжието си в готовност. Бояха се от засада, от някакъв опит за моето освобождение. Стигнахме до укреплението без произшествия и аз започнах да се страхувам, че моите другари може би са заспали дълбоко и ще бъдат изненадани от групата на Савидж.

— Прехвърли се, Пат — прошепна Були. — Вземи още двама-трима със себе си. Ние ще останем тук. Не искам да рискувам да изпусна това момче.

Избраните хора тръгнаха крадешком към оградата. Були прехвърли свободния край на въжето, което стягаше шията ми, през дебел клон над главите ни.

— Ако твоите приятели не бъдат сговорчиви, ще увиснеш като нов плод на този остров — каза той с грубо остроумие и задърпа свободния край на въжето.

Примката се затегна и ме принуди да се повдигна на пръсти. Той повече не продължи, вниманието му бе насочено към укрепената сграда.

Мад Пат и другарите му едва бяха пристъпили до оградата, когато от сградата се разнесе изстрел и заповеднически глас им каза да не мърдат. Изглежда изстрелът бе само предупреждение.

Були подаде свободния край на въжето на друг и като се оглеждаше предпазливо, отиде при Мад Пат.

— Ей! — извика той високо. — Там ли е капитан Хътълстоун?

— Тук е! — чу се добре познатият глас на капитана. — Какво искате от него?

— Току-що докарах кораба да ви взема, капитане! За жалост, се натъкнахме на оня пиратски кораб, „Пламтящ кръст“, и дойдохме за ремонт.

— Виждам, виждам — отговори капитан Хътълстоун. — Струва ми се, че едва ли би се върнал, ако можеше свободно да плаваш. Донесе ли и съкровището?

— Разбира се! Заровено е на сигурно място. Слушай, Хътълстоун, не смятам да стоя тук и да си разменям закачки с тебе. Ще ти кажа направо какво искам, без много приказки. Ние бяхме бити при сблъсъка с пиратите. Те сигурно ще ни преследват и тук. Искаме да се обединим с вас, ако дойдат, и заедно да отбраняваме укреплението. Какво ще кажеш?

Възмущението на капитана бе явно.

— Тук има хора, които са били на „Златен полумесец“. Мислиш ли, че ще стиснат ръката ти за съюз, същата ръка, изцапана с кръвта на техни другари? Ние намерихме съкровището на пиратите и бяхме готови да го разделим по равно с вас. А как се отнесохте вие за отплата? В наше отсъствие изровихте съкровището и отплавахте с него, като ни изоставихте. И най-лошото — отведохте малкия Франк Мартин, когото сигурно сте погубили. Казвам ти направо, ще ми се да те застрелям ей сега като куче! Ако искаш това укрепление, ще трябва да се биеш с нас!

— Свърши ли? — попита Були с престорена ирония.

— Да, свърших! Само едно ще прибавя — ако разбера, че си сторил нещо на малкия Мартин, знай, че ще те преследвам до края на света, ако ще да си намеря и гроба.

— И сигурно ще го намериш! — започна Савидж, но аз прекъснах думите му.

Мисълта, че капитан Хътълстоун и останалите са загрижени за моята съдба, прониза сърцето ми. Почувствах, че трябва да им се обадя. Извиках с всички сили, че съм още жив и здрав, но че ме държат за заложник.

— Тегли въжето и затвори устата на малкия глупак — извика Були раздразнено.

Отново усетих, че смъртта е близо, и се помъчих с без силни пръсти да скъсам въжето около шията си. Явно моите думи стигнаха до приятелите ми. Те побързаха да се притекат на помощ. Изскочиха от укрепената къща, навличайки си опасността бунтовниците да открият стрелба. Видях ги всичките: капитана начело, после Боксър Джим и брат му Алек, стария Троуър и дори Сам. Редом с тях имаше още девет други: бунтовникът Чивърс и, както предположих, оцелелите от „Златен полумесец“, защото четиримата избягали през нощта очевидно бяха стигнали на острова живи и здрави.

При вида на тази внушителна група няколко от бунтовниците клекнаха на коляно и насочиха мускетите си. Були им викна да не стрелят. В същото време той се хвърли към мене и опря дулото на пищова си в главата ми.

— Стойте, където сте! — извика на моите приятели, когато първите от тях вече прескачаха оградата.

Разбрали страшната опасност, в която се намирам, те спряха, погледнаха се объркано и не знаеха какво да правят.

— Така! — извика доволно Савидж. — Не, не се опитвайте да стреляте срещу мен. Спусъкът на пищова ми е много лек. Едно докосване и вашият приятел ще отиде на оня свят.

Капитан Хътълстоун прехапа устни с досада. По всичко личеше, че се бои за живота ми.

— Добре, ти ни спря — каза той. — Ние сме достатъчно, за да ви смажем, но това ще струва живота на момчето. Какво искаш? Кажи си условията!

— А, сега вече говориш разумно. Дявол да го вземе, кой можеше да си помисли, че едно момче — корабен юнга, може да бъде толкова полезно. И като се сетя, че без малко щях да го хвърля на акулите!...

— Ти не отговори на въпроса ми, Савидж! — извика капитанът.
— Каква цена искаш за живота и свободата му?

— Да ми казваш капитан Савидж, когато се обръщаш към мене, и да съедините съдбата си с моята, докато съм на острова. Аз трябва да бъда капитан за всекиго на тази суши! Ако пиратите нападнат, ще се защитавате заедно с мене. Ако не нападнат, ще ми помогнете да ремонтирам кораба си. После, ако желаете, можете да отплавате с мене или да останете тук със скъпоценното си момче. Ако не искате то да умре, трябва да приемете моите условия!

Капитанът се обърна към брадатия човек, същия, който така мъжествено се беше борил срещу нападателите на „Златен полумесец“.

— Виждаш какво е положението — чух го да казва, макар че говореше ниско. — Колкото за мене, а навсярно и за Джим и останалите, ние по-скоро ще приемем условията на този човек, отколкото да допуснем убийството на момчето. Но за тебе работата е друга. Момчето ти е чуждо и ти има да си отмъщаваш много: за загубата на кораба, за убитите си другари. Оставям на теб да решиш! Ако кажеш да нападнем, ще се присъединим към вас и ще унищожим тези разбойници. Но заради момчето, което при това ще бъде убито, както се закани Савидж, моля те да приемеш условията на този човек.

Натискът на пищова в главата ми бе вече непоносим. Усетих, че скоро позорно ще заплача. Затова, докато още имах кураж, набързо изговорих:

— Не се съгласявайте, сър! Оставете ме! Накажете тези бунтовни кучета, както те...

Савидж прекъсна геройската ми реч с тежък удар, който разклати зъбите ми, и за да обезсили моите думи, извика като ново предупреждение:

— Не ти знам името, ти там, с брадата, но тъй като на тебе е оставено да решиш дали момчето да живее или не, съветвам те да побързаш. След половин минута ще стрелям без всянакви понататъшни пазарльци! Колкото до заплахите да ни нападнете и унищожите, жестоко се мамите. Не сме забравили оръжието си, нито пък да си служим с него!

Брадатият загледа спокойно грамадния бунтовник, който не можа да издържи погледа му и сведе очи.

— Трудно е да стоя на двайсет метра от теб — каза той с пътен глас — и да бъда молен да те пусна на свобода, не, нещо повече — да се присъединя към теб и да ти помогам, докато си на острова. Аз бях капитан и съдружник на собственика на „Златен полумесец“. Това бе първото ми пътуване като капитан! Ти завладя кораба с коварство, отне работата ми и спестяванията, уби най-добрите ми моряци. Сега от мен се иска да ти помогна да ремонтираш моя собствен кораб и да гледам отстрани, когато отплаваш с него. Преди няколко минути бях готов да кажа: „Не!“ Но сега съм принуден да се съглася. Не мога да гледам как се убива пред очите ми едно храбро момче, щом една моя дума може да го спаси. Затова казвам: „Приемам условията ти...“

— Благодаря ти, капитан Холт — извика моят капитан и горещо му стисна ръката.

Вълнението, че съм спасен от неизбежна смърт, бе толкова силно, че загубих съзнание и се опрях на бунтовническия главатар. Едва когато той накара двамата капитани да се закълнат, че те и екипажите им ще спазват условията, които бе поставил, Були Савидж ме освободи и аз политнах замаян секунда преди да се строполя на земята.

Замайването ми мина внезапно, както бе дошло. Скоро можах да стисна ръцете на своите приятели и да разменя поздрави с тях. Старият Троуър се просълзи. Не по-малко развълнувани бяха Джим, Алек и Чири Сам. Те ми помогнаха да прескоча оградата и ме заведоха в укрепената сграда, където паница силен бульон ми даде нови сили.

Бях представен на капитан Холт и на другите моряци от „Златен полумесец“. Четиримата, които бяха вързали Стъмпи, Пат и мен през нощта, започнаха да разказват колко съжаляват, че не са повярвали на думите ни, че сме техни приятели. Набързо прекъснах съжаленията им, защото не исках Савидж да научи как Мад Пат и Стъмпи щяха да му изневерят в онази лунна нощ.

През всичкото това време се оглеждах наоколо с надежда да видя Фред Скипърс. Като не го открих никъде, помислих, че е умрял, когато Були го хвърли на земята след отчаяния му опит да ме отърве. Използвах излизането на бунтовниците навън и попитах дали е намерено тялото на Фред.

— Но Фред е жив и здрав — отговори капитан Хътълстоун и сърцето ми подскочи от радост при тази новина. — Снощи бяхме на стража в очакване „Пламтящ кръст“ да се завърне и потърси съкровището си. Фред и Чивърс патрулираха по брега близо до залива миналата нощ и видяха „Златен полумесец“, преди Були да го бе напуснал. Чивърс ни донесе вестта, а младият Скипърс остана скрит да следи какво става. Скоро ще се върне!

Преди Фред да се върне, в укреплението дойдоха Фидлър и Слинки Дан — първият с лодката на рамо, а и двамата с ясни следи по себе си, че са копали. Савидж веднага ги повика настрана и разбрах, че им иска подробни сведения за мястото, където бяха заровили пиратското съкровище. За жалост, не можах да чуя по-нататъшния им разговор. Щом се опитах да припълзя, за да подслушам, груба ругатня ме застави бързо да се върна при приятелите си.

Минаха повече от два часа, преди Фред да се завърне. През това време се отпуснах и поспах. Той се изкатерил от другата страна на оградата, незабелязано се вмъкнал в къщата и се смесил с хората.

При първия удобен случай се измъкнахме да си поговорим необезпокоявани от никого. Опасност от внезапно нападение на пиратите от „Пламтящ кръст“ нямаше. Були Савидж бе оставил наблюдатели на брега, за да съобщят веднага, ако корабът се появи. В укреплението се правеха големи приготовления — мускетите се напълниха и поставиха на стойки, близо до бойниците се натрупа голям запас от муниции и храна, две големи бъчви бяха напълнени догоре с чиста вода. Част от бунтовниците и техните принудени съюзници, които не бяха на стража, се излежаваха из укреплението. Мнозина от тях заспаха поради крайното си изтощение от битката предната вечер и дългото работене с помпите.

Започнах да благодаря на Фред, задето се бе помъчил да ми помогне оня ден, но той не ме оставил да говоря за това.

— Имам да ти кажа нещо по-важно — сините му очи блестяха от вълнение. — Можеш ли да се сетиш какво?

Опитах се да отгатна, но не успях.

— Да не си видял някой кораб — не „Пламтящ кръст“, а някой друг, който да ни спаси? — попитах.

Фред Скипърс поклати глава отрицателно.

— Не, съвсем друго нещо! Е, не можеш ли да се сетиш? Тогава ще ти кажа! Миналата нощ старият Чивърс и аз бяхме изпратени на брегова стража, близо до залива. Видяхме „Златен полумесец“ заседнал на брега, накривен на една страна и чухме гласа на Були да дава заповеди. Чивърс бързо отиде да занесе известието на капитан Хътълстоун, а аз се скрих добре в едни храсти, откъдето можех да наблюдавам, без да ме видят. Скоро забелязах как една лодка се отдели от брега към кораба. Нещо се спусна в лодката — не можах да видя какво, но наострих уши и чух, че...

— Съкровището! — довърших вместо него, развълнуван толкова, колкото и той.

— Ш-ш-шт! — Фред се огледа със страх. — Да, прав си, това беше съкровището! След като си помислих какво е най-добре да направя — да наблюдавам кораба или да проследя лодката, реших да видя къде ще заровят съкровището.

— И видя ли?

Фред се намръщи като всички разказвачи, щом ги прекъснат.

— Ще стигна и до това — каза малко сърдито и продължи да разказва, както си знае. — Те гребаха край брега доста дълго и аз пълзях след тях безшумно, без да ги изпусна от очи. Скоро спряха лодката на брега и можах да видя кои са. Бяха Фидлър и онът угодник на Були — Слинки Дан. Не се страхувах от такива негодници и продължих дебненето. Те вдигнаха сандъка от лодката и го занесоха сред една палмова горичка, недалеч от морето. Съвсем не подозирах, че някой ги следи. Като сложиха сандъка на земята, бях достатъчно близко и можех да ги застрелям с пищовите си — Фред се търкулна по гръб и се засмя от удоволствие.

— Какво стана после?

На Фред бе потребно доста време, за да спре да се смее.

— Слинки Дан се мъчеше да убеди Фидлър да не заравят съкровището, а да го отнесат обратно в лодката и да отплават на север, натам, към многото острови. Фидлър заяви, че е много рисковано. „Не искам да умра от глад и жажда в една малка лодка, далеч от сушата — каза той. — Ще заровим съкровището тук и ще се върнем при Були Савидж и другите.“

— И заровиха ли го?

— Много бързаш! Да, заровиха го, но след това Слинки Дан започна да убеждава Фидлър да пазят мястото в тайна. Препираха се доста дълго, най-после си тръгнаха, като ме оставиха сам със съкровището.

— Премести ли го? — почти извиках.

— Че как можех да го преместя? Те не оставиха лопатите си, а аз не можех да го изровя с ръце. Освен това то е на безопасно място. Були не подозира, че знаем къде е заровено и можем да го преместим по всяко време, когато поискаме.

— Но не е ли добре да отидем веднага? Знаеш, винаги има опасност...

Думите ми бяха прекъснати от Фред, който ме натисна внезапно на земята и ми прилепна в ухото:

— Преструвай се на заспал!

Направих това, но наблюдавах през полу затворените си клепачи. На вратата се бе появил Були. Бунтовникът постоя малко на входа, оглеждайки се внимателно. Видя ни да лежим и помисли, че спим. После нарами лопата и тръгна с големи, предпазливи крачки към оградата. Щом я прескочи, хвърли последен поглед назад да се увери, че никой не го следи, и изчезна между дърветата.

— Негодник! — извика Фред, като седна. — Той отива при съкровището! Сигурно ще го премести другаде.

Бях вече скочил на крака.

— Прав си, Фред, но нищо не ни пречи да го проследим и видим къде ще го зарови...

РАЗОЧАРОВАНИЕТО НА БУЛИ

Тъй като Фред знаеше мястото, където бе заровено съкровището, нямаше защо да следим бунтовника отблизо. Без много мъчнотии успяхме да изпълзим близо до Були Савидж, когато той спря в горичката от палмови дървета и се заоглежда, като че ли търсеше някакъв белег, който да му покаже къде да копае.

Скоро намери каквото търсеше. Фред ме сбути с лакът, когато бунтовникът взе някакъв белезникав предмет, приличащ на топка.

— Какво е това? — попитах шепнешком.

— Човешки череп — отговори той също предпазливо и аз не можах да не изтръпна при мисълта, че може би е извършено някакво кърваво и престъпно дело на това място.

Були хвърли черепа и той се търколи на земята близо до нас. Изтръпнах отново при вида на черните дупки, които някога са били очи и усмихваща се уста. Скоро Були отново привлече вниманието ми. Залови се да копае, изхвърляше пръстта бързо и правеше дълбок трап.

Отначало лицето му бе мрачно усмихнато, сякаш се готвеше да спечели нещо най-желано в живота. С копането тази усмивка изчезна, замени я първо недоумение, а после — яростен гняв. Продължи да копае, докато ямата стана дълбока и широка. Чухме как лопатата удари в корените на дървото. Були гневно се изправи.

— Изльгаха ме кучетата!

Изскочи от ямата, стоя няколко секунди, като че ли не знаеше какво да прави. Защура се наоколо, надзъртайки ту тук, ту там с надежда да намери друг белег, сочещ истинското място на съкровището. Сърцето ми подскочи, като погледна към нас, и едва не сторих глупостта да изскоча от прикритието, когато направи една-две крачки към търкулналия се череп. Но преди да се покажа, което значеше залавяне и сигурна смърт, Були рязко се извърна и напусна горичката почти тичешком.

— Отиде да търси Слинки Дан и Фидлър — каза радостно Фред, гледайки отдалечаващата се фигура.

— Да — въздъхнах аз, — но нали ми каза, че те не са измамили Були? И въпреки това съкровището го няма тук!...

— Не са го измамили — заяви Фред със светнали очи, — въпреки че Були мисли така и сигурно ще ги доведе, за да им покаже къде е копал. Те наистина заровиха съкровището и туриха един череп да отбележат мястото.

— Но как така — извиках в недоумение, — когато...

— Не може ли да се премести един череп? — попита приятелят ми и отново се засмя весело. — След като двамата си тръгнаха, реших, че Були Савидж ще поиска да узнае къде е заровено съкровището и ще дойде сам, за да го премести на друго място. Най-простият начин да го заблуди човек бе да се премести черепът, което и направих.

Поздравих Фред за хитрината и го попитах къде все пак е истинското място на съкровището. Той ми го показа, като все още се усмихваше тържествуващо.

— Сега му е времето — казах. — Преди Були да доведе Фидлър или Дан, можем да изкопаем съкровището и да го преместим на друго място.

Фред бе възхитен от тази мисъл. Плю на ръцете си, грабна лопатата, захвърлена от Були, и се залови за работа с всички сили. Макар бунтовниците да бяха затъпкали земята, за да заличат всички следи от работата си, щом разкопахме повърхността, пръстта отдолу бе рохка и лесно се копаеше. Предложих на Фред да го сменя, но той отказа помощта ми и скоро разкри капака на сандъка.

— Ей сега ще го извадя!

Но аз бях намислил друг план.

— Фред, да не пипаме сандъка — предложих, — да отворим капака и да извадим богатствата. Були сигурно няма да си прави труд да го отваря. Ще го зарови, както си е, на някое тайно място.

— Добре си намислил, Франк — призна приятелят ми и се наведе да извади куката, която държеше капака.

Очите ни още веднъж бяха заслепени от вълшебната красота на скъпоценностите. И все пак знаехме, че трябва да се бърза, и не губихме време в съзерцание.

— Да ги сложим тук — каза Фред, като свали червената кърпа от врата си и я постла на земята.

Тя побра част от скъпоценните камъни и няколко къса злато. Трябаше да дам и моята кърпа. Така съкровището бе вързано в два вързопа. Един от нас трябаше да ги отнесе и да ги скрие някъде, а другият — да унищожи всички следи от работата ни.

Фред ме предупреди да си отварям очите добре и аз се залових да приготвя всичко до завръщането на бунтовниците.

Най-напред сложих няколко тежки камъка в сандъка, след което затворих капака, нахвърлих пръстта обратно и я утъпках добре. Унищожих следите, оставени от Фред и мен, и поставих лопатата там, където Були я бе захвърлил. Едва привърших и шум на приближаващи се стъпки ме накара бързо да се скрия.

Тримата бунтовници влязоха в горичката. Савидж изглеждаше много разгневен, но не разтревожен. Държеше чифте пищови в ръцете си. Фидлър и Дан бяха неспокойни.

— Пак казвам — разнесе се гласът на Фидлър, — ако съкровището е изчезнало, Слинки Дан го е взел. Той ме караше да избягаме с него, когато...

— Това е лъжа! — изкрешя Дан. — Не съм ли ти бил винаги верен, капитане? Освен това ние не сме излизали от укреплението, преди да ни извикаш ти. Всички могат да се закълнат в това!

— Е, не обвинявам никого — измърмори Були, — но аз копах, където беше черепът, за който ми казахте, и не можах да намеря съкровището. А! Ето мястото, където копах!

— Но това не е същото място, капитане! Нали, Фидлър?

— Не е, разбира се — съгласи се Фидлър.

— Но черепът беше тук — извика Савидж, — а черепите не се местят сами, струва ми се.

Двамата едновременно посочиха към палмата, под която Фред и аз преди малко копахме.

— Тогава за какъв дявол сте турили този череп другаде? Мълчите? Не отговаряте, а? Я копайте, да видим!

Фидлър взе лопатата и започна да хвърля пръстта на една страна. Слинки Дан стоеше със скръстени ръце до него, успокоен, че Були е копал на погрешно място. Главатарят все още стискаше по един пищов във всяка ръка.

— Ето го, капитане — извика Фидлър, когато лопатата звънна о железния сандък.

Савидж се наведе да погледне.

— Увери ли се? — попита Дан малко насмешливо.

— Не, дявол да ви вземе, не — изръмжа Були. — Още не мога да разбера защо ми изиграхте тази шега!

Фидлър продължи да копае. Когато пръстта бе съвсем изчистена от капака, той излезе от дупката, за да стори място на главата си. Були пъхна пищовите в пояса си и коленичи, за да отвори сандъка. Слинки Дан направи красноречиво движение с глава към наведената фигура, което казваше толкова ясно, колкото с думи: „Удари го по главата с лопатата.“ Но Фидлър не мръдна и само наблюдаваше как Савидж се мъчи да откачи куката.

Були се изправи, щом отхвърли капака назад. В следващия момент се разнесе яростен вой.

— Камъни, камъни! — извика той. — Златото и скъпоценностите са изчезнали! На тяхно място са оставени мръсни камънаци!

— Ти си луд! — извика Фидлър и двамата се наведоха напред да погледнат сами.

— Да, луд! — ревна Савидж, скочи и улови ужасените хора за шиите. — Луд, че ви се доверих! Сега казвайте къде е, преди да съм ви удушил! Къде сте скрили съкровището?

И двамата започнаха да го уверяват, че не са го скрили, че и те са толкова смаяни, колкото и той. Едничкият отговор на Були бе да ги тресе още по-силно. Когато долових дивата ярост в очите му, помислих си, че наистина ще изпълни заканата си да ги удуши. Но скоро ги пусна и те паднаха задъхани и уплашени на земята.

— Ставайте! — изръмжа Савидж и извади пищовите си. — Ставайте! Няма да си хабя думите повече! Искам да знам къде сте скрили съкровището!

Те се изправиха. Слинки Дан трепереше като лист.

— Няма ли да говорите? — попита Савидж.

Те отново започнаха да му се кълнат, че не са откраднали съкровището, но Були ги спря, викайки извън себе си от ярост:

— Искам истината!

Настъпи мълчание.

— Фидлър, къде е съкровището?

— Не знам! — бе мрачният отговор.

— Ти, Слинки Дан?

— Не знам, капитане! Кълна ти се...

— Ще ви дам време, докато преброя до дванайсет, и ако не признаете, един от двама ви ще умре. После още дванайсет и — другият също.

Той се втренчи с пламнали очи в хората, които подозираше, че са го изиграли. Дан изглеждаше по-уплашен от всякога. Смъртта бе толкова близко, но Фидлър събра целия си кураж да я посрещне храбро. Капитанът бавно започна да брои.

— Едно! Две! Три! Четири! Пет!...

— Казвам ти, че не знам нищо, капитане! — изкрештя Дан. — Като пред Бога ти казвам! Ние бяхме...

— Шест! Седем! Осем! — продължаваше жестокият глас.

— Казвам ти, че сме ти били верни — стенеше Дан на колене. — Някой друг трябва да е...

— Девет! Десет! Единайсет!

— Казвам ти, Були Савидж — започна и Фидлър, като успя да запази гласа си твърд, — ти грешиш! Ако ни убиеш, ще убиеш невинни хора...

— Дванайсет!

Настана кратка пауза. Десният пищов на Були се насочи към обезумелия Дан, а левият — към пребледнелия, но неизплашен Фидлър. Косите ми настръхнаха пред тази трагедия. Кого ли щеше да убие пръв?

— Това е последният шанс за един от двама ви. Ще кажете ли?

Отговор не последва, само ново дърдорене на Слинки Дан. Разнесе се гърмеж. Фидлър се олюля, строполи се тежко на земята и остана неподвижен.

— Сега е твой ред, Слинки Дан — извика Савидж безпощадно.

Започна отново да брои, мъчейки се да изкопчи тайната от своя подчинен чрез заплахата със смърт. Слинки плачеше, пищеше и се молеше с протегнати склучени ръце, но не трогна мъчителя си, който изброя до дванайсет.

— Сега — каза той, прекрачи напред и опря дулото в челото на жертвата си.

Ужасен, Дан прегърна отчаяно краката му.

— Не стреляй! Не стреляй! Как ще намериш съкровището, ако ме убиеш?

— Значи знаеш къде е? — извика Савидж тържествуващ и отпусна оръжието. — Най-добре е да ми кажеш, иначе ще те мъча така, че ще започнеш да се молиш да те убия, за да се отървеш от мъките. Къде е съкровището?

— Не знам, капитане! Кълна се, че не знам!

Савидж прекрати виковете на нещастника, като го хвана за гърлото и започна да го души. Тялото на Дан скоро се отпусна и аз бях уверен, че в яростта си Були ще убие едничкия човек — както той си мислеше, — който знае мястото на съкровището. Внезапно остро изсвирване, повторено два пъти и идещо откъм укреплението, накара Були да отхлаби хватката.

— Те са слезли на сушата — каза високо на себе си.

Нямаше нужда да се питам за кого говори. Лицето му пребледня. Хората, от които се страхуваше, идеха.

— Не пъшкай, а ставай — изръмжа и ритна Дан ядно. — Хайде в укреплението! Когато изтикаме тия кучета обратно на кораба им, ще има време да си поприказвам отново с тебе, крадецо!

Слинки стана все още треперещ и едва се държеше на краката си. Були би го оставил на произвола на съдбата, но предположението, че Дан знае мястото на съкровището, го правеше много ценен. Затова закоравелият морски вълк полувлечеше, полукараше насила уплашения нещастник да върви по обратния път към укреплението.

Щом двойката се отдалечи, аз се отправих в същата посока, но по обиколен път. Задъхан от умора, прескох оградата и влятях в укрепената къща. Бях изпреварил двамата.

— Слава Богу, че се върна, момче — каза Хътълстоун с облекчение, без да ме пита къде съм бил. — Значи липсват пет, не шест души. Няма ги капитан Савидж, Алек, малкия Скипърс, Пат, Дан и Фидлър. Дано всички са в безопасност!

Хората в укреплението бяха разпределени на различни постове. Наредиха ми да пълня мускетите при стрелба, ако пиратите наистина ни нападнат, което изглеждаше много вероятно. Като видя разочарованието ми, Олд Троуър се застъпи за мен:

— Нека момчето стреля с мускет заедно с нас, капитане! Не помните ли как го обучавахме на точна стрелба на „Светла зора“? Спомнете си колко често улучваше целта, въпреки клатенето на

кораба! Той е добър стрелец. Мускетите ще пълни с охота Сам, нали приятелю?

Изпълнен с гордост, заех източната стена на укреплението. Точно там видях Фред да прескача оградата. Скри се тъкмо навреме — преди Були и спътникът му да са излезли откъм дърветата.

— Видя ли пиратите, Фред? — попита капитан Хътълстоун.

Фред не можа да съобщи нищо ново, нито пък Савидж и Дан. След няколко минути Пат се втурна изпотен от бързане и съобщи вести за пиратите.

— Те разграбиха „Златен полумесец“ и сега го подпалват.

Капитан Холт изпъшка и закри лицето си с ръце при тази вест за съдбата на любимия му кораб.

— Помниш ли оня пират, когото хвърли през борда, капитане? — попита Пат. — Оня, с изсъхналата и изкривена дясна ръка, който се биеше като дявол? Не се е удавил!

— Тогава той ще потърси съкровището си и ще види, че е изчезнало. Това значи, че ще ни търси и ще ни нападне.

Пат кимна с глава:

— Сигурно! Тоя човек оставил другите пирати да крещят и да палят „Златен полумесец“, а сам се отправи за някъде. Тъкмо мислех да тръгна подире му, да го настигна и да го убия, когато забелязах, че пет-шест души, негови другари, го задебнаха, пазейки се да не ги види. Затова побързах насам.

Измина около половин час, преди Алек да прескочи оградата и да дотича в укреплението. Беше блед и трепереше.

— Какво има? — попита капитан Хътълстоун. — Идват ли пиратите?

— Някои от тях... гониха ме... едва се отървах — каза, заеквайки, Алек. — Само неколцина... върнаха се за другите.

Той можа да разкаже подробно едва като си почина малко и се поуспокой:

— Бях на наблюдателния пост, съгласно заповедта. Дълго време пиратите не проявяваха намерение да слизат на острова. Подпалиха кораба в залива — най-напред го разграбиха, разбира се, и пренесоха няколко лодки товар на своя кораб. Скоро съгледах малка лодка да се отправя към брега. Отзад седеше Бамбо — пиратският главатар... Тръгнах след него.

— Не знаеше ли, че някои от неговите хора вървят по дирите му?
— попита Пат.

— Тогава не знаех. Той се отправи към мястото, където бе заровил съкровището си и беше убил мистър Тъмбълтън. Следях го, вървейки отстрани, добре прикрит. Като стигна до падналото дърво в единния край на полянката, скочи върху него да разгледа местопрестъплението.

— Изчезнал е — чух го да си казва на глас и разбрах, че говори за тялото на мистър Тъмбълтън. След това продължи: — Какъв глупак бях, че го оставил така! Ей тука бяха мъртвите тела и лопатата...

Отначало не разбрах добре защо казва „тела“, но веднага си спомних, че мисли и мене за убит.

Исках да види, че съкровището му е изчезнало, преди да изскоча пред него и го нападна. Стоях скрит и наблюдавах. Взе ръждясалата лопата, лежаща на земята оттогава.

Не мина много и негодникът схвана, че нещо не е наред. Изрови донякъде тялото на клетия мистър Тъмбълтън. Тогава излязох на полянката с насочен пищов и извадена сабя. Той светкавично се обърна и с едно движение извади оръжията си. Съзрял лицето ми, пребеля като смъртник.

— Излязъл си от гроба да ме мъчиш? — извика с разтреперан от ужас глас и закри очите си с ръце, сякаш да отпъди видение.

Дойде ми наум, че ме мисли за призрак — за призрака на человека, когото бе убил на това място.

— Бамбо! — казах, колкото мога по-тържествено. — Дошъл съм да те убия!

— Убий ме, о, убий ме — изкрештя той, — убий ме, ако искаш, но не ме мъчи!

Не знай колко време му трябваше да схване, че не съм дух, че съм човек от плът и кръв. Страхът го караше да се дърпа заднишком, стъпка по стъпка. Стигна до един паднал клон, спъна се, падна възнак и остана неподвижен. Наведох се над него и видях, че главата му се е ударила в камък и от нея тече кръв. Опрях пищова си в разцепената му глава и сложих пръст на спусъка.

— Значи ти го уби, Алек? — попита Джим, когато брат му замълча.

— Не, но щях да го направя. Преди да му пусна куршум в мозъка, наблизо се чу шум от хора, вървящи през храсталака. Извърнах се и се оказах пред пиратите, изскочили на полянката. Изпразних пищова си в най-предния и го свалих на земята. После прехвърлих сабята в дясната си ръка и атакувах останалите. Помня, че ударих един, защото той изохка и отскочи настани. Следващите няколко минути са объркани в ума ми. Не мога да кажа как стигнах до тук жив. Човекът, строполил се от куршума ми, и досега е пред очите ми като кошмар. Никога по-рано не съм убивал човек, дори когато пиратите нападнаха кораба ни — Алек закри лицето си с ръце, а раменете му трепереха, сякаш ридаеше...

В същия миг долових някакво движение зад оградата. Ясно видях един пират. Веднага насочих мускета си, прицелих се бързо и внимателно и гръмнах. Гърмежът събуди другите по бойниците.

— Какво има, Мартин? — извика капитан Хътълстоун, но преди да отговоря, Стъмпи, подскачащ от вълнение, закрещя:

— Идат! Идат!

НАПАДЕНИЕТО НА ПИРАТИТЕ

Гърмежът на мускетите край мене ми напомни за моя дълг повече, отколкото викът на Стъмпи. Бях оставил на земята оръжието си след гърмежа и се обърнах да отговоря на въпроса на капитана. Когато куршумите на атакуващите пирати започнаха да плющят по стените на укреплението, грабнах напълнен мускет от ръцете на Сам и отново застанах на бойницата.

Първата атака бе насочена към срещуположната страна на укреплението, където защитниците му стреляха колкото могат побързо. В момента, в който погледнах през бойницата, един куршум иззвири край ухoto ми и десетина пирати, водени от някакъв, с нахлупен на главата шарен каскет, се показаха на оградата отсреща.

В бързината не се целех добре и не нанасях поражения. Бунтовниците също стреляха бързо и съсъкът на куршумите ме изпълни с трескав страх. Въпреки това не мръднах от поста си и като грабнах друг напълнен мускет, се прицелих внимателно във водача. Когато гръмнах, той клекна на едно коляно. Ако не бе сторил това, уверен съм, моят изстрел щеше да го убие. Шареният каскет бе дръпнат от главата му като от невидима ръка и той остана да си търка голото теме учуден.

Не бе много лесна задача да се отбият атакуващите. Сам се уверих от тази малка схватка. Защитникът не смееше да се излага твърде дълго при стрелба, защото град от куршуми веднага се изсипваше около бойницата му.

Тъкмо когато ми се струваше, че пиратите ще се доберат до самите ни стени и със стрелба през бойниците ще ни избият като зайци, се разнесе пронизително иззвирване, след което нападателите започнаха да се оттеглят бързо, но методично, със стрелба.

При прегледа се оказа, че нашите загуби са малко. Имаше само трима леко ранени. Чивърс бе ударен в лявата ръка и му бе счупена костта (както каза капитанът). Пат бе ранен в челюстта, за щастие, не сериозно — куршумът бе минал през отворената му уста и излязъл

през лявата буза, а един от екипажа на „Златен полумесец“ бе улучен в крака от рикошет.

— Добре е, че се отървахме толкова леко досега — каза капитанът. — Но се боя, че...

— Това не беше същинска атака — завърши мисълта му капитан Холт. — Навярно те я предприеха, за да изпитат силите ни. Видя ли някой пирата Бамбо, както те го наричат?

— Може би е още в безсъзнание — предположи Алек, който, събуден от шума на атаката, участва в края на битката.

Разговорът се прекрати. Въпреки доброто наблюдение нищо не се забелязваше. Були Савидж вече говореше да се изпратят разузнавачи и изказа предположението, че „Пламтящ кръст“ може би е видял някой търговски кораб и е отплавал да го гони. Още не бе свършил и се разнесе внезапен гръм. В следващия миг оръдеен снаряд се заби между оградата и укреплението.

— Дявол да го вземе, те стрелят от „Пламтящ кръст“! — извика капитанът разтревожен така, както рядко го бях виждал. — И нещо повече, могат да ни стигнат с оръдията си.

— Лягайте на земята — посъветва капитан Холт. — Аз ще наблюдавам дали ще ни нападнат.

Нов гръм се разнесе от далечното оръдие и дълго свистене предизвести падането на снаряда. Този път зад укреплението. Вдигна се фонтан от пръст във въздуха.

След шестия снаряд настъпи дълго мълчание. Очаквахме всяка секунда да чуем свистенето на снаряди. Но секунди и минути минаваха в мълчание и нашите нерви и дух започнаха да се оправят.

Мълчанието все още продължаваше. Раздадена бе храна и по чашка ром на желаещите. На всяка страна на укреплението бе поставен наблюдател. Останалите насядаха или крачеха насам-натам.

Не мина много и се разнесе гърмеж на мускет. Чивърс, който в този момент минаваше близо до една бойница, нададе вик, улови се с две ръце за гърлото и се строполи на земята. Когато го вдигнахме, бе мъртъв.

— Крийте се, момчета! — извика Хътълстоун и Савидж повтори съвета му с ругатня.

— Ние сме обградени — извика той. — Хубава работа щяхме да направим, ако бяхме напуснали укреплението, както искаха някои от

вас.

Но аз не бях толкова уверен в това. „Пламтящ кръст“ започна да стреля отново и първият снаряд падна по-близо от всички изстреляни досега. Третият снаряд удари стената и направи пробив метър и половина широк, а един човек в укреплението бе леко ранен.

Пиратите, заобиколили укреплението, сигурно имаха уговорени сигнали с кораба си. Щом направиха отвора в стената, стрелбата спря. От това заключихме, че скоро ще се впуснат в нова атака.

— Ще атакуват откъм страната на пробива — викна Савидж. — Елате всички тук! На другите страни да останат само по двама души.

— Донесете няколко от ония сандъци да запушим дупката! — нареди Хътълстоун.

Започнахме да правим това, но преди дупката да бъде закрита, се разнесе тържествуващ вой и пиратите започнаха да се прехвърлят през оградата с извадени саби и пламнали лица.

— Пълнете бързо, Сам, и вие, другите! — извика капитанът. — Не стреляйте, докато не се примерите добре! Пестете куршумите!

Були грешно бе предположил, че пиратите ще нападат откъм пробива. Нападението там бе само привидно. Главните им сили се устремиха срещу страната, където бях аз. Нападателите бяха най-малко трийсет и пред всички — Бамбо, пиратският главатар, с пъргава крачка и сабя в лявата ръка. Извиках на капитана да ми изпрати помощ и гръмнах срещу ужасния пират, чиято изсъхнала ръка и изкълченото дясното рамо изглеждаха съвсем нелепи за такъв страшен боец. Някакъв зъл дух го закриляше, защото не го улучих. Вместо него свалих човека, тичащ малко отляво зад Бамбо.

Хитростта на пиратите да нападнат с главните си сили срещуположната на отвора страна без малко щеше да сполучи. Бяха почти до стената, когато пет-шест души от защитниците начело с капитана се хвърлиха при бойниците. Първият залп свали трима или четирима пирати. Но в следващия момент останалите бяха срещу бойниците.

За щастие, нападателите не се спуснаха веднага да минат през пробива, направен от техните оръдия. За миг защитата бе в такова объркане, че ако бяха направили това, щяха да успеят. Но сега ревът и командите на Савидж, подкрепяни от примера на капитан Хътълстоун и капитан Холт, успокоиха и насырчиха нашите объркани сили.

Пиратите, след като бяха изпразнили оръжието си, заобиколиха укреплението и се струпаха при пробива. Там ги посрещна Були Савидж с брадва в ръце. Щом първият пират се хвърли върху му със сабята си, голямото острие на брадвата разсече черепа му като яйце.

Зад Були бе брадатият капитан, въртящ сабята в святкащ кръг от стомана. Боксър Джим, загубил своята в първото сблъскване, се биеше с мускет, държеше го като тояга, докато цевта не се откъсна, когато прикладът се стовари върху рамото на един пират. След това започна с юмруци.

Внезапен вик на Фред ме накара да се огледам и да видя, че през една от бойниците се подават рамената и загорялото лице на пират, чийто мускет бе насочен към капитан Хътълстоун. Пръстът му се сви около спусъка. Нямаше време да направя нищо. За щастие, Фред Скипърс бе по-бърз. Пишовът му изгърмя и едно червено петно цъфна на челото на пирата, мускетът му падна неизстрелян в укреплението, загорялото лице клюмна. Никога няма да забравя как усмивката от удоволствие се замени с израз на агония, когато човекът умря.

Някой от пиратите извика:

— Назад! Назад!

Бамбо напусна последен, застоял се няколко секунди с подигравателен вид в зеещия пробив. Един от оцелелите от „Златен полумесец“ се хвърли върху му, но падна съсечен.

— Дявол! — извика капитан Холт и се втурна напред.

Краката му се заплетеха в тялото на падналия му другар и той падна на колене. Така се спаси от страничния удар на Бамбо. Преди да се изправи на крака, пиратският главатар бе изчезнал.

— След тях! — изрева Були Савидж, като сам даде пример.

Последваха го всички. Кръвта ни бе пламнала от загубата на нашите другари, а и от явната ни победа. Само Хътълстоун се помъчи да ни задържи, но напразно. Лично аз се промъкнах през стената, стискайки сабята, която бях взел от един от падналите. Но щом седем-осем души от нашата група излязоха от укреплението, пиратите-, чието оттегляне бе само хитрост, веднага се обърнаха срещу нас. Зад гърба ни бе стената на укреплението, а пробивът в нея бе голям, колкото да минат двама наведнъж. Пиратите бяха в полуокръг около нас. Нападнаха ни яростно, с превъзходящи сили.

Бамбо следващо бягащите си другари и ние чувахме пронизителния му глас, когато ги ругаеше, задето бягат като страхливици, и ги караше да се върнат назад. От наша страна нямаше голямо желание да ги преследваме.

След известно време пиратите припълзяха обратно към оградата и стреляха срещу укреплението от време на време, но без да ни нанасят щети, защото всички се бяхме прикрили добре. Стреляхме в краен случай, за да пестим куршумите, но зорко бяхме. Така оставихме пиратите да шарят гредите на укреплението с куршуми колкото си искат. Имахме готовност да скочим при бойниците при първия признак за ново нападение.

— Дано луната изгрее по-скоро — каза капитан Хътълстоун. — Ако ни атакуват на тъмно, загубени сме...

ПЛЕНИК НА БАМБО

Минаха няколко часа. Месецът изгря, обля острова със сребристата си светлина и освети откритото пространство между оградата и укреплението така добре, че можехме да повалим много от пиратите, ако се опитат отново да нападнат.

— Няма да ни нападнат сега — въздъхна капитанът с облекчение, гледайки как месецът се изкачва по небето.

Бяха поставени наблюдатели от всяка страна на укреплението. Останалите налягаха по пода, макар че малцина спяха. Вълнението през деня и опасността от нощна изненада ни държаха будни. Задрямвах веднъж-дваж, но веднага трепвах и се събуждах при мисълта, че пиратите са ни нападнали.

Фред Скипърс допълзя до мене и си зашепнахме на ухо.

— Скрих съкровището добре — каза той, — но когато пиратите ни нападнаха следобед, ми дойде наум, че не само аз трябва да знам къде е скрито. Представи си, че ме убият... тогава то ще изчезне завинаги.

— Къде го скри? — попитах. Фред помълча малко.

— Много трудно е да ти опиша къде точно — каза той най-после.

— Знам добре мястото и мога да те заведа, но... — отново мълкна, като напрягаше ума си. — Не! Никога не съм можел да разказвам добре! Едничкият начин да ти го покажа е да те заведа там.

— Кога? — попитах. — Да не мислиш...

— Сега, Франк, защо не? Пиратите са се прибрали на кораба си, обзалагам се, или са заспали. Ако оставим тази работа за утре, може да бъда убит.

Всичко това несъмнено бе лудост, но се бях отегчил от седенето в укреплението, където не можеше човек да се помръдне. Мисълта за малко скитане на чист въздух изцяло ме обзе. „Трябва да видя къде е съкровището — казах си аз, за да успокоя съвестта си. — После може да разкажа за мястото му на капитан Хътълстоун и на останалите от

нашия екипаж. Разбира се, Фред е прав, като казва, че повече хора трябва да знаят тайната.“

Успокоявах се, но знаех, че постъпвам лошо. Същото чувство изпитваше и Фред, струва ми се. Въпреки това ние се промъкнахме към пробива в стената педя по педя, така че да не привлечем вниманието на никого, който би могъл да осути плана ни. Измъкнахме се, без да бъдем усетени.

След малко легнахме задъхани в сянката на дърветата, радостни от сполучливото начало на авантюрата.

— Нашите са полуzasпали — каза Фред. — Сигурно смятат, че няма да има нападение тази нощ. Мисля, че и пиратите са отишли на кораба си. Те няма да рискуват да останат на острова, ако корабът им бъде принуден да отплата внезапно.

— Възможно е — прошепнах в отговор, — но трябва да вървим вече...

Изведнъж една ръка се стовари на рамото ми и бях насила изправен на крака.

— Дребна риба — каза моят похитител с груб смях. — Държиш ли другия здраво, Тод?

— Пипнах го добре — отговори другарят му, но в същата минута изохка и падна назад.

Фред Скипърс му бе нанесъл неочекван удар в корема с глава, изтръгна се от ръцете му и моментално изчезна в близките храсти.

— Не мърдай, моето момче — бях предупреден, щом се опитах да последвам примера на Фред. — Тод! Опитай се да заловиш малкия беглец!

— Няма да го гоня — измърмори Тод, изправяйки се бавно на крака. — Не ме бива за бягане, не! Толкова време не съм слизал на суша, че дори не мога да вървя. Който иска, нека го гони.

— Тогава да се върнем с това хлапе. Капитан Бамбо сигурно ще се зарадва. Откак съкровището му изчезна, ходи като луд.

— Той трябваше да го раздели между екипажа — пак измърмори Тод. — Всички сме се трепали за него, а да не получим нищо. Не мога да разбера това, Стив!

Изглежда Стив не искаше да го въвлечат в разискване на тези работи. Дръпна ме силно за рамото, навярно да ме предупреди да стоя мирно, и тръгна с мен към пиратския лагер. Тод ни следваше на

няколко крачки отзад, но изведнъж ме дръпна, като че бе му дошло нещо наум.

— Слушай, момче — изви ме така, че месецът да грее право в лицето ми, — знаеш ли къде е скрито съкровището на Бамбо?

Поклатих отрицателно глава. Той ме загледа втренчено, като че ли искаше да се увери дали казвам истината. Издържах погледа му смело и поехме отново.

Разбрах, че смъртта е неизбежна, и реших да умра храбро. Затова, макар сърцето ми да примираше от страх, когато стигнахме в лагера на пиратите, бях с вдигната глава и със силно стиснати зъби.

Пиратите лежаха около пламтящ огън, който хвърляше червена светлина върху лицата им и ги правеше още по-ужасни.

— Чудесни приятели, а, Тод? — извика Стив. — Никой не мърда, всички заспали. Бамбо ни праща да следим укреплението, а те заспали. Кой знае дали Джак и Рипър Джим са наблюдавали като нас. Сигурно и те са заспали под някой храст.

— Хъркат хората сладко-сладко — каза Тод. — Представям си да бяхме от противниковата страна. Можехме да пропълзим помежду им и да изпонамушкаме всички, без някой да усети.

— Така ли мислиш? — разнесе се глас.

Пиратският главатар стоеше на две крачки отстрани. Малките му орлови очи се впиха в мен.

— Гостенин? — попита меко и макар гласът му да бе тих, в него звучеше страшно жестока нотка. — Е, сър, с какво можем да ви бъдем полезни?

Като не получи отговор, ми удари плесница и ме простря на земята.

— Когато задавам въпрос — продължи със същия мек глас, — очаквам отговор. Повтарям, какво можем да направим за вас?

— Освободете ме — отговорих смело. — Не исках да ме водят тук.

— Как попадна в ръцете на моите хора? Те не са влизали в укреплението, нали?

— Не, аз излязох навън. Те ме уловиха извън оградата.

— Имаше още едно момче с него, капитане — прекъсна ме Стив.

— Чухме ги да говорят. Това момче каза: „Готов ли си да търсим съкровището?“ — миг преди да ги хванем.

— Къде е другото момче? — попита Бамбо.

Тод наведе засрамено глава.

— Изтървал си го, както виждам — продължи пиратският капитан. — Ти винаги си бил глупак, Тод! Е, поне това момче държим и струва ми се, че то ще ни бъде много полезно.

При тези думи очите му светнаха злобно и жестоко.

— Ела, моето момче, ти ми харесваш доста — каза Бамбо, като ме улови под ръка. — Ела да походим по брега. Има да те питам нещо и се надявам, в твой и в мой интерес, ще можеш и ще поискаш да ми отговориш.

Потреперах при заплахата, скрита в думите му. Той забеляза това и мрачно се засмя. Без да каже нищо повече, притисна силно ръката ми под своята. После даде заповед на Стив и Тод да се върнат на наблюдателния пост, която те посрещнаха с явна враждебност.

— Помнете какво ви казах, не искам никакви хора подире си — каза Бамбо и потупа своите пищови твърде многозначително.

— Нямаме намерение да ви следим, капитане — отговори Стив, с усилие скривайки гнева си. — Не желаем да си намерим гроба на този остров.

— Добре — кимна Бамбо и двамата се отдалечиха, като ме оставиха сам с техния главатар.

Той огледа спящите наоколо и уверил се, че няма кой да го проследи и подслушва, ме заведе на брега край плискащите се вълни. Там едва не извиках от учудване — „Пламтящ кръст“ не беше сам. До него отново се полюшваше „Светла зора“.

Бамбо не каза нищо, само ускори крачка, докато стигнахме група дървета, недалеч от брега.

— Е — каза той, като ме бълсна на земята, — значи ти знаеш къде е моето съкровище?

— Не! — отвърнах смело. — Кълна ви се, че не зная!

— Много упорито отричащ, момчето ми. Сега съм сигурен, че знаеш къде е то! Заведи ме там!

Можех само да повторя, че не знам къде е съкровището му. Тогава той опря върха на камата си в гърлото ми.

— Щом е така, не си ми потребен — каза и леко натисна ножа.

Заплахата ме остави непоколебим. Толкова много се страхувах от изтезанията, на които пиратите можеха да ме подложат, че смъртта ми

се виждаше като освобождение. Видял, че не трепнах, Бамбо махна ножа и мрачно се засмя.

— Значи не те е страх, че ще те заколя като прасе, а? Но аз току-така няма да убия човек с толкова ценна тайна. Ще опитам други средства.

Притисна ръцете ми отстрани към тялото и здраво ме завърза.

— Сега — каза доволен — можем да пристъпим към работа.

Гледах го безпомощно, смразен от ужас. Той привърза тънка жица около слепите ми очи, под нея пъхна дървена пръчка, със завъртането на която жицата стягаше силно главата ми.

— Казвай къде е съкровището ми!

Забих нокти в длани си, стисках зъби и стегнах нервите си за предстоящите мъчения.

— Не знам! Кълна се, че не знам!

Той завъртя пръчката. Жицата се вряза в челото ми, но болката не бе голяма.

— Къде е? Знаеш ли?

— Не! — отворих уста тъкмо навреме, за да задуша неволен вик от болка.

Дяволът отново бе завъртял пръчката и жицата се вряза в месото като нагорещено желязо.

— Знаеш ли? — разнесе се отново жестокият глас.

В ума ми блесна мисълта, че още едно стягане на жицата ще ме убие, но все пак можах да поклатя отрицателно глава. Отговорът на Бамбо беше ново силно завъртане на пръчката и болката стана непоносима. Усещах, че жицата е проникнала през месото и натиска костта на главата ми до мозъка. Колкото за очите, те като че ли изскочиха от орбитите.

— Знаеш ли къде е съкровището? — попита той отново и този път кимнах утвърдително.

Болката не можеше да се понася повече. Отворих уста и изпищях отчаяно. За щастие, Бамбо прекрати изтезанието, щом признах, че зная. Това бе лъжа, но трябваше да изльжа, за да оцелея. Той бързо отхлаби жицата и кръвта отново нахлу в главата ми.

Припаднах. Когато се свестих, не открих и следа от съчувствие в държанието на Бамбо. Той изцяло бе погълнат от мисълта за намиране на съкровището си и ме повлече да се изправя на крака.

— Заведи ме при него — заповяда мрачно, като ме бодна с ножа си.

За момент се изкуших от мисълта да му кажа истината отново. Споменът за изтезанието обаче ме накара да не правя това. Но къде да го водя? Можех да кажа, че съкровището е в укреплението. Съмнително бе дали такъв отговор ще го задоволи. Във всеки случай това би предизвикало още по-отчаяни нападения от страна на ония, които отблъснахме. После ми дойде наум да го заведа в горичката, където Фидлър и Слинки Дан бяха заровили сандъка със съкровището. Видът на самия сандък може да го задоволи, казах си, без да го отваря да види дали съкровището е на мястото си. Съвсем бях забравил, че сандъкът бе изровен, капакът вдигнат и че тялото на Фидлър лежи там като доказателство за кръвопролитието, което златото и скъпоценните камъни причиниха и могат да причинят. Слабо обнадежден го поведох към горичката, където Були бе извършил убийството.

Щом дойдохме до мястото, се помъчих да изостана назад, спомняйки си мъртвото тяло, лежащо там. Бамбо, пламнал от алчност, ме бълсна напред. Краката ми се спънаха в нещо меко и тъй като не можах да запазя равновесие поради вързаните си ръце, паднах върху тялото на Фидлър.

— Ставай! — извика Бамбо тихо било от страх да не го чуе някой, било поради това, че и неговите нерви бяха опънати до крайност от тъжната самотност и тишина в горичката. Ръцете му се докоснаха до лицето на мъртвеца и той се дръпна с ругатня:

— Какво е това?

— Не зная — отговорих. — Това е мястото, където е заровено вашето съкровище. Изглежда някои от вашите хора са идвали тук.

Бамбо извлече тялото от тъмната сянка. Луната го освети. Лицето на Фидлър изглеждаше като трагична маска — восъчнобледо, с изцъклени очи, загледани втренчено. След първото сътресение от открытието Бамбо се бе успокоил и сега гледаше мъртвото тяло равнодушно. Страхуваше се само съкровището му да не е загубено и този път.

— Не е от моите хора — каза твърдо.

— То беше под палмата зад вас, но не се чудете...

Той се обърна към мястото, което му посочих. Приближи се и се наведе над дупката, изкопана от бунтовниците, бръкна с ръце в

сандъка, но веднага се изправи с бесни ругатни:

— Изчезнало, отново изчезнало! Какъв глупак бях, че го оставил на този остров! Ще мога ли да го видя отново?!...

Известно време забрави за моето присъствие, крачайки насамнатам. После отново се наведе над празния сандък, сякаш търсеше някаква следа, която да го насочи към съкровището. Ако не бях вързан, бих се опитал да избягам, използвайки пъргавината си и тъмнината. Но в това си положение можех само да се моля за някакво чудо, което да ме отърве от моя мъчител.

Скоро Бамбо си спомни за присъствието ми и се обърна да излезе гнева си върху мен.

— Ти знаеше, че съкровището е изчезнало! Доведе ме тук да ме измамиш! Ще ти покажа, че с мене игра не бива!

Опитах се да го уверя, че не съм искал да го лъжа. Напразно. Влуденият пират ме хвана и ме бълсна към ямата. Наведе се, извади празния сандък и го захвърли.

— Виж! — извика той, сочейки надолу със здравата си ръка. — Това ще ти бъде гробът.

Обърнах се да бягам, но... късно. Хвана ме за рамото и силно ме дръпна. Отново бях с лице към него. Ножът му блесна и той замахна да нанесе фаталния удар.

Затворих очи да не гледам.

Чу се звук от леко тупване. Капитан Бамбо нададе вик и когато отворих очи, видях тялото му да пада върху мен. След миг бях на земята, съборен от неговата тежест...

— Франк! Франк! — чух познатия глас на Фред Скипърс. — Жив ли си?

— Да, Фред! Можеш ли да изтеглиш тялото му? Ръцете ми са вързани.

Той направи това много бързо, коленичи до мен и развърза въжетата.

— Мислех, че вече е късно — почти хълща, после една усмивка освети лицето му. — Отървах те изкусно, а, Франк? Как го улучих!

— С какво го удари? И как успя да ме спасиш?

В отговор Фред вдигна един камък колкото човешки юмрук.

— Ударих го в главата ей с това — изсмя се той. — Право в главата!

— Добре си го уцелил. О, Фред, без теб сега щях да лежа мъртъв, с нож в ребрата. Няма да забравя това!

— Е, това е нищо — каза момчето, притеснено от моята похвала.

— Не рискува ли ти живота си оня ден, когато паднах в морето?...

Протегнах ръка на Фред и така няколко секунди стояхме със здраво стиснати ръце, кълнейки се във вечно приятелство. Но скоро схванахме, че всяко бавене е опасно.

— Най-добре е да бягаме — казах бързо, — защото наоколо може да дебнат и други пирати или — изтръпнах при тази мисъл — Бамбо може да се свести всяка минута.

— Няма да се свести толкова скоро. Цапнах го така, че черепът му се разцепи. За всеки случай ще проверя.

Съвсем спокойно Фред взе падналия нож на пирата и го вдигна да го забие в гърдите на безчувстваия човек. Хванах китката му да предотвратя удара.

— Не убивай човек в безсъзнание, Фред! — помолих го. — Хайде да бягаме!

Фред Скипърс измърмори нещо недоволен и ме последва.

Вървяхме внимателно между дърветата, като се държахме колкото е възможно повече в сенките. Едва когато се отдалечихме на двеста метра от мястото, където лежеше Бамбо, се осмелихме да заговорим, и то само шепнешком.

— Корабът на капитан Хътълстоун е в залива редом с „Пламтящ кръст“ — казах. — Повечето от пиратите са на брега, спят като заклани.

— Зная — отговори Фред със смях. — Аз ви следях стъпка по стъпка през цялото време... И затова можем безопасно да отидем при съкровището, струва ми се.

А аз не можех повече да понасям мисълта да остана извън укреплението. Изпитвах силно желание да съм отново близо до другарите си, под тяхна закрила. Освен това в ума ми зрееше план, който можеше да спаси всички ни.

— Не, Фред, нямам кураж! Искам да се прибера при нашите. И да внимаваме да не ни хванат отново. Бамбо не би проявил никаква милост към нас след случая в горичката. Има, струва ми се, най-малко

четириима пирати, които наблюдават укреплението — двамата, които ни уловиха, и други двама, Джек и Рипър. Да не попаднем в ръцете им.

Но двамата от тях спяха дълбоко — докато пълзяхме мълчаливо към оградата, до ушите ни стигна еднообразният звук на хъркане. Безшумно, като горски звяр, Фред пропълзя към храстите, откъдето идеше шумът, и ги разтвори предпазливо. Върна се при мен все така тихо и доближи устни до ухото ми.

— Двамата, които ни уловиха — пошепна. — Ако и другите стражи са така, лесно ще стигнем укреплението.

Въпреки това предпазливостта ни не намаля. Почакахме, докато месецът се скрие зад голям облак, за да се прехвърлим през оградата, и после изтичахме до укреплението.

Щом се пъхнах през пробива, направен от пиратските оръдия, две здрави ръце ме уловиха и гласът на капитан Хътълстоун, пълен с тревога, както ми се стори, ме запита гневно:

— Къде беше, бе момче? Ние тук се тревожим...

Нямах време да слушам справедливите му укори. Ако исках плановете ми да се осъществяват, трябваше да бързам.

— Съжалявам, че ви разтревожих, сър — прекъснах капитана, — но ние научихме нещо, докато бяхме навън. Пиратите, или повечето от тях, са на брега. Капитан Бамбо лежи в несвист и окървавен, а „Светла зора“ е в залива.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА СТЪМПИ

Моите новини и вълнението в гласа ми отклониха ума на капитана от караницата, за която се готвеше, и го накараха да задава въпроси.

Запалихме факла и я забихме в земята. Сторено ни бе почетно място — на мен и Фред — в средата на укреплението и всички, без наблюдателите и заспалите, се струпаха около нас.

— Какво ви накара да излезете от укреплението? — бе първият въпрос, но аз сритах Фред незабелязано и навреме да не казва нищо.

Нямах никакво желание Савидж, който хъркаше в ъгъла, да научи кой е преместил съкровището.

— Искахме да видим какво става навън — отговорих, — но бяхме уловени скоро, поне аз бях уловен. Няма време да разказвам всичко подробно. Ако действаме бързо, имаме голям шанс да завземем „Светла зора“.

— Укреплението не се ли наблюдава от тях?

— От четирима души. Двамата от тази страна — посочих към пробива — са заспали. Много е вероятно и другите да спят. Поголямата част от пиратите са на лагер близо до брега, без часовници, и всички са заспали. Колкото за Бамбо...

— Ти каза, че е в несвист и окървавен.

— Да, така е и, струва ми се, ще остане така още час или повече. Той ме хвана и искаше да ме убие. Фред тъкмо навреме...

— Ударих го в главата с един камък — прекъсна ме Фред с голямо задоволство.

Капитан Хътълстоун го потупа по гърба:

— Значи ти спаси живота на нашия Мартин? Няма да забравя това, обещавам ти!

— И, сър — продължих аз, — виждате какъв случай ни се отдава. Мога да ви заведа до пиратските лодки, изтеглени на пясъка и оставени без часовий. Сигурно не са останали много хора нито на единния, нито на другия кораб. Можем да се качим на „Светла зора“, да

прережем въжетата на котвата и да излезем от залива, преди да ни усетят. Но няма време за губене!

— Прав си, моето момче — каза капитанът сърдечно. — Това е рядък шанс. Какво ще кажеш, капитан Холт? Заслужава да направим един смел опит, нали?

— Така е, сър! Да останем тук, значи да чакаме сигурна смърт. Вярно, пиратите досега не успяха в атаките си. Но те ще ни нападнат отново и кой може да каже, че този път няма да успеят? Момчето правилно разсъждава и моят съвет е да направим това, което предлага.

— Тогава да кажем на Савидж — отговори Хътълстоун. — Обещали сме да изпълняваме заповедите му, докато е на острова. Аз, например, не мога да наруша дадената дума. Но трябва да го убедим да се присъедини към нас, защото случаят е много благоприятен и не бива да го изпускаме.

— Були Савидж няма да се съгласи — извика Стъмпи. — Той не се бои и от дявола, но смята пиратите за по-лоши от него. Някога една циганка му предсказала, че ще умре от ръката на пират.

Без да обръща внимание на думите на Стъмпи, капитан Хътълстоун отиде при Були. Подръпна го за рамото, но бунтовникът спеше дълбоко. Едва когато бе раздрусан силно, отвори очи, събуди се, скочи, грабна брадвата и се приготви да отблъсне нападение.

— Няма нищо, Савидж — каза Хътълстоун. — Пиратите не ни атакуват. Повечето от тях са заспали и смятаме, че случаят е благоприятен да излезем и завземем мята кораб, който е на котва близо до острова.

Бунтовникът обаче не искаше да чуе. Прозина се сънливо и отново се просна на одеялото си.

— Но, капитан Савидж, не разбирате ли — настояващо Хътълстоун, — ако ние завземем „Светла зора“...

— Ако искаш да завземаш „Светла зора“ или някоя друга зора, трябва да направиш това сам — измърмори бунтовникът и не го удостои повече с нито една дума, а след малко захърка.

— Знам какво ще стане — каза Стъмпи. — Вие няма да искате да отидете против волята на Савидж и ще се откажете от всяка мисъл да си върнете кораба.

— Напротив — отговори капитанът предпазливо, след като се увери, че Були е заспал дълбоко, — можем да действаме веднага.

Всички се усмихнаха при тия думи. Дори малкото останали бунтовници вече не проявяваха вярност към Були. Те не бяха забравили опита му да запази съкровището само за себе си на борда на „Златен полумесец“. Слинки Дан им бе казал какво стана с Фидлър, и намекна, че Були е скрил съкровището някъде за себе си. Всички признаваха, че предлаганият план е нещо по-добро от чакане в укреплението, докато оръдията на „Пламтящ кръст“ не го разрушат до основи или докато пиратите не го завладеят с пряко нападение. Така че докато Були хъркаше в ъгъла, останалите започнаха да правят бързи, но спокойни приготовления за смелото нападение.

Всеки се въоръжи с мускет и с пълен пищов, някои носеха по два пищова и една сабя.

Бяхме петнайсет души заедно с Фред и мене, добре въоръжени, решителни и смели мъже (ако не смятам нас, двете момчета, а също Чири Сам и Слинки Дан).

Преди да напуснем укреплението, капитан Хътълстоун се поколеба, гледайки хъркащата фигура в ъгъла.

— Не може да го оставим тук — каза той.

— Защо? — попитаха някои.

— Защото, ако го оставим и пиратите нападнат укреплението, той е загубен. Негодник е, разбойник и убиец, но не можем да го излагаме на смърт така.

— Извинявайте, сър — каза старият Троуър, — но няма какво друго да направим. Отдава ни се случай да спасим толкова хора и не бива да го изпускаме само заради този човек, който е цяло проклятие за нас, откакто стъпихме на Бунтовния остров.

— И нещо повече, сър — добави Боксър Джим, — ако вие го спасите от пиратите, то ще бъде само за да го обесят, щом стигнем в някое пристанище. Знаете ролята му в бунта на „Франси фри“, да не говорим за злодеянията му, извършени тук.

Неубеден, но разколебан в решението си, капитан Хътълстоун подложи въпроса на гласуване. Оказа се, че всички искат да се остави Савидж там, където си е. После мълчаливо напуснахме укреплението с неговия самотен обитател. Аз като водач тръгнах начело, следван отблизо от Боксър Джим, който искаше да ме пази. Последен излезе капитан Хътълстоун. Тръгнахме тихо, минахме оградата и се загубихме в сенките на гората, без да се вдигне тревога.

Бяхме може би по средата на пътя между укреплението и брега, следвайки една добре утъпкана горска пътека, когато чух дрезгавия гълч на хора, дрънкане на оръжие, тропот на приближаващи се стъпки.

Веднага предупредих хората зад себе си и се шмугнах в храстите встрани от пътеката. Всеки извади пищов и приготви сабята си за в случай, че присъствието ни бъде открито. След няколко минути приближаващата група мина покрай нас.

Бамбо беше начало с окървавената превръзка на главата. Потреперах при вида на страшния му израз. Изглежда той бе събудил хората си, за да ги поведе към укреплението и жестоко да си отмъсти за удара, нанесен му в горичката, в която бе убит Фидлър.

След него вървяха двайсет-трийсет души страшен екипаж, всеки член на който сигурно бе проливал много пъти невинна кръв. Смели, дръзки и буйни, те преминаха на няколко метра от нас, като се шегуваха и говореха какво ще направят след превземането на укреплението. Преди да отминат, Бамбо се обръна и ги изруга, че не пазят тишина. Те мълкнаха и ме поби студена пот при мисълта, че сега може да ни усетят.

Щом изчезнаха зад най-близкия завой на пътеката, изскочихме от скривалището си. Бързината бе повече от необходима, защото пиратите скоро щяха да открият бягството ни и да се досетят накъде сме се насочили. Ускорихме крачка, като все пак внимавахме да не вдигаме никакъв шум.

Скрих се на едно място, от което можеше да се видят пиратските лодки. Те бяха три, всичките изтеглени на пясъка, извън досега на вълните. На около двеста метра от брега се полюшваха двата кораба един до друг. Нашият, „Светла зора“, изглеждаше особено красив, изцяло осветен от луната. И обратно, „Пламтящ кръст“ се таеше тъмен и зловещ.

Капитан Хътълстоун нададе слаб радостен вик, като видя отново любимия си кораб.

— Дали скоро ще ходя по палубата и ще слушам песента на вятъра в платната ти, красавецо мой?

И все пак капитанът не бе човек на празните излияния и бързо започна да организира нападението. Кратките му заповеди бяха прекъснати от стария Троуър:

— Извинявайте, сър, но двама от нашите липсват!

При проверката се оказа, че Фред Скипърс и Стъмпи са се отделили от групата. Навярно са се скрили, след като пиратите минаха край нас.

— Няма време да ги чакаме — каза капитанът със сувор глас. — Съжалявам, защото и двамата ни бяха добри и полезни другари, но сега са бегълци и трябва да си понесат последиците от това.

Никой не оспори думите му. Изслушахме и наредданията, с които той ни раздели на три групи. Едната щеше да води сам, втората постави под ръководството на Боксър Джим, а третата повери на капитан Холт. Последният обаче се приближи до Хътълстоун и му прошепна нещо на ухото.

— Рисковано е — реагира Хътълстоун.

— Но е разумно — отвърна брадатият капитан, — иначе те ще ни подгонят с „Пламтящ кръст“.

— Е, нека нападнем и завземем първо нашия кораб. После, ако има време, можете да се опитате да вдигнете във въздуха „Пламтящ кръст“. Или може би ще успеем да се приближим до двата кораба и да ги нападнем.

— Много е рисковано — възрази капитан Холт. — Позволете ми да доплавам до „Пламтящ кръст“. Пиратите, оставени там, ще гледат към „Светла зора“, щом чуят гърмежите на пищови и звън на саби. Сигурно лесно ще се покача на борда му незабелязан.

— Забравяйте две неща, капитан Холт — акулите и връщането ви обратно на „Светла зора“, ако успеете с вашия план.

— Моряшкият живот, сър, е низ от рискове. Без да искам да се хваля, мога да кажа, че не се боя от смъртта и съм готов да я посрещна по всяко време.

— Капитан Холт — Хътълстоун му протегна ръка, — вие сте храбър човек! Правете каквото мислите, че е най-добре. Пат, ти ще поемеш командинето на третата лодка.

Приготвихме се да нападнем лодките. Изглеждаха съвсем изоставени, но можеше да се допусне, че в тях дремят часови. Ако успеехме да завладеем лодките без всякакъв шум, шансовете ни да превземем „Светла зора“ щяха да пораснат десеторно.

Преди да напуснем скривалището си, зад нас се появи бързо тичаща фигура. Беше Фред Скипърс. След няколко минути вече се трупахме около него.

— Къде беше? — попита капитанът строго.

— Вижте! — каза Фред развълнувано, сложи на земята двата вързопа, които носеше, и развърза единия.

Разнесе се шепот от учудване и радост при вида на скъпоценностите, блеснали пред очите ни.

— Ш-ш-шт! — изкомандва капитанът. — Ти трябаше да ни кажеш къде отиваш и какво мислиш да правиш. Но след като си приbral съкровището на пиратите, трябва да направим всичко, за да го запазим. Може би ще бъде най-добре всеки да носи по малко у себе си. Така няма да има риск да загубим всичко отново.

Той бръкна с ръка в отворения вързоп, за да изпълни думите си за разпределение на съкровището, но една грамадна тъмна фигура се надигна от прикритие на няколко метра от нас. Видяхме, че това е Були Савидж с насочени към нас два пищова.

— Чудесни скъпоценни камъни! — каза той прегракнал. — Та вие мислехте, че съм заспал, когато ме оставихте в укреплението, а? Е, не сте първите, които откриват, че никой досега не е улавял Були Савидж заспал.

— Викахме те да се присъединиш... — започна капитанът.

— Да се присъединя ли? А после да ме предадете в някое пристанище и да разкажете за бунта на „Франси фри“! Стъмпи ви е разправил, нали? Къде е той сега? Върнал се е в укреплението да ме убие. Ех, пиратите ще го пипнат, а ако не, ще извия шията му като на пиле, щом ми падне в ръцете!

През цялото това време капитан Холт с извадена и готова за удар сабя се промъкваше все по-близко до бунтовника. Но той внезапно се изви към него и изръмжа:

— Не, не се мъчи, моето момче! Не забравяй, веднъж да гръмна само и всичките ви шансове да завземете „Светла зора“ изчезват. Не забравяйте и обещанията си към мене — аз съм капитан на този екипаж, докато сме на острова. Не че искам да ви попреча да завладеете кораба, но ще трябва да ми оставите съкровището.

Були мълкна след този ултиматум. Какъв мъчителен въпрос за разрешаване — съкровището като цена за нашето бягство. Както бе казал Були, веднъж да гръмнеше и целият ни план щеше да пропадне. Пиратите веднага щяха да се втурнат обратно и стражата, оставена на

корабите, щеше да се вдигне и приготви за отбрана. По-нататъшното бавене било също толкова гибелно.

— Няма ли да се присъединиш към нас, Савидж? Ние ще отплаваме със „Светла зора“, ще си поделим съкровището и ще те свалим на брега където поискаш. Ако останеш тук, ще бъдеш убит от пиратите.

— Не е толкова страшно, Хътълстоун. В най-лошия случай мога да се откупя от тях. Казвайте сега вашия отговор! Ако искате да завземете кораба си, кажете — ще ви оставя свободни, щом ми дадете съкровището. Ако не, можете да правите каквото искате, но аз все пак ще си взема съкровището. Казвайте какво сте решили, бързо!

Той размаха един от пищовите си застрашително, готов да застреля капитан Хътълстоун на място. Докато стоеше така, гледащ с наслада нашето положение, внезапно стана нещо неочаквано. Изпращяното на счупено клонче накара Були да извърне глава, но бързо се обърна обратно, когато капитан Холт се наклони напред за бърз скок срещу бунтовника. После като че ли от въздуха се появи сгърбеното тяло на Стъмпи, подскочи и се стовари със сила върху широките рамене на Савидж. Зърнах блъсъка на нож в ръката му.

Това бе така внезапно, толкова неочаквано за Були, който се смяташе за господар на положението, че той изтърва пищовите си на земята, без да гръмнат. Наведе се да ги вземе все още с джуджето на гърба, но капитан Холт ги изрита надалеч. Тогава Савидж вдигна нагоре дългите си ръце да се изтръгне от хватката на джуджето.

Стъмпи бе сграбчил с лявата си ръка бунтовника за гърлото и го стискаше с всичката си сила. Дясната му ръка държеше ножа, чийто връх бе опрял в дебелата шия на Савидж. Джуджето можеше да убие врага си лесно, но искаше да продължи отмъщението си колкото може повече, така че Були напълно да изпита ужаса от смъртта, преди фаталният удар да прекрати агонията му.

— Помниш ли Дик Кроубър? — попита Стъмпи с глас, пълен с ненавист, и леко заби ножа.

Савидж не отговори. Той бе уловил лявата ръка на джуджето с двете си ръце и се мъчеше да я откъсне от шията си. Ние стояхме наоколо без всякакво желание да се месим в тази борба на живот и смърт.

— Помниш ли капитан Дейвидсън, когото уби? Дано духът му гледа сега как отмъщавам за него и за всички, които си избил.

Ножът отново бе забит. Това докара Савидж до влудяване — наведе се, обърна се и се замята като див кон, който се мъчи да свали ездача. Беше се озъбил и очите му святкаха безумно от ужас, защото въпреки всичките му усилия джуджето се държеше за него, впito като пиявица.

— Помниш ли клетия Джим Роджърс? — продължи обвиняващият глас. — Ти го хвърли на акулите и искаше да направиш същото със Стъмпи, но сега Стъмпи ще те убие, ще те убие!

Той вдигна ножа и замахна да го забие дълбоко, но при последните му думи Савидж бе свалил ръцете си на пояса и бе извадил своя нож. Преди удара на Стъмпи с лявата ръка Савидж заби оръжието си до дръжката отстрани в тялото му.

— Ax! — извика джуджето, като усети болката от дълбоката рана. — Ще умрем двамата заедно! Доволен съм!

Ножът му блесна.

— Това е за другарите ми, това — за капитан Дейвидсън, а това — за Джим Роджърс!

Савидж все още стоеше прав, макар че ножът се бе забил в шията му. Джуджето нямаше повече сили. То се изтърси от гърба на врага си и падна на земята.

Були се обърна с лице към нас със смъртна мъка в очите. Капитан Холт бе вече вдигнал сабята си да го довърши, но преди да я стовари, колената на Савидж се подкосиха и той се строполи.

Най-после Стъмпи бе отмъстен!

КРАЯТ НА „ПЛАМТЯЩ КРЪСТ“

За момент всички останахме неподвижни. Капитан Холт стоеше с вдигната сабя като вкаменен. Трагедията, която току-що видяхме, се разигра само за няколко минути и парализира всичките ни движения.

Старият Троуър пръв се съвзе. Коленичи до Стъмпи и прислуша сърцето му. Очите ми се насъзиха, когато старият моряк поклати глава:

— Той имаше слабо тяло, но велик дух!

От Стъмпи се обърна към бунтовника, който бе мъртъв. И като че за подигравка ръката му лежеше върху куп скъпоценности, които той толкова искаше да завладее за себе си.

— Трябва да бързаме! — каза капитан Хътълстоун със самообладание. — Вие, момчета, ще се грижите за съкровището. Рискуваме да ни видят от корабите. Хайде, тръгвайте!

Месецът се скри зад гъсти облаци и върху морето и сушата падна дълбок мрак.

По типично пиратски обичай на безгрижие и дързост лодките не се пазеха от никого. Качихме се в тях, съобразявайки се кой за коя група бе определен. После, като загребахме колкото може по-безшумно, се отправихме към „Светла зора“.

Капитан Холт се присъедини към групата на капитан Хътълстоун и се настани в лодката, в която бях и аз.

Докато се плъзгахме мълчаливо по водата, Холт започна да съблича част от дрехите си, събу обущата си. После стисна ножа със зъби и ме накара да привържа малък пакет отгоре на главата му с кърпичка, която опасваше лицето и бе стегната под брадата му.

— За какво е това? — попита шепнешком.

Капитан Холт извади ножа от устата си:

— Ако искам да подпаля „Пламтящ кръст“ — каза той със сдържан смях, — трябва да нося нещо за подпалване.

На десетина метра от „Светла зора“ храбрият капитан се гмурна тихо във водата. С едва чуто „на добър час“ от нас той заплува

безшумно за смелото си начинание.

Преди главата на капитана да се скрие от очите ни, ние се плъзнахме под носа на „Светла зора“. Другите лодки бяха също толкова бързи. Започнахме да се катерим по корабния корпус.

Капитан Хътълстоун бе пръв. Тъкмо се закатери нагоре, месецът отново изгря иззад облаците. Когато главата му се изравни с борда на кораба, се разнесе изстрел и той скочи обратно в лодката със сила, която едва не я преобърна.

— Няма нищо — каза той, — само че е вдигната тревога. Скачайте, момчета!

Неговото насырчаване бе ненужно. Алек бе заел мястото на капитана и се катереше нагоре. През борда се надвеси човек, който се опита да го съсече. Някой близо до мене гръмна, тялото на пирата се откъсна от борда и падна със силен плясък близо до лодката ни.

В следващия момент Алек изчезна и чухме звън на удряща се стомана. Гръмко „ура“ от другите лодки ни насырчи, показвайки, че техните екипажи също имат хора на палубата. Капитан Хътълстоун въпреки куршума, който бе засегнал ръката му и го бе накарал да се пусне от борда, успя да се присъедини към Алек. Един след друг и ние се заизкачваме нагоре, за да помогнем на храбрата двойка.

Когато главата ми се появи над борда, съзрях изплашените, още сънени пирати да излизат по стълбичката отдолу. Изглежда техните часови не бяха видели приближаващите се лодки, но един, случайно буден и бдителен, бе съзрял главата на капитана, появил се първи.

Нашата двойка бе доста зле притисната. Съзрях Мад Пат изтласкан обратно през борда. Изглежда двама или трима от пиратите щяха да задържат цялата ни група. Джим бе в яростна схватка с гигантски негър. Двама пирати не допускаха другарите на Джим да се присъединят към него на палубата.

Целият удар падна върху нас. Седем или осем души от пиратите се втурнаха със страшен вой. Хътълстоун и Алек издържаха напора им. Окрилени от упоритата отбрана на другарите си, се сблъскахме гърди в гърди с неприятели. Озовах се точно пред лицето на нисък, сух човек с остър нос и хаплив език. Когато сабите ни се кръстосаха, той се надсмя на моето неумение и ми каза точно къде се готови да ме удари със сабята си. Навярно щеше да го направи, защото не владеех добре изкуството на боя със сабя и не бях достатъчно силен здраво да въртя

това оръжие. За щастие, преди да изпълни намерението си, кракът му се плъзна по палубата и той падна пред мене. Нямаше място за рицарство. С тържествуващ вик скочих и го ударих с всичката си сила. Той не мръдна повече.

Задъхан от вълнение се обърнах да търся нови врагове. Наляво от мен бе Скипърс, пребледнял и обезоръжен, притиснат от пират, чиято сабя бе вдигната, готова за удар. Хвърлих се върху му с яростен вик. Той се полуобърна да ме посрещне, но късно. Сабята ми падна върху вдигнатата му ръка и я съсече. Оръжието му тупна на палубата и той уплашен хукна да бяга. Успя да се прехвърли през борда във водата. Фред намери сабята си и ние отново се хвърлихме в боя.

Победата на нашата група бе явна. Като се видях заобиколени от превишаващи ги по брой противници, оцелелите пирати напуснаха кораба и заплуваха към брега.

— Ура, момчета! — извика капитан Хътълстоун от радост, че „Светла зора“ отново е негова. — Хвърлете мъртвите тела във водата. Сега трябва да поработим здраво и „Светла зора“ ще отплава, преди Бамбо и хората му да се върнат.

Готовност за работа не липсваше и под заповедите на Хътълстоун котвата бе вдигната, платната опънати, но преди да отплаваме, съзрях нова опасност. Три лодки идеаха откъм брега. Разбрах, че са изпратени от „Пламтящ кръст“ да вземат групата на Бамбо.

— Те идат! Бамбо иде! — извиках на капитана тревожно.

В същото време откъм пиратския кораб долетя залп мускет-ни куршуми, които изсвириха край ушите ми.

— Поеми руля, Джим! — ревна капитан Хътълстоун. — Останалите се гответе за отбиване на нападателите.

Трите лодки се приближаваха с мълниеносна бързина. Пиратите виеха бясно. Един-двама, които не гребяха, изгърмяха с мускетите си към нас, но нахалос. Над техния вой се издигаше пронизителният глас на Бамбо, при звука на който потръпнах.

— Не можем ли да потопим някоя от лодките им, сър? — старият Троуър посочи едно от оръдията.

— Нямаме артилерист — капитанът се огледа. — Пък и време нямаме, но можем да стреляме по тях с мускетите си. Под прикритие, момчета! Стреляйте!

Момчетата веднага се снишиха зад борда и започнаха бърза стрелба срещу приближаващите се лодки. Въпреки силния ни огън те напредваха бързо, макар и не без жертви.

— Помнете — каза капитанът, — ще се борим докрай! Знаете какво ни очаква, ако ни пленят.

„Светла зора“ започна да усилва ход. Малка бе вероятността пиратите да получат помощ от „Пламтящ кръст“. Когато първата пиратска лодка се укри под стената на кораба ни, аз си спомних за капитан Холт и си помислих какво ли е станало с него на пиратския кораб.

Трима или четирима от нашите се наведоха през борда да свалят нападателите, щом се закатерят нагоре. От лодката се разнесе залп от изстрели. Хората ни се дръпнаха назад, един се простря мъртъв на палубата. После над борда започнаха да се показват глави.

— Дръжте се, момчета! — извика капитанът. — Не отстъпвайте!

Той се впусна начело на малката група да отблъсне нападателите обратно в лодката им. После се хвърли на друго място, където ни заплашваше опасност, но късно. Трима-четирима пирати се бяха прехвърлили на палубата. Явно бе, че ни предстои ужасна борба.

— Лесно ще се разправя с тия — извика капитанът, като се върна обратно към лодката, допряла се първа до кораба.

Той грабна оръден снаряд, наведе се през борда и с всички сили го захвърли. Дъното на лодката се проби и тя започна да потъва. „Светла зора“ се отдръпна от нея. Отървахме се от една трета от нападателите.

Но на борда имаше доста пирати и изходът от битката бе все още съмнителен. Бамбо поведе своите хора право към носа, като отблъскваше всичко пред себе си. Към него се присъединиха останалите пирати, качили се на борда, и плятата кръвожадна шайка се понесе по дължина на кораба.

С отчаяна бързина Хътълстоун събра хората си и ги поведе срещу враговете. Когато двете групи се сблъскаха, боят се обърна в ръкопашен. Фред и аз се озовахме срещу широкоплещест пират, който ругаеше мръсно през цялото време. Лесно щеше да се разправи с нас, ако Фред не държеше пълен пищов в ръката си. Той го изпразни в корема на пирата, който се строполи в краката ни.

Когато се огледахме, видяхме, че нашата редица е разколебана. Капитанът се биеше като лъв със самия Бамбо. Алек бе притиснат от двама пирати. Старият Троуър бе паднал, но не можах да видя дали е мъртъв или само ранен. Докато наблюдавах, един пират се промъкна отстрани на капитана и изби сабята от ръката му.

В този момент всичко изглеждаше загубено, но Джим спаси положението, като се хвърли напред със страшна сила. Бамбо отблъсна първото му нападение, но това даде възможност на капитана да грабне един мускет като тояга и с бърз скок да се озове при Джим. Двамата се бореха рамо до рамо, като даваха на нашите хора чудесен пример, а в редовете на пиратите всяваха ужас и объркане.

Нямах повече време да наблюдавам, защото се втурнах да помагам на Алек.

Помощта ми дойде тъкмо навреме. Алек бе съсякъл единия от враговете си, при което сабята му бе изтъргната от ръцете, загуби равновесие и падна на колене. Преди вторият пират да се хвърли върху беззащитния си противник, аз се спуснах на помощ.

Пиратът ме чу, че ида, и се обърна да ме посрещне със страшен размах на оръжието си, който избягнах със светковично снишавате, но сабята, която бях вдигнал нагоре да запазя главата си, бе избита от ръката ми. Затворих очи, когато пиратът се приготви да нанесе последния удар. Ударът се забави... Отворих очи отново, смаян от моето спасение. Ръцете на Алек бяха обвили изотзад шията на разбойника и го друсаха с всичка сила. Когато го задуши до безчувственост, Алек завлече пирата до борда и го хвърли в морето.

Борбата се пренесе далеч от нас. Пиратите бяха отблъснати благодарение на решителната ни контраатака, водена от неустрашимата двойка Джим и Хътълстоун. Сабята на Джим святкаше на всички посоки, а мускетът на капитана се вдигаше ипадаше бясно.

Ако не бе безумният кураж на Бамбо и неговата удивителна пъргавина, пиратите отдавна щяха да бъдат смазани. Но и сега победата клонеше на наша страна, когато внезапно съзрях „Пламтящ кръст“ точно пред нашия кораб. Откак Джим бе оставил руля, „Светла зора“ се носеше произволно, накъдето я тласкаха вятърът и вълните, и бе описала почти кръг, без ние да забележим това, улисани от вълненията на боя. Извиках от страх, че ще се бълснем в пиратския кораб и навярно ще потънем заедно с него. Тревогата ми се увеличи

десеторно при вида на гъстия дим, който започна да се вдига от палубата на „Пламтящ кръст“.

— Вървим право към ада! — извика Пат, видял опасността и състоянието на кораба пред нас.

Неговите думи увеличиха паниката ми. Но чудно, мислите ми хвръкнаха най-напред към „Пламтящ кръст“, който можеше да причини страшна експлозия, еднакво опасна и за нас. Бързо извадих съкровището от скривалището и го разпределих по джобовете, пазвата и шапката си. Като направих това, отново загледах горящия кораб, към който се носехме.

Алек ни спаси от сблъсъка с „Пламтящ кръст“. При първия ми тревожен вик се бе хвърлил към руля. С бързите си действия бе изменил посоката на кораба, който мина на косъм от пиратския кораб, за миг дори се отърка о него. Когато двата кораба се докоснаха, повечето от пиратите скочиха на своя кораб. Те не само се бяха насилили на борбата, но мислеха, че загубата на „Пламтящ кръст“ значи загуба на всичко. Може би си представяха, че пожарът не се е разпрострил навсякъде и ще могат да го изгасят.

Но Бамбо не ни напусна. Той извика на пиратите от „Пламтящ кръст“ да скочат при него и да му помогнат да спаси кораба от нас. В шума и вълнението думите му останаха без отглас, а може би не бяха и чути. Той бе оставен без подкрепа на нашата палуба.

Не можехме да не изпитаме известна почит към този разбойник, останал в наша власт и все още безстрашен и неукротим. Той стоеше до мачтата с окървавената си сабя, сведена към палубата — осакатено и наглед слабо създание, заобиколено от врагове, изоставено от другари и безнадеждно загубено. И въпреки всичко стоеше смело, с вдигната глава и светнали очи.

Но главният ни интерес бе съсредоточен върху „Пламтящ кръст“, който бе пламнал и големи огнени езици лижеха мачтите и платната.

— Холт свърши работата си добре! — извика Хътълстоун. — Дано се е измъкнал благополучно!...

Разнесе се страшен взрив, придружен от грамаден огнен стълб. Водата се надигна. „Светла зора“ потрепера, като че бе връхлетяна от ураган. Когато се изправих на крака и погледнах към мястото на „Пламтящ кръст“, той беше изчезнал. Само грамада почернели останки от него се стелеха по морската повърхност.

Нашият екипаж не се отърва без жертви. Множество късове, изхвърлени от силата на страшния взрив, префучаха към кораба, разкъсаха платната и свалиха някои от напречните греди. Чири Сам бе ударен от летящ предмет и прикован към палубата.

— „Пламтящ кръст“ няма вече да граби и пали други кораби — каза капитан Хътълстоун. — Много почтени моряци ще плават сега по-спокойно.

Бамбо, снишил се на палубата заедно с всички, при тези думи се озъби:

— Корабът ми изчезна, но духът, който го водеше, още живее! — провикна се той. — Ще взема друг кораб и друг екипаж, рано или късно вие пак ще треперите от името ми! Нека капитан Холт, който подпали кораба ми, се пази добре. Веднъж да падне в ръцете ми, аз...

— Ти по-добре се предай, а не приказвай — каза му капитан Хътълстоун, като се втурна към него, последван от Джим и още няколко души. — Хвърли сабята!

Но вместо да се подчини, пиратският главатар запрати оръжието си право върху своите нападатели. Те се наведоха да се предпазят от фучащата стомана. Подобно на светкавица, Бамбо се стрелна високо над приведените хора, които го заобикаляха. Един от приближените на Холт спря устрема му по палубата, но Бамбо го повали на земята с юмрук. Искаше да избяга. Като стигна борда, погледът му попадна върху приведеното ми тяло. Капитан Хътълстоун и другите бяха вече по петите му, но той се бавеше, може би мислеше, че съкровището му е още заровено на острова, и вярваше, че аз зная мястото. Или може би искаше заложник. Няма значение какви са били причините, но той ме сграбчи за шията и в следващия миг ме вдигна под мишница.

— Този път няма да ми избягаш лесно — извика той ликуващ и аз потреперах от заплахата в гласа му.

Чух как Джим изкрещя на Бамбо да ме пусне, а Хътълстоун извика на някого да не стреля, да не би да улучи мен. Звукът на приятелските гласове ме насърчи. Вярвах, че ще ме отърват.

Уви, надеждите ми останаха изльгани! Бамбо не бе човек да изпуска благоприятния случай за бягство. Той се изсмя предизвикателно към спусналите се да ме спасяват. За миг спря върху борда, след което смело скочи във водата.

Задъхах се, когато паднах с плясък, но скоро морето се затвори
над главата ми...

ПРЕДАВАНЕТО НА „СВЕТЛА ЗОРА“

По-късно научих, че Джим се хвърлил във водата след нас. Изскочил на повърхността и се озовал до плувец, с когото веднага се сборичкал. Двамата се борили няколко секунди, докато светлината паднала върху лицата им и Джим познал в „противника“ си капитан Холт, изтощен от дългото плуване и смелото си дело на борда на „Пламтящ кръст“. Джим трябало да го подкрепя, докато дойде помощ от екипажа на „Светла зора“. Това забавяне дало възможност на Бамбо да доплува до брега.

Не помня нищо от гмуркането в морето до свестяването ми на сутринта. Трябва да съм бил погълнал много литри солена вода, защото, след като дойдох на себе си, повръщах ужасно и мислех, че ще умра. Когато съзнанието ми се проясни, видях, че ме отнасят в укреплението, където бях оставен в един ъгъл. Около груба маса се бяха събрали някои от оцелелите пирати, включително и Бамбо. Пред тях блестеше чудесното съкровище, което си бяха върнали чрез моето неволно посредничество.

— Капитан Бамбо — говореше един от разбойниците, — цялата ни плячка пропадна с взрива на кораба. Но ти няма да ни оставиш без дял от това, което спаси.

— То си е мое — отвърна Бамбо. — Аз го спасих и измъкнах от устата на тия дяволи, които ни изпревариха и избягаха с кораба.

— Но дали е твоё? — попита друг. — Не зарови ли съкровището си в един сандък на този остров? Струва ми се, че това е нова плячка, която си взел, и ние имаме право на дял!

— Значи ще спорите с мен като адвокати, а? — ревна Бамбо. — Глупаци с глупаци!

Чу се мърморене, но никой не посмя да изрази открито недоволство.

Бамбо скочи и се озъби предизвикателно към разбойниците пред него:

— Слушайте сега! И да уредим това веднъж завинаги! Съкровището е мое и мое ще си остане! Както казвате, вие сте заслужили всичко, за което сте се били и грабили. Добре! Сега остава да се заловите за работа и да спечелите повече, отколкото сте загубили.

— Но как, капитан?

— Като хванете някой кораб и като ми се доверите.

— Но корабите не растат на острова като гъби.

— Кой ти казва, че растат, глупако? Някои от вас не виждат по-далеч от носа си. Не се ли сещате къде ще намерим кораб? Един не се ли навърта около този остров? Мислите ли, че тия дяволи, които под носа ви избягаха със „Светла зора“, ще си отидат и ще оставят онът хлапак на острова? Не че ги е грижа дали е жив или мъртъв — корабни слуги колкото искаш, но те знаят, че съкровището е у него, и няма да отплават, без да се опитат да си го вземат обратно.

Когато пиратът ме посочи, всички обърнаха очи към мен. Мъчех се с всички сили да се преструвам все още на припаднал, но не можех да седя спокойно от повръщането. Един от разбойниците хвърли бутилка към мен. Тя се разби в стената над главата ми.

— Той и другарите му ни съсираха — извика пиратът и изруга.

— Така е — отговори Бамбо спокойно, — но не го закачай, Блек Джек. Дори корабните слуги са полезни понякога.

Неговите думи бяха прекъснати от влизането на един от хората му.

— Е — попита капитанът, — видя ли го?

— Не се вижда никакъв кораб — отвърна човекът. — Гледах навсякъде, извървях пет километра по брега. Ние сме изхвърлени и отрязани от света на този остров като пустинници.

Бамбо се изсмя презрително.

— Не вярвах, че човек може да бъде толкова тъп — извика той.

— Значи ти си мислил, че „Светла зора“ ще се върти все в същия залив! Та те искат да мислим, че са отплавали. И когато престанем да се пазим, ще се върнат да търсят момчето и съкровището.

Моите надежди се съживиха при тия му думи.

Очите ми неволно следяха движенията на Бамбо. Като извади доста шумно един от пищовите от пояса си и го поставил пред себе си на масата, започна да пълни джобовете си със скъпоценности от кърпите, в които ги бях вързal и скрил из дрехите си. Остатъка завърза

в голяма кърпа и закачи вързопа на пояса си. После взе оръжието и тръгна към вратата.

През пялото това време пиратите го наблюдаваха с алчни и гневни погледи. Щом Бамбо стигна до вратата на укреплението, пиратът, когото той нарече Блек Джек, извади един от пищовите си и го насочи в гърба на главатаря:

— Не бързай толкова, капитане, не бързай! Искаме да ти кажем една-две думи, преди да отнесеш някъде тая плячка. Нали, приятели?

Бамбо спря при първите думи на Джек и заговори през рамо толкова спокойно, като че ли нямаше насочен пищов в гърба му:

— Значи искаш да ми се противопоставиш, а, Джек? И мислиш да ме надвиеш? Глупак! Какво щеше да стане с вас, ако не бях аз да ви водя?

— На добро място ни доведе, няма какво да се каже — отвърна човекът. — На пуст остров, без кораб и повечето от екипажа изгорени или избити. Ако това ти е водителството, по-добре е да се отървем от него!

— Да, ти винаги си бил глупак — извика Бамбо, нарочно разпалвайки гнева на человека. — Ти... — и той започна да го нарича с най-мръсните имена, които можеше да измисли.

Мургавото лице на Джек пламна от буен гняв и той дръпна спусъка.

В същия миг Бамбо се сниши с удивителна гъвкавост и куршумът иззвири над главата му. После се извърна, вдигна оръжието си и заби един куршум право в сърцето на Джек, преди ехото от първия изстрел да бе замряло. Докато тялото на убития се свличаше надолу, Бамбо захвърли изпразненото оръжие, извади другия си пищов и го насочи към останалите пирати.

— Е — каза той с предизвикателен глас, — друг някой ще оспори ли плановете ми?

Никой не мръдна.

— Добре — продължи Бамбо, усмихвайки се презрително. — Слушайте сега какво ще ви кажа! Отивам да заровя това съкровище — казвам ви го направо. Никой не трябва да знае къде ще го скрия, освен мене. Никой да не е мръднал от укреплението навън. Ако видя някого да ме следи или да е излязъл за нещо, ще го убия на място, без всякакво разпитване.

Той устремяващо ужасните си очи към всеки пират поотделно, после бавно им обърна гръб и излезе от укреплението.

Минаха десет минути, през които мълчанието се нарушаваше само от нервното тропане с крака и от някоя и друга ругатня. Някой ритна тялото на мъртвия сърдито.

— Какви глупаци сме — каза, — да се боим от един човек! Ако Джек бе стрелял точно, сега щяхме да имаме съкровището в ръцете си! Но той винаги е бъркал... — и пиратът отново ритна трупа.

— Бамбо не е човек. Обикновен куршум няма да му направи нищо — каза друг.

— Не говори глупости, Джон! И той е от плът и кръв като мене и тебе. Не си ли го виждал ранен? Не му ли разбиха главата снощи, та стоя цял час замаян?

— Не казвам, че той не е забележителен човек — додаде Бъри, — но това не го прави неуязвим от куршум. Няма защо да се страхуваме толкова от него!

— Тъй ли? — запита Джон подигравателно. — Е, че ако е така, защо стоиш тук, а не отидеш да го проследиш къде ще зарови съкровището? Защото се страхуваш, че ще те простре като Джек, разбира се.

— Не се страхувам — отговори Бъри, но в гласа му нямаше голяма убедителност.

— Тогава докажи го, като прескочиш оградата и проследиш Бамбо — извика Джон и намигна на другарите си.

Другите се изсмяха и Бъри почервена.

— Казвам ти, че не ме е страх — изрева разгневеният човек и закрачи бързо към оградата, прехвърли се през нея и се загуби между дърветата.

Сигурно бе изминал половин час, когато човекът се върна пребледнял, потънал в пот.

— Не казвайте, че съм излизал! Струва ми се, че Бамбо ме видя, но не съм сигурен. Ако поискам да ме убие, ще ме защитите, нали?

— Видя ли къде зарови съкровището? — попита един, но Бъри бе твърде силно развълнуван, за да може да отговори.

Той бършеше изпотеното си лице и се мъчеше да успокои дишането си. Около пет минути по-късно Бамбо се върна. Външно изглеждаше толкова спокоен, колкото и другите.

— Е — каза той, оглеждайки се внимателно, — тази работа е свършена. Сега никой от вас няма да има желание да забие ножа си в ребрата ми, защото, като умра, тайната на съкровището ми ще умре с мене.

Вечерта Бамбо нареди да бдят зорко и постоянно.

— Навярно ще дойдат насам. Отваряйте си очите добре и помнете, че един мускетен куршум спестява много тревоги, ако е пратен намясто и навреме.

Скоро Бъри вдигна тревога. Той стоеше при една от бойниците и наблюдаваше. Внезапно опря мускета на рамото си и гръмна. Ехото от изстрела се върна от всички части на острова.

— Какво има? — попита Бамбо и скочи на крака.

— Един човек се мярна из ония храсти — отговори Бъри.

Като потвърждение на думите му един куршум иззвиреше през бойницата и се заби в отсрещната стена.

— Изпратили са разузнавач — каза Бамбо. — Те няма да оставят кораба си беззащитен, докато не разберат къде сме. Сега той ще се върне с известието и те ще дойдат да ни нападнат. Но когато пристигнат, ще открият, че сме изчезнали.

— По-добре е да се отбраняваме тук, капитан. Не знаем колко души са с тях.

— По-добре е изобщо да не се бием, а да ги заобиколим и да завземем кораба. Това е моят план.

Със заредено оръжие и зорки погледи на всички страни пиратите тръгнаха и се прехвърлиха през оградата безпрепятствено.

Скоро излязохме на една поляна, но едва пристъпихме и групата спря. Иззад дърветата изскочиха капитан Хътълстоун, капитан Холт, Джим и останалите. Те държаха мускети в ръцете си. Моят радостен вик бе прекъснат рязко, когато Бамбо опря пищова си в главата ми.

— Ако стреляте — каза той, — ще го убия! А с него ще отиде и последният ви шанс да вземете съкровището.

— Не съкровището търсим — отвърна капитан Хътълстоун. — Искаме момчето. Освободете го, а със съкровището правете каквото щете!

— Ето това се казва приказка — отговори Бамбо с шеговит глас и се огледа. — Кой да предполага, че един прост корабен слуга ще се окаже толкова ценен? Значи ще ми дадете съкровището в замяна на

момчето? Много хубаво е от ваша страна, но съкровището е заровено на безопасно място и вие можете да си го вземете, ако го намерите. Но ето какво, вие имате кораб. Ще ви дадем момчето в замяна на „Светла зора“.

За мое учудване капитан Хътълстоун се съгласи без колебание. Почувствах се засрамен, че заради мене пиратите ще се измъкнат така лесно. Бамбо явно ликуваше.

— Добра сделка — каза той. — Какво скъпоценно момче, наистина! Е, капитане, съгласни сме, значи. Вие не ще ни нападате, ако ние не гръмнем първи. Ще ни кажете къде да намерим „Светла зора“, и ще ни оставите да отплаваме. А откъде да знам, че ще устоите на думата си?

— Достатъчно е само да ме погледнеш, за да разбереш, че не лъжа! Пусни момчето и ти обещавам, че няма да направим нищо, за да те спрем и попречим да отплаваш със „Светла зора“.

За момент блестящите очи на Бамбо се втренчиха смело в честното лице на капитана. После той се изсмя и сне пищова от главата ми.

— Да, вярвам ти! Ти не си като хората от моя екипаж. Хайде, момче, иди при приятелите си.

Със сърце, пълно с благодарност за избавлението, закрачих към капитана.

— За да стигнете до „Светла зора“ — обясни Хътълстоун, — вървете по пътеката пред вас. После... — и той продължи да дава точни указания за по-лесно намиране на заливчето, където бяха оставили нашия кораб на котва.

Когато стигнаха завоя на пътеката и се отдалечиха на около двеста метра, един от пиратите се обърна и гръмна с мускета си към нас. Това бе по-скоро жест на дръзко предизвикателство, отколкото никакво намерение да ни напакости, защото куршумът иззвири високо над главите ни.

— Освободени сме от обещанието — каза капитанът, а Боксър Джим плю на ръцете си и хвана мускета си по-здраво.

— Доволен съм, че ще можем да се бием с тях!

Но капитанът бе благоразумен и не позволи незабавна атака, за да не попаднем в някоя примка.

Напредвахме бавно. Когато изскочихме на брега, пиратите вече гребяха към „Светла зора“.

Старият Троуър се прицели с мускета си, но капитанът му каза да не стреля.

— Нека бъдем зрители, не актьори — каза той. — По-добре е да се оттеглим под прикритие. Няма защо да се излагаме на изстрелите им.

Последният от пиратите се бе покатерил на борда, когато палубата внезапно се изпълни с хора. Разнесоха се един-два изстрела и видях Бамбо да прави отчаяни усилия да си пробие път. Бе обезоръжен и свален на палубата. В следващия миг се разнесе мощно „ура“.

— Чудиш ли се, Мартин! — попита капитанът, като ме дръпна за ухото. — Добър капан, а? Виж каква е работата. Срещнахме един военен кораб след твоето отвличане снощи и разказахме на капитана нашата история. С него обмислихме ред начини и средства за залавянето на пиратите, без да ти навредим с нещо. Едно нападение би било много рисковано. Пиратите сигурно щяха да излеят гнева и отмъщението си върху тебе, като видят, че няма отърване. Затова опитахме друг начин, също рискован. Но, слава Богу, излезе много сполучлив.

С изключение на съкровището — добави Троуър.

— Него ще намерим, като подложим на разпит пиратите — каза Хътълстоун.

Лично аз нямах надеждите на капитана. Не бе ли Бамбо едничкият, който знаеше скривалището на съкровището, и щеше ли да издаде тайната макар и за да спаси живота си?

След като кратката борба на палубата свърши, някои от моряците спуснаха лодка и загребаха към брега да ни вземат на „Светла зора“. Намерихме пиратите, събрали се в мрачна група. Техният главатар за по-голяма сигурност бе пазен от двама здрави моряци. Разбрах, че изненадата за пиратите била толкова пълна, че моряците не дали нито една жертва.

Строен лейтенант излезе напред да поздрави капитан Хътълстоун, когато той се качи на борда.

— Напълно сполучливо — каза, усмихвайки се от задоволство.

— Благодарение на вас, капитане, най-кръвожадният пират е заловен.

Ще докладвам случая на висшето началство и вие и вашите хора няма да бъдете забравени.

— Благодаря ви, сър — отговори капитанът, — но удовлетворението от мисълта, че този човек вече не може да пакости на мирните търговски кораби, е достатъчна награда. При това аз си възвърнах кораба. Но, сър, на този остров е заровена плячката на пиратите. Може би ще успеете да убедите някой от тия негодници да каже къде е тя.

Лейтенантът се обърна към мрачните пирати:

— Знаете какво очаква всекиго от вас — каза той строго. — Но един има шанс да се отърве от смърт — мога да ви гарантирам това, ако кажете къде е заровено съкровището.

— Ще ми гарантирате ли живота, храбри моряко? — каза подигравателно Бамбо, чиито очи светеха като на току-що хванат звяр.

— Не на тебе, разбира се, ако си известният Бамбо, както подозирам. Ти си извършил толкова престъпления, че никой земен съдия не може да опрости дори частица от наказанието ти. Мога да се надявам само, че Върховният съдник на всички ни ще бъде по-милостив към теб.

Бамбо се изкикоти:

— Я виж ти какъв проповедник, облечен в офицерски дрехи. Глупако, мислиш ли, че ще искам да откупя живота си с онова, за което съм отнел живота на толкова хора? Моето съкровище ще лежи заровено до края на света, защото съм едничкият човек, който знае къде е скрито.

Но едва Бамбо бе произнесъл предизвикателните си думи и Бъри падна на колене, бъrbорейки развълнувано:

— Той лъже, лъже! Аз го проследих, когато заравяше съкровището си. Зная къде е то!

— Ако казваш истината, ще направя това, което поискаш — обеща лейтенантът.

Но Бамбо се развика разярен:

— Това е лъжа! Той не е излизал от укреплението, докато заравях съкровището. Момчето ще ви каже.

— Този човек излезе от укреплението — казах аз. — Върна се обратно, облян в пот, и...

Преди да свърша думите си, Бамбо се изтръгна от двамата си пазачи с внезапно, конвулсивно движение. Те протегнаха ръце да го хванат, но бе късно. Като грабна един нож, изпаднал от някого на палубата, той се хвърли върху Бъри, преди някой да се намеси, и го прониза в гърдите. После се обърна и захвърли окървавения нож върху мене.

За щастие се наведох навреме. А Бамбо с висок подигравателен смях на тържество и предизвикателство и с вик: „Намерете сега съкровището!“ — скочи смело в морето.

Хукнахме към борда. Морякът до мен насочи мускета си в главата на плувеца, но го свали.

— Няма нужда — каза той.

Видяхме белия корем на акула в мига, когато се изви да хване плячката си. Преди водите да се затворят над главата на Бамбо, чухме жалния му предсмъртен вик...

СБОГОМ

Отвърнахме глави от страшното зрелище.

— Отиде тайната на съкровището! — каза Чири Сам.

— Да — добави капитан Хътълстоун. — Ще трябва да изоставим всяка надежда за намирането му, въпреки че можем да претърсим острова. На мен обаче ми стига тази радост, че си върнах „Светла зора“, макар да скърбя дълбоко за ония от нейния екипаж, които са убити.

— Извинявайте, сър — прекъсна го старият Троуър, който бе коленичил до улучения от Бамбо пират, — но този човек още не е мъртъв.

Бързо се струпахме наоколо му.

— Избяга ли Бамбо? — попита Бъри с немощен глас.

Когато му казахме за съдбата на пиратския главатар, той се усмихна щастливо:

— Винаги съм мислил, че ще го надживея! Сега сам мога да избягам. Ще прибера съкровището!...

Клетият Бъри! Той не знаеше, че животът му отлиташе бързо, заедно с течащата от раната му кръв. Следните негови думи бяха пълни с неосъзнатата ирония:

— Мъчно ми е! Бих се и грабих цял живот. Не ми остана ни пара от това. После дойде денят, когато можех да взема цяло съкровище, а трябва да издам тайната, за да спася живота си.

— Да — каза лейтенантът строго, — и ще трябва да я кажеш бързо, ако не искаш да оттегля обещанието си.

— Ще кажа, сър, ще кажа! — извика Бъри с внезапна тревога и започна да разказва, като описа ясно и подробно къде е видял Бамбо да крие богатството си.

Нямаше съмнение, че бе искрен.

— Там — каза той, когато свърши — ще го намерите! И сега не трябва да умирам, нали?

Но тъкмо когато питаше, духът му отлетя.

Не губихме време. Искахме да видим дали Бъри е казал истината. Организирахме група под ръководството на капитан Хътълстоун и след един час намерихме съкровището на пиратите.

* * *

Тая нощ прекарахме на „Светла зора“. На следния ден отплавахме и се присъединихме към военния кораб „Диадема“, който се бе крил, докато пиратите не бяха заловени. Пленниците бяха предадени на борда му.

Не взехме пялото съкровище, защото правителството предяви права върху известна част от него, но все пак и на нас се падна доста. С нашия дял и с наградата, която получихме за помощта при премахването на Бамбо, всички станахме богати, поне в очите на моряците. Но аз не само че не бях се наситил на морето и на неговите опасности, резултат от които бяха и приключенията на Бунтовния остров, а още повече обикнах моряшкия живот.

Идната седмица тръгвам със „Светла зора“ в нейното последно дълго плаване под командването на капитан Хътълстоун. Направихме много пътешествия, откакто срещнахме Були Савидж и страшния Бамбо. След това плаване ще командвам свой собствен кораб, а с мен ще пътува един от най-добрите млади помощник-капитани, моят стар приятел Фред Скипърс. Джим ще поеме командването на самата „Светла зора“, а Алек ще плава с него като помощник.

Колкото за Чири Сам, той си върна стария весел дух и стана дебел състоятелен собственик на един локал в Плимут. Почти всяка вечер в локала му — „Светла зора“ е неговото име, можете да видите един стар моряк и ако го увлечете в разговор, може би ще го накарате да ви разкаже за пирата Бамбо, за съкровището му и за опасностите на морския живот. Това е старият Троуър, който оставил морето, но непрекъснато мисли за него.

Доста често една малка компания се събира в отделно сепаре на локала. Капитан Хътълстоун сяда на единия край на масата, капитан Холт на другия, а помежду им останалите, които се биха задружно на оня далечен остров и отплаваха за отечеството си с кораба, чието име носи локалът — „Светла зора“. Избухват много препирни и смехове

при спомените за онова време. Но последната чаша изпиваме винаги прави в чест на мистър Тъмбълтън, на Стъмпи и на всички верни хора, които загубиха живота си на Бунтовния остров.

Издание:

Чарлс Мун Бенет. Адмирал Морган

„Тренев & Тренев“, 1991

Превод: Ив. Йорданов и А. Радославов

Редактор: Иван Тренев

Илюстрация за корицата: Емилиян Станков

Художник-редактор: Лили Басарева

Коректор-стилисти: Магдалена Атанасова и Катя Илиева

Графично оформление: Стефан Узунов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.